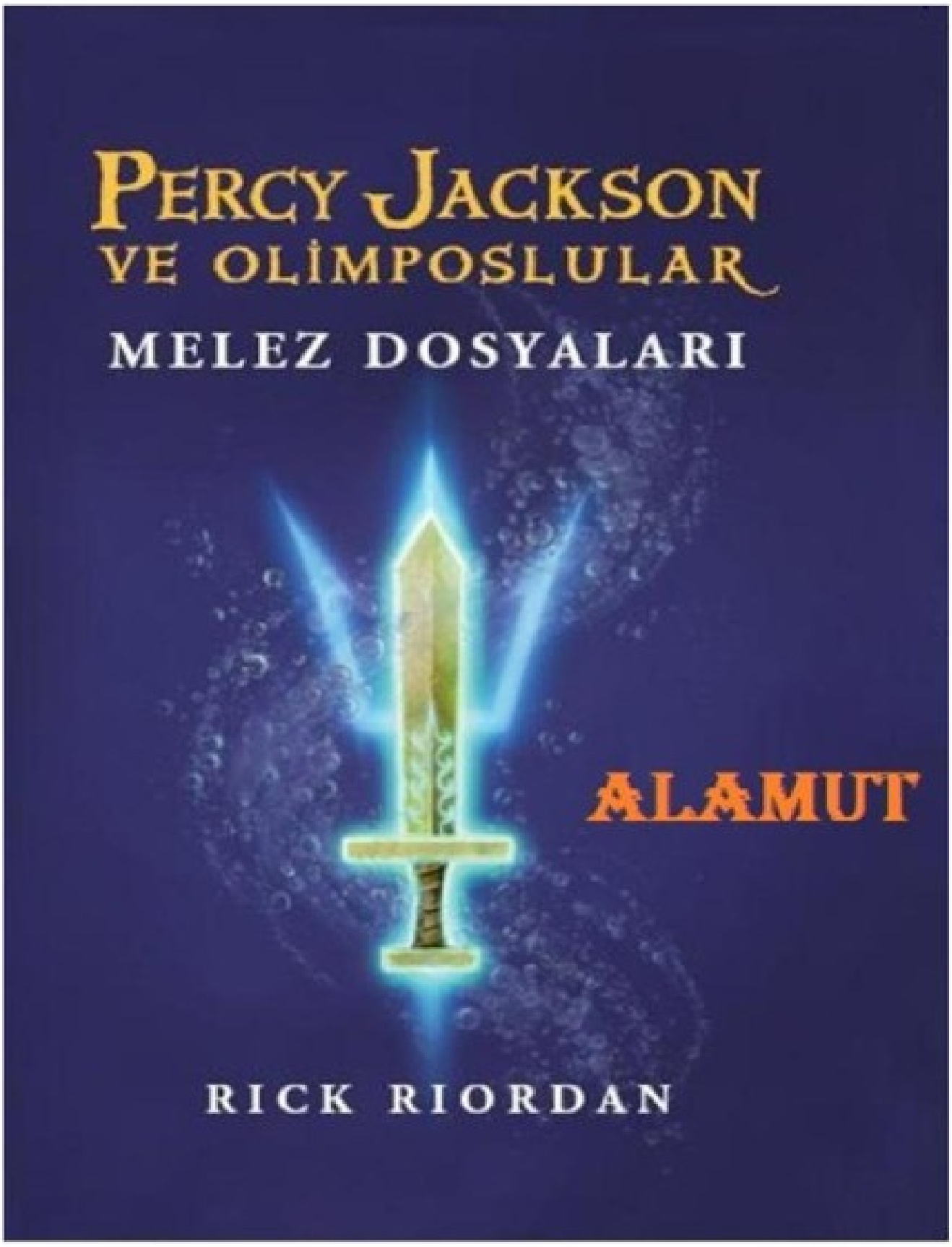
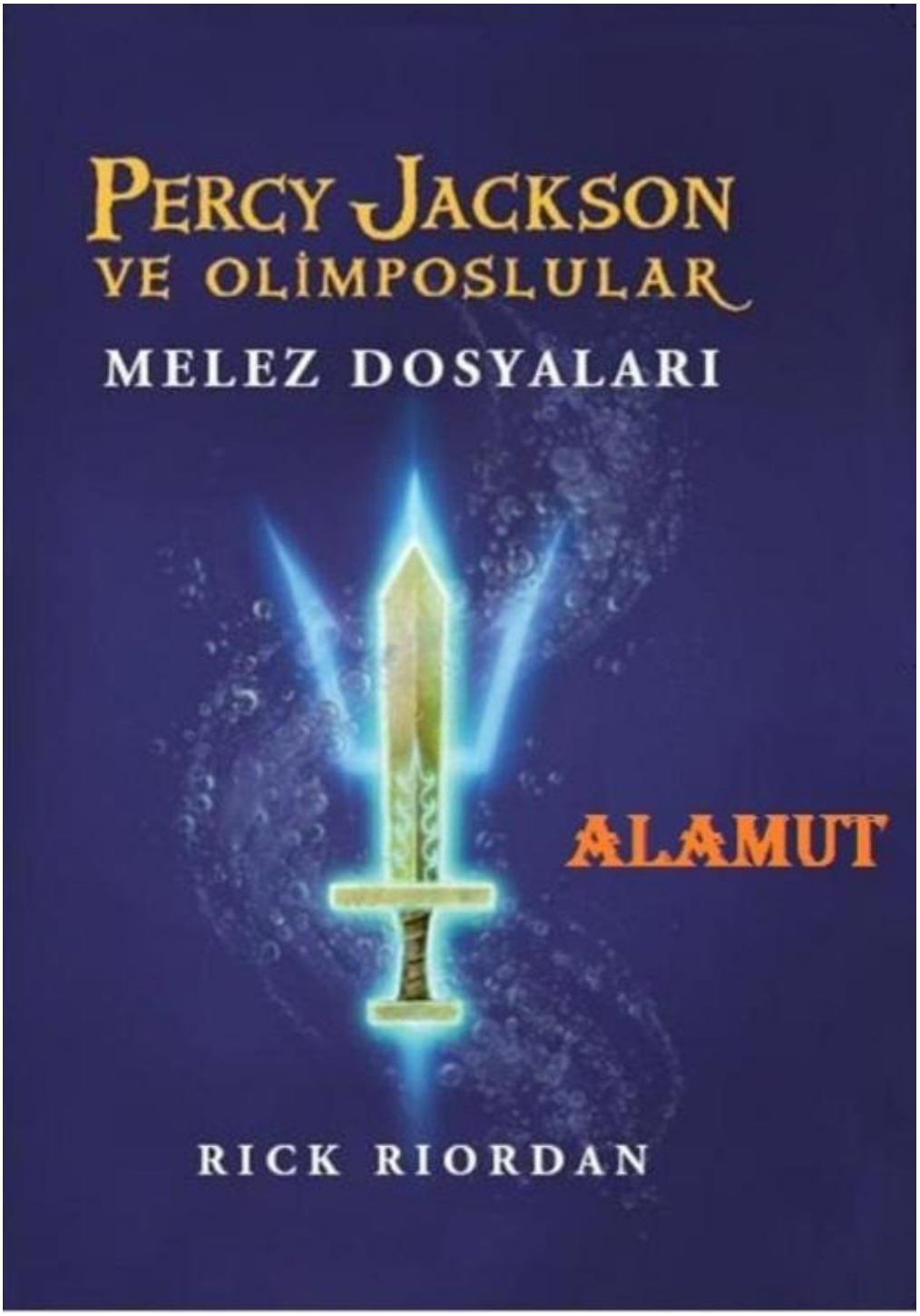
PERCY JACKSON VE OLİMPOSLULAR

MELEZ DOSYALARI

ALAMUT

RICK RIORDAN

Rick Riordan - Percy Jackson ve Olimposlular 6 - Melez Dosyaları Percy Jackson

VE OLĠMPOSLULAR

RICK RIORDAN

Percy Jackson ve Olimposlular - Melez Dosyaları Özgün Adı: Percy Jackson & The Olympians -

The Demigod Files

Metin © 2009 by Rıck Riordan Ġllüstrasyonlar © 2009 by Steve James Karakter illüstrasyonları ©

2009 by Antonio Caparo

Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Haklan Ajansı aracılığıyla alınmıĢtır.

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.ġ. 19 Mayıs Malı. Golden Plaza No:I Kat: 10 ġiĢli 34360 ĠSTANBUL Tel: (0212) 373 77 00 2. Baskı: Ġstanbul, 2010

www.doganegmont.com.tr

Çeviri: Belgin Selen Haktanır Us Yayına hazırlayan: I isen C «ir Grafik uygulama: Havva Alp Basım yeri: Acar Basım ve Cilt San. Tic.A.ġ. Adres: Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No:26 Acar Binası 34524 Haramidere - Beylikdüzü / ĠSTANBUL Tel: (0212) 422 18 34

ISBN: 978-605-111-543-6 i

Sertifika No: II940

Melez yeğenlerim Otto ve Noahya...

ĠÇĠNDEKĠLER

Melez Kampı'ndan mektup / 1

Percy Jackson ve Kayıp SavaĢ Arabası / 3

Percy Jackson ve Bronz Ejderha / 33 Hermes oğulları Connor ve Travis Stoll ile bir söyleĢi / 68

Ares kızı Clarisse La Rue ile bir söyleĢi / 71

Athena kızı Annabeth Chase ile bir söyleĢi / 73

Satir Kıvırcık Çalıdibi ile bir söyleĢi / 76

Poseidon oğlu Percy Jackson ile bir söyleĢi / 78

Melez Kampı'nın haritası / 82

Annabeth Chase'in kamp valizi / 84

Perry Jackson ve Hades'in Kılıcı / 87

Olimpos Kare Bulmaca / 144

Olimpos Sözcük Avı / 146

On Ġki Olimpos Tanrısı + 2 / 148

Bulmacaların yanıtları / 150

Sevgili Genç Melez,

ġayet bu kitabı okuyorsan senden özür dilemem gerek. Çünkü hayatın çok daha tehlikeli hale gelmek üzere.

Büyük bir ihtimalle Ģu ana dek sıradan bir ölümlü olmadığım öğrenmiĢsindir. Bu kitap, sıradan ölümlü bir çocuğun görmesine asla izin verilmeyen melezler dünyasının iç yüzü hakkında bilgiler içeriyor. Melez Kampı'mn baĢkatibi olarak umarım ki bu kitapta yer alan çok gizli bilgiler, eğitimin boyunca hayatta kalmam sağlayacak ipuçlarını ve anlayıĢı sana bahĢeder.

Melez Dosyalan, Percy Jackson'ın daha önce hiçbir yerde yayınlanmamıĢ en tehlikeli üç macerasını konu alıyor. îlk olarak, Percy'nin Ares'in ölümsüz ve dehĢet verici oğullarıyla karĢılaĢmasını okuyacaksın, ikinci olarak, bugüne dek Melez Kampı'nda bir efsane olarak kabul edilen bronz ejderhayla ilgili gerçekleri öğreneceksin. Son olarak da Hades'in nasıl yeni bir silah edindiğini ve Percy'nin bu silahın yaradılıĢında yer almaya nasıl zorlandığım göreceksin. Bu öykülerin amacı seni korkutmak değil; ancak bir kahramanın hayatının ne kadar tehlikeli olduğunu anlaman son derece önemli.

Kheiron, aralarında Percy Jackson'ın, Annabeth Cha-se'in ve Kıvırcık Çalıdibi'nin de bulunduğu en önemli kampçılarla yapılmıĢ olan son derece gizli söyleĢileri de seninle paylaĢmama izin verdi. Bu söyleĢilerin gizli kalması gerektiğini sakın unutma. Bu bilgileri melez olmayan birisiyle paylaĢtığın takdirde, Clarisse'nin elektrikli mızrağıyla peĢine düĢeceğini de aklından çıkarma. inan bana, bu senin için hiç de iyi olmaz.

Son olarak, eğitimin süresince sana yardımcı olacağım düĢündüğüm birtakım çizimleri de kitaba ekledim. Melez Kampı'nda karĢılaĢacağın bazı melezlerin portreleri de bu çizimlerin arasında yer alıyor. Böylece onlarla karĢılaĢtığında kim olduklarını bileceksin. Annabeth Cîıase, kampta geçireceğin ilk yaz dönemi için yanma ne alman gerektiği konusunda sana yardımcı olmak adına kamp çantasının bir benzerini hazırlamamıza izin verdi. Kitapta bir de kampm haritası yer alıyor.

Umarım bu harita kaybolmanı ve canavarlara yem olmanı engeller.

Kitabı dikkatle oku, çünkü maceraların daha yeni baĢlıyor. Tanrılar seninle olsun genç melez.

Sevgilerimle,

Rick Riordan

Melez Kampı BaĢkatibi

Percy Jackson

ve Kayip

SAVAġ ARABASI

D ıĢarıdan gelen sesleri duyduğumda o günkü beĢinci saatimize girmiĢ, fen dersi iĢliyorduk.

GICIRTI AY! AHHHHH! "HEYTl"

Sanki birisi içine iblis girmiĢ tavukların saldırısına uğramıĢtı. inanın bana, böyle bir olaya da Ģahit oldum. Ancak sınıfta kimse olan bitenin farkında değildi. Laboratuardaydık ve herkes konuĢuyordu. Elimdeki deney ĢiĢesini yıkı-yormuĢ gibi yaparak usulca pencereye yaklaĢtım ve dıĢarı bir göz attım.

Ara sokakta kılıcını çekmiĢ bir kız duruyordu. Kız tıpkı bir basketbol oyuncusu gibi uzun boylu ve kaslıydı. Cılız kahverengi saçlı kızın üstünde bir kot pantolon, savaĢ botları ve kot ceket vardı. Her biri kuzgun büyüklüğünde kapkara kuĢlardan oluĢan bir sürüyle savaĢıyordu. Ustü baĢı kuĢ

tüyleriyle kaplanmıÇtı. Sol gözünün üstü kanıyordu. Olanları izlerken kuÇlardan teki kızın ceketinin üstüne oka

benzer bir tüy fırlattı. Ok kızın omzuna saplandı. Kız bi küfür savurup kılıcını kuÇa salladı ama kuÇ

uçuverdi.

Ne yazık ki bu kızı tanıyordum. Adı Clarisse'ydi v Melez Kampı'ndaki eski düÇmanımdı. Clarisse genellikl tüm seneyi Melez Kampı'nda geçirir; dolayısıyla okullarıı açık olduğu bir saatte, Manhattan'ın bu yakasında ne iÇi ol duğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Ancak baÇının dert te olduğu belliydi. KuÇlara karÇı tek baÇına daha fazla da yanabilecekmiÇ gibi görünmüyordu.

Yapabileceğim tek Çeyi yaptım.

"Bayan White," dedim, "tuvalete gidebilir miyim? Ku sacağım galiba."

Hani öğretmenlerin en sevdiği sözcüğün lütfen olduğum söylerler ya? Yalan. Büyülü sözcük kusmak. Bunu söylediği niz anda sınıftan çıkmanıza izin verirler. "Tamam, git!" dedi Bayan White.

Laboratuardan dıÇarı fırladım ve koruyucu gözlükleri mi, eldivenlerimi ve önlüğümü çıkardım.

Dalgakıran adl kalemim, yani en sevdiğim silahım da yanımdaydı.

Koridorda karÇıma kimse çıkmadı. Spor salonundan dı Çarı çıktım. Ara sokağa vardığımda Clarisse kılıcının dü kısmını sanki bir beysbol oyununda sayı turu yapacakmı gibi iblis kuÇun kafasına indirmek üzereydi. KuÇ cıyaklayı döne döne havaya yükseldi ama sonra duvara çarpıp bi çöp tenekesinin içine düÇtü. Clarisse'nin etrafında hala bi

düzine kadar kuÇ uçuÇuyordu. "Clarisse!" diye bağırdım.

ġaÇkınlıkla öfkeli bakıÇlarını bana çevirdi. "Percy? Burada ne iÇin—"

Tam o anda baÇının üstünden bir sürü tüy ok geçti ve arkasındaki duvara saplandı.

"Burası benim okulum," dedim.

Clarisse "Hay aksi," diye homurdandı ama kuÇlar daha fazla bir Çey söylemesine engel oldular.

Hemen kalemimin kapağını açtım. Kalem bir anda bir metrelik bronz bir kılıca dönüÇtü. Clarisse'ye yardıma koÇup kılıcımı kuÇlara savurmaya ve üstüne yapıÇan kuÇ tüylerini etrafa saçmaya baÇladım.

Birlikte, tüm kuÇlar yerde bir tüy öbeği oluÇturana kadar savaÇmaya devam ettik.

ikimiz de nefes nefese kalmıÇtık. Oramda buramda birkaç sıyrık oluÇmuÇtu ama kayda değer bir yara almamıÇtım Koluma saplanan tüy oku çekip çıkardım. Neyse ki ok fazla derine saplanmamıÇtı.

Ucunda zehir olmadığı sürece bana bir Çey olmazdı. Ceketimin cebinde acil durumlar için sakladığım ambrosiadan bir parça çıkarıp ikiye böldüm ve bir parçasını Clarisse'ye uzattım.

Clarisse "Yardımına ihtiyacım yok," dese de ambrosiayı aldı.

Birkaç lokma yedik. AÇırıya kaçmamaya özen gösterdik çünkü tanrıların yiyeceği sizi küle çevirebilir. Sanırım bu

yüzden tanrıların çoğu gayet formda. Her neyse, birkaç saniye sonra sıyrıklarımız ve çürüklerimiz tamamıyla kayboldu.

Clarisse kılıcını kınına sokup ceketini silkeledi. "Eh... Sonra görüÇürüz," dedi.

"Bir dakika!" dedim. "Böyle çekip gidemezsin."

"Giderim tabii."

"Neler oluyor? Kamptan bu kadar uzakta ne iÇin var? Neden o kuÇlar peÇine düÇtüler?"

Clarisse beni itti. Daha doğrusu itmeye çalıÇtı. Onun bu kaba saba hareketlerine alıÇmıÇtım. Ben hemen yana kayınca öne doğru tökezledi.

"KonuÇsana," dedim. "Neredeyse okulumun önünde ölecektin. Neler olup bittiğini bilmeye hakkım var."

"Sen öyle san!"

"Bırak da sana yardım edeyim."

Bezgin bir edayla içini çekti. Suratıma okkalı bir yumruk patlatmayı istediğini biliyordum ama gözlerinde sanki baÇı fena halde dertteymiÇ gibi çaresiz bir ifade vardı.

"Sorun erkek kardeÇlerim," dedi. "Bir eÇek Çakası."

"Hadi ya?" dedim ama bunu duyduğuma hiç ÇaÇırmadım. Clarisse'nin Melez Kampı'nda bir sürü kardeÇi var. KardeÇlerin hepsi de birbirine sataÇır. Sanırım hepsi savaÇ tanrısı Ares'in çocukları olduğundan bu normal bir Çey. "Hangi erkek kardeÇlerin?" diye sordum. "Sherman mı?

Mark mı?"

Clarisse korkuyla "Hayır," dedi. Onu daha önce hiç bu kadar korkmuÇ görmemiÇtim. "Ölümsüz olan kardeÇlerim," dedi. "Phobos ve Deimos."

Yakınlardaki bir parka gidip bir bankın üstüne oturduk ve bana olanları anlattı. Okula geri dönmek için acele etmiyordum. Bayan White hemÇirenin beni eve yolladığını düÇünmüÇ olmalıydı. Zaten altıncı ders iÇ eğitimi dersiydi. Bay Bell bu derste asla yoklama almazdı.

"ğu meseleyi bir açıklığa kavuÇturalım," dedim. "Biraz gezmek için babanın arabasını gizlice aldın, sonra da araba ortadan kayboldu, öyle mi?"

Clarisse "O sıradan bir araba değil," diye homurdandı. "O bir savaÇ arabası! Ayrıca babam dıÇarı çıkarmamı kendisi söyledi. Sanırım... Bu bir sınav gibi bir Çeydi. Günbatımında arabayı geri götürmem gerekiyordu ama —"

"KardeÇlerin arabayı çaldılar."

"SavaÇ arabasını çaldılar," dedi Clarisse. "Onlar savaÇ arabasını sık sık sürerler ama baÇkalarının sürmesinden hiç hoÇlanmazlar. Bu yüzden de savaÇ arabasını benden çalıp peÇime o salak ok fırlatan kuÇları taktılar."

"KuÇlar babana mı ait?"

Clarisse kasvetli bir tavırla baÇını salladı. "KuÇlar babamın tapmağını korurlar. Her neyse, savaÇ

arabasını bula-mazsam..."

Clarisse dokunsanız ağlayacak haldeydi. Ona hak vermiyor değildim hani. Babası Ares'in öfkesine daha önce de Çahit olmuÇtum da bunun pek iç açıcı bir manzara olduğunu söyleyemem. Clarisse onu hayal kırıklığına uğratacak olursa babası onu fena yapardı. Cidden fena yapardı.

"Sana yardım edebilirim," dedim.

"Neden yardım edesin kı?" diye bağırdı Clarisse. "ArkadaÇın falan değilim!"

Haklıydı. Clarisse bugüne dek bana milyonlarca kez kötü davranmıÇtı ama yine de ne onun ne de baÇka birisinin Ares tarafından pataklanması hoÇuma gitmezdi. Tam bunu ona nasıl anlatacağımı düÇünürken bir erkek sesi duydum: "Ay, Çuna bak. AğlamıÇ galiba!"

Bir genç, telefon direğine yaslanmıÇ bize bakıyordu. Üstünde yırtık pırtık bir kot pantolon, siyah bir tiÇört ve deri bir ceket vardı, baÇına da bir bandana takmıÇtı. Gözleri alev rengindeydi.

"Phobos." Clarisse yumruklarını sıktı. "Seni sersem, savaÇ arabası nerede?"

"Arabayı kaybettin ya?" dedi Phobos alaycı bir ses tonuyla. "Neden bana soruyorsun?"

beni—

Clarisse kılıcını çekip saldırıya geçti ama kılıcı savurur savurmaz Phobos gözden kayboldu ve kılıç telefon direğine saplandı.

Phobos aniden yanımdaki bankın üstünde belirdi. Gülüyordu ama Dalgakıran'ın sivri ucunu boğazına yöneltince gülmeyi kesti.

"SavaÇ arabasını tepemi attırmadan geri versen iyi olacak," dedim.

Phobos pis pis sırıtıp istifini bozmamaya gayret etti. Daha doğrusu boğazına doğrulttuğum kılıca rağmen renk vermemeye çalıĢıyordu. "Küçük erkek arkadaĢın kim, Cla-risse? Artık savaĢırken sana destek mi gerekiyor?"

"O benim erkek arkadaĢım falan değil!" Clarisse kılıcına yapıĢıp telefon direğinden çıkarmaya çalıĢtı. "O arkadaĢım bile değil. O Percy Jackson."

Phobos'un ifadesi bir anda değiĢiverdi. ġaĢırmıĢ, hatta endiĢelenmiĢ gibi bir hali vardı.

"Poseidon'un oğlu mu yani?" dedi. "Hani Ģu babamı öfkelendiren çocuk? ġu iĢe bak Clarisse. Can düĢmanımızla mı takılıyorsun artık?"

"Onunla takıldığım falan yok!"

Phobos'un gözleri kıpkırmızı parladı.

Clarisse çığlık attı. Sanki görünmez bir böcek ordusu tarafından saldırıya uğramıĢ gibi kılıcı havaya savurmaya baĢladı. "Lütfen, yapma!"

"Ona ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Clarisse kılıcını çılgınlar gibi oraya buraya savurarak sokağın derinliklerine doğru geriledi.

Phobos'a "Kes Ģunu!" diye bağırdım. Kılıcımı boğazına biraz daha yaklaĢtırdım ama bir anda gözden kaybolup yine telefon direğinin önünde belirdi.

"Heyecanlanma Jackson!" dedi. "Ona korktuğu Ģeyi gösteriyorum, o kadar."

Sonra gözleri normale döndü.

Clarisse nefes nefese yere yığıldı. "Seni pislik," dedi. "Seni... Seni bir elime geçirirsem... "

Phobos bana döndü. "Ya sen, Percy Jackson?" dedi. "Sen neden korkarsın? Emin ol ki öğreneceğim. Her zaman bir yolunu bulurum."

"SavaĢ arabasını geri ver," dedim sakin olmaya çalıĢarak. "Babanla daha önce kapıĢmıĢtım. Senden korkmuyorum."

Phobos güldü. "Korkunun kendisinden baĢka korkacak bir Ģey yok. Öyle derler, değil mi? Eh, dur sana bir sır vereyim melez. Korku benim. SavaĢ arabasını bulmak istiyorsan, gel de al. Araba suyun karĢı tarafında. Hani Ģu minik yabani hayvanların yaĢadığı yerde. Senin ait olduğun yer de orası değil mi zaten?"

Phobos parmaklarım Ģaklattı ve ardında sarı renkli bir buhar bırakarak kayboldu.

Şimdi size Ģunu söyleyeyim: Bugüne dek çok tatsız bir sürü ufak tanrıyla ve canavarla karĢılaĢtım ama Phobos bunların en beteriydi. Kabadayıları sevmem. Okulda asla 'popüler' olmadım, o yüzden de hayatımın büyük bir kısmını beni ve arkadaĢlarımı korkutmaya çalıĢan serserilere karĢı koyarak geçirdim. Phobos'un bana bakarak pis pis gülmesi ve bir bakıĢıyla Clarisse'nin yere yığılıĢı... Yok, bu serseriye gününü gösterecektim.

Clarisse'nin ayağa kalkmasına yardım ettim. Suratı hala boncuk boncuk terle kaplıydı.

"Artık yardım etmemi istiyor musun?" diye sordum.

Her an saldırıya hazır bir biçimde metroya bindik ama karĢımıza kimse çıkmadı. Clarisse yolda bana Phobos'la De-imos'tan bahsetti.

"Ufak tanrılar," dedi. "Phobos korku, Deimos da dehĢettir."

"Aralarındaki fark ne?" diye sordum.

Clarisse yüzünü ekĢitti. "Deimos daha büyük ve daha çirkin sanırım," dedi. "Kitleleri korkutmakta üstüne yoktur. Phobos tek tek insanları korkutur. Zihnine girebilir."

"Fobi sözcüğü buradan mı geliyor?" diye sordum.

"Evet," diye homurdandı Clarisse. "Phobos bununla gurur duyar. Tüm fobiler onun isminden türemiĢ. Hıyar!"

"Peki savaĢ arabasını kullanmanı neden istemiyorlar?"

"Arabayı genellikle Ares'in on beĢ yaĢma basan oğulları kullanır. Bu bir

gelenek haline gelmiÇ.

Uzun zamandan sonra arabayı kullanan ilk kız ben oldum."

"Ne güzel."

"Bunu git de Phobos'la Deimos'a söyle. Benden nefret

ediyorlar. SavaÇ arabasını mutlaka tapmağa geri götürmem gerek."

"Tapmak nerede?"

"86 numaralı rıhtımda. Gö%üpek adlı gemi."

"Ha, anladım." DüÇündükçe her Çey daha mantıklı gelmeye baÇlamıÇtı. O eski uçak gemisine hiç binmemiÇtim ama gemiyi askeri bir müze olarak kullandıklarını biliyordum. Büyük bir ihtimalle gemide yığınla silah, bomba ve baÇka tehlikeli Çey vardı. Anlayacağınız, tam bir savaÇ tanrısının takılmak isteyeceği yerdi.

"Günbatımına daha dört saat var," dedim. "SavaÇ arabasını bulabiliriz."

"Phobos 'suyun öteki tarafında' derken, neyi kast etti sence? Zeus aÇkına, Çu anda bir adadayız, Manhattan bir ada. SavaÇ arabası herhangi bir yönde olabilir!"

"VahÇi hayvanlardan falan söz etti," dedim. "Minik vahÇi hayvanlar demiÇti."

"Hayvanat bahçesi olabilir mi?"

BaÇımla onayladım. Suyun üstündeki bir hayvanat bahçesi Brooklyn'deki olabilirdi ya da... içinde minik vahÇi hayvanların olduğu, ulaÇılması daha güç bir yer. Hani Çöyle kimsenin bir savaÇ

arabasının bulunabileceğini akıl etmeyeceği bir yer?

"Staten Adası," dedim. "Orada küçük bir hayvanat bahçesi var."

[14]

"Olabilir," dedi Clarisse. "Orası tam da Phobos'la De-imos'un bir Çey saklamayı

tercih edebileceği, gözlerden uzak bir yere benziyor. Ama yanılıyorsak—"

"Yanılacak vaktimiz yok."

Hemen Times Meydanı'nda metrodan indik ve iskeleye giden I numaralı trene atladık.

Saat tam üç buçukta Staten Adası vapurundaydık. Bizimle birlikte vapura binen bir sürü turist de vardı, insanlar vapurun üst güvertesine doluĢmuĢlar, yanından geçmekte olduğumuz Özgürlük Heykelı'nin fotoğraflarını çekmeye koyulmuĢlardı.

Heykele bakıp "Bunu annesine bakarak yapmıĢ," dedim.

Clarisse suratını ekĢitip "Kim?" diye sordu.

"Bartholdi," dedim. "Özgürlük Heykeli'ni yapan adam. Athena'nın oğullarından biriymiĢ. Heykeli annesine benzeyecek biçimde tasarlamıĢ. Yani, Annabeth bana böyle söylemiĢti."

Clarisse gözlerini devirdi. Annabeth en iyi arkadaĢımdı ve bir mimari delisiydi. Sanırım arada sırada bana anlattığı Ģeyler hafızama kazınmıĢtı.

"BeĢ para etmez," dedi Clarisse. "SavaĢta sana faydası dokunmayacak her türlü bilgi gereksizdir."

Tam ona itiraz edecekken vapur bir kayaya çarpmıĢ gibi öne doğru sarsıldı. Turistler dengelerini kaybedip bir-birlerinin üstüne devrildiler. Clarisse'yle birlikte hemen geminin pruva kısmına koĢtuk. Su fokurdamaya baĢlamıĢtı. Derken körfezde bir deniz ejderhasının kafası beliriverdi.

Canavar neredeyse vapur kadar büyüktü. Gri ve yeĢil renkliydi, kafası bir timsahı andırıyordu ve diĢleri jilet gibi keskindi. Kokusuysa... ğey, tıpkı New York Limanı'nm dibinden çıkmıĢ bir Ģey gibi kokuyordu iĢte. Ejderhanın boynunda da kapkara Yunan savaĢ zırhı giymiĢ iri yarı bir adam oturuyordu. Adamın suratında korkutucu yara izleri vardı. Elinde de bir mızrak tutuyordu.

Clarisse "Deimos!" diye bağırdı.

"Selam kardeĢim!" Deimos'un gülüĢü de en az ejderha-nınki kadar korkunçtu.

"Oyun oynamak ister misin?"

Canavar kükredi. Turistler çığlıklar atarak dört bir yana kaçıÇtılar. Sis genellikle ölümlülerin canavarları gerçek halleriyle görmelerini engeller; ama artık insanlar her ne gör-dülerse dehÇete kapılmıÇlardı.

"Onları rahat bırak!" diye bağırdım.

Deimos alaycı bir tavırla "Rahat bırakmazsam n'olacak deniz tanrısının oğlu?" dedi. "KardeÇim bana senin bir ödlek olduğunu söyledi! Ben insanları dehÇete düÇürmekten hoÇlanırım. DehÇetle beslenirim!"

Deimos deniz ejderhasının baÇını vapura doğru yönlendirdi. Vapur büyük bir gümbürtüyle geriye kayınca alarm zilleri çalmaya baÇladı. Panik içindeki turistler kaçmaya ça-

lıÇıyor, birbirlerini eziyorlardı. Deimos keyifle güldü. "Yeter artık," dedim öfkeyle. "Clarisse, sıkı tutun."

"Ne?"

"Boynuma tutun. Ufak bir gezintiye çıkacağız." Clarisse itiraz etmedi ve boynuma sarıldı. "Bir, iki, üç...

ATLA.'" diye bağırdım.

Üst güverteden körfeze atladık ama çok kısa bir süre suyun altında kaldık, içimde okyanusun gücünün kabardığını hissedebiliyordum. Suya etrafımda dönmesini ve sudan çıkabilmemiz için on metre yüksekliğinde bir hortum oluÇturmasını emrettim. Sonra dosdoğru canavara yöneldik.

Clarisse'ye "Deimos'u alt edebilir misin?" diye seslendim.

"Tabii ki!" dedi. "Beni üç metre yakınma götür, gerisini hallederim."

Döne döne deniz canavarına doğru yol aldık. Canavar tam bize diÇlerini göstermiÇti ki hortumu yana doğru yönlendirdim. Clarisse aÇağı atladı, Deimos'a ulaÇtı ve ikisi birlikte suyun içinde gözden kayboldular.

Deniz canavarıysa vakit kaybetmeden peÇime düÇtü. Hızla hortumu ona yönlendirdim. Sonra tüm gücümü toplayıp suyun daha da kabarmasını emrettim.

FOğğğğğ!

On bin galon tuzlu su canavarın üstüne hücum etti. Canavarın üstünden atlayıp Dalgakıran'm kapağını açtım ve kılıcımı var gücümle canavarın boynuna indirdim. Canavar feci bir biçimde kükredi. Yarasından yeÇil kanlar akmaya baÇladı ve suya gömüldü.

Hemen suya dalıp açık denize doğru kaçıÇını izledim. Deniz yılanlarının iyi tarafı Çudur: yaralandıkları zaman koca bir bebekten farksızdırlar.

Clarisse yakınımda bir yerde suyun yüzeyine çıktı. Öksüre öksüre yuttuğu suları kusmaya baÇladı.

Yanına yüzüp onu yakaladım.

"Deimos'u hakladın mı?" diye sordum.

BaÇını iki yana salladı. "Ödlek Çey boğuÇurken kaçıp gitti. Ama tekrar göreceğimizden eminim.

Phobos'u da tabii."

Vapurdaki turistler hala panik içinde oradan oraya kaçıÇıyorlardı ama kimse yaralanmamıÇ gibiydi.

Vapur da hasar almamıÇtı. Orada fazla takılmamamız gerektiğine karar verdim. Clarisse'yi kolundan tutup dalgaların bizi Staten Adası'na taÇımasını emrettim.

Bu arada güneÇ batıda, Jersey sahilinde batmak üzereydi. Zaman gittikçe daralıyordu.

Staten Adası'na daha önce gitmemiÇtim ve ada düÇündüğümden de büyüktü. iÇin kötü tarafı, adada yürümek de hiç keyifli değildi. Sokaklar birer labirenti anırıyordu ve nedense her yer yukarı doğru eğim kazanıyor gibiydi. Üstüm baÇım ıslanmamıÇtı (istemediğim sürece suda asla ıslanmam) ama Clarisse'nin her yanından sular damlıyordu. Bu

yüzden de kaldırımda ıslak ayak izleri bırakıyordu. Sırılsıklam olduğu için otobüs Ģoförü bizi otobüse de almamıĢtı.

içini çekerek "Oraya asla vaktinde varamayacağız," dedi.

"Olumsuz Ģeyler düĢünme," dedim. Kendimden emin-miĢ gibi konuĢmaya çalıĢsam da ben de savaĢ

arabasını vaktinde bulamayacağımızı düĢünmeye baĢlamıĢtım. KeĢke yanımızda destek olsaydı, iki ufak tanrıya karĢı iki melez hiç de adil değildi. Phobos ve Deimos'la karĢılaĢtığımızda ne yapacağımızı bilmiyordum. Aklımdan sürekli Phobos'un sözleri geçiyordu: Ya sen, Percy Jackson?

Sen neden korkarsın? Emin ol ki öğreneceğim.

Yalpalaya yalpalaya adayı yarıladıktan, bir sürü banliyö tarzı evin, birkaç kilisenin ve bir McDonald's'ın önünden geçtikten sonra nihayet HAYVANAT BAHÇESİ yazan bir tabela gördük.

Bir köĢeyi dönüp kıvrıla kıvrıla ilerleyen, bir yanı ağaçlarla kaplı bir sokakta ilerledikten sonra hayvanat bahçesinin giriĢ kapısına vardık.

Bilet giĢesindeki kadın Ģüpheyle bizi süzdü. Ama tanrılara Ģükürler olsun ki yanımda ikimizin de içeri girebileceği kadar para vardı.

Sürüngenlerin barınağının yanından geçtikten sonra Clarisse olduğu yerde kalakaldı.

"iĢte orada."

SavaĢ arabası evcil hayvanların bulunduğu kafeslerle deniz samuru göletinin ortasında duruyordu.

SavaĢ arabası

dört tane kapkara ata bağlanmıĢ, altın ve kırmızı renkli kocaman bir arabaydı. Üstünde son derece ince süslemeler vardı. Ģayet bu süslemeler acı çekerek ölen insanları tasvir etmiyor olsaydı çok güzel olduklarını söyleyebilirdim. Atların

burun deliklerinden alevler çıkıyordu.

Bebek arabalarıyla ortalıkta gezinen aileler savaĢ arabasını görmüyormuĢ gibi yanından geçiyorlardı. Etrafındaki Sis çok güçlü olmalıydı çünkü arabayı kamufle eden tek Ģey, atlardan birinin göğsüne iliĢtirilmiĢ minnacık bir nottu. Notun üstünde el yazısıyla HAYVANAT

BAHÇESĠNĠN RESMĠ ARABASIDIR yazıyordu.

Clarisse "Phobos'la Deimos neredeler?" diye mırıldandı ve kılıcını çekti.

Onları ben de göremiyordum ama bu bir tuzak olmalıydı.

Tüm dikkatimi atlara verdim. Atları babam yarattığı için genellikle onlarla konuĢabilirim. Hey, burnundan ateĢ püsküren Ģirin atlar. Buraya gelin!

Atlardan teki çağrıma tenezzül etmiyormuĢ gibi kiĢnedi. Atın zihninden geçenleri gayet iyi anlayabiliyordum. Bana Ģimdi burada söyleyemeyeceğim küfürler savuruyordu.

"Dizginleri tutmaya çalıĢacağım," dedi Clarisse. "Atlar beni tanır. Beni kolla."

"Tamam." Onu nasıl kollayacağımı bilmiyordum ama Clarisse savaĢ arabasına yaklaĢırken pür dikkat onu izlemeye koyuldum. Clarisse parmaklarının ucunda atların etrafından dolandı.

Yanından üç yaĢındaki kızıyla birlikte geçen bir kadını görünce adeta donup kaldı. Küçük kız "At yanıyor!" diye bağırdı.

Kadın bezgin bir ses tonuyla "Saçmalama Jessie," dedi. "O hayvanat bahçesinin resmi arabası."

Küçük kız annesine itiraz edecek oldu ama annesi kızın kolundan kaptığı gibi oradan uzaklaĢtı.

Clarisse arabaya biraz daha yaklaĢmıĢtı. Tam dizginlere on beĢ santim kadar yaklaĢmıĢtı ki at Ģaha kalkıp burnundan alevler püskürtüp kiĢnedi. Phobos'la Deimos kapkara savaĢ zırhlarını kuĢanmıĢ

vaziyette arabanın içinde belirdiler. Phobos sırıtıyor, kırmızı gözleri

parıldıyordu. Deimos'un yara izleriyle dolu suratı yakından daha da korkutucuydu.

"Bakıyorum da arabanın peĢini bırakmamıĢsın," dedi Phobos. Sonra atları kamçılayıp arabayı dosdoğru üstüme sürmeye baĢladı. Clarisse geriye sendeledi.

ġimdi size elimde bir tek kılıcımla dört atın çektiği bir savaĢ arabasının önüne atlamak gibi kahramanca bir Ģey yaptığımı söylemek isterdim, iĢin aslı Ģu ki kaçmaya baĢladım. Bir çöp bidonunun ve çitlerin üstünden atladım ama arabadan kaçmam mümkün değildi. Araba arkamdaki çitleri ve önüne çıkan her Ģeyi ezip geçti.

Clarisse sanki gerek varmıĢ gibi "Percy, dikkat et!" diye

[21]

Sıçrayıp su samurlarının bulunduğu göletin tam ortasındaki bir kayalığa atladım. Göletten bir su sütununun yükselmesini emrettim. Su atları ıslatıp kısa bir süre için burunlarından çıkan ateĢi söndürdü ve hayvanları ĢaĢkına çevirdi. Su samurlarıysa beni gördüklerine hiç sevinmemiĢler-di.

Havlamaya benzer sesler çıkarmaya baĢladılar. Çılgın deniz memelileri peĢime düĢmeden bir an önce oradan kaçmam gerektiğini düĢündüm.

Phobos bir küfür savurup atları kontrol altına almaya çalıĢtı. Clarisse bunu fırsat bilip Deimos tam mızrağını havaya kaldırmak üzereyken sırtına atladı. SavaĢ arabası yere yıkılırken her ikisi de dıĢarı fırladılar.

Deimos'un ve Clarisse'nin savaĢmaya baĢladıklarını duyabiliyordum. Ama onlarla ilgilenecek halde değildim. Çünkü Phobos tekrar peĢime düĢmüĢtü. SavaĢ arabası tam arkamdayken hızla akvaryuma doğru koĢtum.

Phobos alaycı bir ses tonuyla "Hey, Pereyi" diye seslendi. "Sana bir sürprizim var!"

Arkama bakınca savaĢ arabasının erimeye baĢladığını, atların çeliğe dönüĢüp kilden yapılmıĢ

biblolar gibi birbirlerine kenetlendiklerini gördüm. SavaĢ arabası kocaman

tekerlekleri, bir kule topu ve uzun bir namlusu olan metal bir kutuya dönüÇtü. Araba bir anda bir tank olmuÇtu. Tarih dersim için yaptığım bir araÇtırmadan tankların neye benzedi ğini biliyordum. Phobos ikinci Dünya SavaÇı'ndan

kalma bir panzerin üstünden bana bakıp pis pis sırıttı. "Gülümse!" diye bağırdı.

Tank ateÇe baÇlayınca hemen kenara yuvarlandım.

GÜMMMM! Hediyelik eÇya satan ufak bir kulübe patladı. Her yana tüylü oyuncak hayvanlar, plastik bardaklar ve tek kullanımlık fotoğraf makineleri saçıldı. Phobos tekrar niÇan alırken hemen ayağa kalkıp akvaryuma daldım.

Suya girmek istiyordum. Su her zaman gücümü artırırdı. Ayrıca Phobos'un savaÇ arabasını akvaryumun kapısından içeri sokması da mümkün değildi. Tabii akvaryumu havaya uçuracak olursa yandığımın resmiydi...

Balıkların bulunduğu haznelerden yayılan tuhaf, açık mavi renkli bir ıÇık odaları aydınlatıyordu.

Mürekkep balıkları, palyaço balıkları ve deniz yılanları yanlarından geçerken bana baktılar.

Balıkların minnacık zihinlerinden geçenleri okuyabiliyordum. Deniz tanrısının oğlu! Deniz tanrısının oğlu! Mürekkep balıklarının sizi sevmesi harika bir Çey!

Akvaryumun arka tarafında durup etrafı dinledim. Hiçbir Çey duymadım. Derken... Rınn, rınn diye bir ses geldi. Tuhaf bir motor sesini andırıyordu.

Phobos'un akvaryuma bir Harley Davidson motosikletle giriÇine hayretle bakakaldım. Bu motosikleti daha önce de görmüÇtüm: Alev resimleriyle süslü kapkara motorunu, makineli tüfeklerin bulunduğu tutamaçları ve insan derisini andıran deri koltuğu gayet iyi hatırlıyordum. Bu, Ares'le ilk

karÇılaÇtığımda kullandığı motosikletti ama bunun savaÇ arabasının bir baÇka hali olduğu hiç aklıma gelmemiÇti.

Phobos koca bir kılıcı kınından çekerek "Selam ezik," dedi. "Korksan iyi olur."

Kendi kılıcımı havaya kaldırdım. Phobos'a karĢı koymaya niyetliydim ama gözleri bir anda daha da parladı ve gözlerinin içine bakmak gibi bir hata yaptım.

Aniden kendimi baĢka bir yerde buldum. Dünya üzerinde en çok sevdiğim yerde, yani Melez Kampı'ndaydım. Kamp alevler içindeydi. Orman yanıyordu. Kulübelerden dumanlar tütüyordu.

Yemekhanenin sütunları paramparça olmuĢ, Büyük Ev yanıp kül haline gelmiĢti. ArkadaĢlarım Annabeth, Kıvırcık ve diğer kampçılar dizlerinin üstüne çökmüĢ, bana yalvarıyorlardı.

Bizi kurtar Pereyi diye yalvarıyorlardı. Karar ver.

Olduğum yerde donup kalmıĢtım. Hayatta en çok korktuğum anı yaĢıyordum. On altı yaĢıma bastığımda gerçekleĢeceği söylenen kehanet nihayet gerçek olmuĢtu. Olimpos Dağı'nı ya kurtaracak ya da yok edecek olan kararı verecektim.

iĢte o an gelmiĢti ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Kamp alevler içindeydi. ArkadaĢlarım gözlerini bana çevirmiĢ, onları kurtarmam için yalvarıp duruyorlardı. Kalbim gümbür gümbür atmaya baĢladı. Yerimden kımıldayamıyordum. Ya yanlıĢ Ģeyi yaparsam ne olacaktı?

Derken akvaryumdaki balıkların seslerini duydum: Deniz tanrısının oğlu! Uyan!

Bir anda etrafımda okyanusun gücünü bir kez daha hissettim. Yüzlerce galon tuzlu su, binlerce balık dikkatimi çekmeye çalıĢıyordu. Kampta falan değildim. Kamp bir yanılsamaydı. Phobos bana en büyük korkumu göstermiĢti.

Gözlerimi kırpınca Phobos'un kılıcının kafama inmek üzere olduğunu fark ettim. Dalgakıran'ı havaya kaldırdım ve Phobos'un beni ikiye ayırmasına ramak kala darbesini engelledim.

Saldırıya geçip kılıcı Phobos'un koluna sapladım. Pho-bos'un gömleği tanrıların kanı olan altın renkli sıvıyla kap-lanıverdi.

Phobos kükreyip kılıcını bir kez daha bana salladı. Hamlesini kolayca savuĢturdum. Phobos korku gücü olmadan bir hiçti. Onu sıkıĢtırıp kılıcımı suratına salladım ve yanağını kestim. Phobos kızdıkça beceriksizleĢiyordu. Ama onu öldüremezdim. O ölümsüzdü. Gerçi surat ifadesine bakıp bunu anlamak

mümkün değildi. Korku tanrısı resmen korkuyordu.

Nihayet bir tekme atıp onu çeĢmeye doğru ittim. Kılıcı kadınlar tuvaletine fırladı. Hemen zırhının kayıĢlarını yakaladım ve onu kendime doğru çektim.

"Defol," dedim. "Clarisse'nin karĢısına bir daha çıkayım deme. Seni tekrar karĢımda bulacak olursam canını

çok daha fazla acıtacak bir yerinde, çok daha çirkin bir yara açarım!"

Phobos yutkundu. "Bir daha görüĢeceğimizden emin olabilirsin Jackson!"

Sonra sarı renkli buhara dönüĢüp gözden kayboldu.

Balıklara baktım. "TeĢekkürler çocuklar," dedim.

Ares'in motosikletine döndüm. Daha önce hiç Harley Davidson biçiminde güçlü bir savaĢ arabası sürmemiĢtim ama bunun çok da zor olabileceğini düĢünmüyordum. Motosikletin üstüne atladım ve motoru çalıĢtırdım. Sonra da Clarisse'ye yardım etmek için akvaryumdan çıktım.

Onu bulmakta zorlanmadım. Yıkıntıları takip ettim. Çitler yıkılmıĢ, hayvanlar serbest kalmıĢtı.

Porsuklar ve lemur-lar patlamıĢ mısır makinesini kurcalıyorlardı. ġiĢko bir leopar parktaki banklardan birinin üstüne oturmuĢtu ve etrafında birkaç güvercin tüyü uçuĢuyordu. Motosikleti evcil hayvan çiftliğinin yanına park ettim. Deimos'la Clarisse keçilerin bulunduğu alandaydılar.

Clarisse dizlerinin üstüne çökmüĢtü. Once ileri doğru koĢtum ama sonra Deimos'un biçim değiĢtirdiğini fark edince olduğum yerde kalakaldım. Deimos bir anda uzun boylu, siyah deri giysili ve güneĢ gözlüklü savaĢ tanrısı Ares olmuĢtu. SavaĢ tanrısı yumruğunu öfkeyle Clarisse'ye kaldırdığında her yanından dumanlar tütüyordu.

[26]

"Beni yine hayal kırıklığına uğrattın!" diye böğürdü. "Sana ne yapacağımı söylemiĢtim!"

Ares ona vurmaya yeltendi ama Clarisse "Hayır! Lütfen!" diye çığlık atarak sürüne sürüne uzaklaĢmaya çalıĢtı.

"Aptal kız!"

"Clarisse!" diye seslendim. "Bu bir yanılsama. Ona karĢı gelmelisin!"

Deimos'un bedeni titredi. "Ben Ares'im!" dedi ısrarla. "Sense iĢe yaramaz kızın tekisin! Beni hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum. Beni öfkelendirmenin cezasını Ģimdi ödeyeceksin."

Aralarına dalıp Deimos'la savaĢmak istiyordum ama bunun bir faydasının olmayacağının da farkındaydım. Bunu Clarisse yapmalıydı. Bu, onun en büyük korkusuydu. Korkusunu kendi baĢına yenmeliydi.

"Clarisse!" diye bağırdım. Bana doğru dönünce gözlerinin içine bakmaya çalıĢtım. "Ona karĢı koy!" dedim. "Laf kalabalığı yapıp duruyor. Ayağa kalk!"

"Yapamam!"

"Yapabilirsin. Sen bir savaĢçısın. Ayağa kalk!"

Clarisse tereddütlüydü. Sonra yavaĢ yavaĢ ayağa kalktı.

Ares "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye kükredi. "Merhamet dile benden!"

Clarisse derin bir nefes aldı. Alçak bir sesle "Hayır," dedi.

"NE?"

Clarisse kılıcını havaya kaldırdı. "Senden korkmaktan bıktım usandım artık," dedi.

Deimos ona saldırdı ama Clarisse hamlesini savuĢturdu. Tökezledi fakat yere düĢmedi.

"Sen Ares değilsin," dedi. "iyi bir savaĢçı bile değilsin."

Deimos öfkeyle kükredi. Kılıcını tekrar savurduğunda Clarisse ona karĢı koymaya hazırdı.

Deimos'un kılıcını elinden düĢürdü ve kendi kılıcını onun omzuna sapladı. Gerçi darbesi çok sert değildi ama ufak bir tanrıyı yaralayacak kadar derin bir yara açmıĢtı.

Deimos acıyla haykırıp ıĢıldamaya baĢladı.

Clarisse'ye "Sakın ona bakma!" dedim.

Deimos gerçek haline dönüp altın sarısı bir ıĢık huzmesi olunca gözlerimizi baĢka yöne çevirdik.

Sonra gözden kayboldu.

Üstümüzü baĢımızı didikleyip yiyecek bir Ģeyler arayan

evcil keçiler dıĢında yalnızdık.

Motosiklet tekrar atların çektiği bir savaĢ arabasına dönüĢtü.

Clarisse ihtiyatla bana baktı. Yüzündeki teri ve tozu sildi. Sonra "Olanları görmedin. Hiçbirini görmedin, tamam m?" dedi.

Sırıtıp "Gayet iyiydin," dedim.

Clarisse ağaçların ardında kırmızı bir renge bürünmüĢ

[28]

olan gökyüzüne baktı.

"Arabaya bin," dedi. "Daha önümüzde uzun bir yol var."

Birkaç dakika sonra Staten Adası vapurunun kalktığı yere varmıĢtık. Sonra aklımıza bir Ģey geldi: Bir adadaydık. Vapura bir arabayla binemezdik. SavaĢ arabasıyla da, motosikletle de binemezdik.

"iĢte bu harika," diye homurdandı Clarisse. "Şimdi ne yapacağız? Bu Ģeyi Verrazano Köprüsü'ne mi süreceğiz?"

Vaktimizin kalmadığını her ikimiz de biliyorduk. Bro-oklyn'e ve New Jersey'e giden köprüler vardı, ama hangi yolu seçsek savaĢ arabasını Manhattan'a

götürmemiz saatler alacaktı. Hatta insanları savaĢ arabasının sıradan bir araba olduğuna ikna edebilsek bile bunun bize bir faydası olmayacaktı.

Derken aklıma bir fikir geldi. "Dümdüz gideceğiz," dedim.

Clarisse yüzünü ekĢitti. "Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi yumup yoğunlaĢmaya çalıĢtım.

"Dümdüz git. Hemen!" diye bağırdım.

Clarisse o. kadar çaresizdi ki tereddüt bile etmedi. "Deh!" diye bağırıp atları kamçıladı. Atlar dosdoğru suya yöneldiler. Denizin katdaĢtığmı, dalgaların ta Manhattan'a kadar asfalttan bir yol olduğunu hayal ettim. SavaĢ arabası dalgaların arasına dalar dalmaz atların ağzından çıkan alev-lerin dumanı etrafımızı sardı ve dalgaların üstünden New York Limanı'na doğru yol almaya baĢladık.

Tam gün batımmda 86. Iskele'ye vardık. ABD bandrollü Gb'züpek adlı uçak gemisi, yani Ares'in tapınağı önümüzde kocaman, gri renkli bir metal yığını halinde duruyordu. Güvertesindeki uçakları ve helikopterleri görebiliyorduk. SavaĢ arabasını rampaya park edip arabadan indik. Hayatımda bir kez olsun karaya ayak basmaktan dolayı mutluydum. SavaĢ arabasını dalgaların üstünde tutmak yaptığım en zor Ģeylerden biri olmuĢtu. Yorgunluktan bitmiĢ tükenmiĢtim.

"Ares gelmeden gitsem iyi olacak," dedim.

Clarisse evet manasında baĢını salladı. "Seni ilk gördüğü yerde öldürebilir," dedi.

"Tebrikler," dedim. "Sanırım sürüĢ testini geçtin."

Clarisse dizginleri eline sardı. "Percy, az önce gördüğün Ģeyler var ya? Hani Ģu en korktuğum Ģey, yani—" "Kimseye bir Ģey söylemem."

EndiĢeyle bana baktı. "Phobos seni korkuttu mu?" diye sordu.

"Evet. Kampın yandığını gördüm. ArkadaĢlarım onları kurtarmam için bana yalvarıyorlardı, bense ne yapacağımı bilmiyordum. Bir an yerimden bile kıpırdayamadım. Felç geçirdim sanki. Senin ne hissettiğini biliyorum."

[30]

Clarisse gözlerini yere indirdi. "Ben, Çey... Sanırım... " Boğazı düğümlenmiÇti. Clarisse'nin daha önce kimseye teÇekkür edip etmediğini bilmiyordum doğrusu. "Bir Çey değil," dedim.

Sonra oradan uzaklaÇmaya baÇlamıÇtım ki "Percy!" diye bana seslendi.

"Evet?"

"Hani, arkadaÇlarını gördüğünü söylemiÇtin ya... " "Sen de aralarındaydın," dedim. "Ama kimseye söyleme, tamam mı? Yoksa seni öldürürüm." Clarisse gülümsedi. "Sonra görüÇürüz."

"GörüÇürüz."

Metroya doğru yürümeye baÇladım. Yorucu bir gün olmuÇtu. Eve dönmeye hazırdım.

PERCY JACKSON

ve Bronz Ejderha

Tek bir ejderha bütün gününüzü berbat edebilir.

inanın bir melez olarak baÇıma bir sürü kötü olay geldi. Canavarlar beni yemeye, ısırmaya, tütsülemeye ve zehirlemeye çalıÇtılar. Tek baÇlı, iki baÇlı, sekiz baÇlı, dokuz baÇlı ve saymaya kalkıÇsanız diğer tarafı boylayacağınız kadar çok baÇı olan ejderhalarla savaÇtım.

Ama Çu bronz ejderha var ya... O gün arkadaÇlarımla birlikte ejderha maması olacağımızdan emindim.

.O gece gayet sıradan baÇladı.

Haziran ayının sonlarıydı, iki hafta önce son görevimden dönmüÇtüm ve Melez Kampı'nda hayat normale dönmeye baÇlamıÇtı. Satirler orman perilerini kovalıyor, canavarlar ormanda böğürüyor, kampçılarsa kendi aralarında ÇakalaÇıyorlardı. Kamp yöneticisi Dionisos haylazlık yapan herkesi bir çalıya dönüÇtürüyordu. Anlayacağınız tipik bir

[35]

yaz kampı tantanası yaÇıyorduk.

AkÇam yemeğinden sonra tüm kampçılar yemekhanede takılıyorlardı. Hepimiz çok heyecanlıydık çünkü o gece kıyasıya bir Bayrak Kapma yarıÇı oynanacaktı.

Bir gece önce Hephaistos'un kulübesi ortalığı karıÇtırmıÇtı. Ufak bir yardımımla (öhö öhö) bayrağı Ares kulübesinden almayı baÇarmıÇlardı. Bu da Ares kulübesinin intikam peÇine düÇeceği anlamına geliyordu. ġey... Onlar zaten hep intikam peÇindedir de bu gece göze göze, diÇe diÇ bir oyun sergileyeceklerine hiç Çüphe yoktu.

Mavi takımda Hephaistos kulübesi, Apollon kulübesi ve Poseidon kulübesini temsilen tek baÇıma ben vardım. Kötü haberse her ikisi de savaÇ tanrıları olan Athena ve Ares kulübelerinin, Afrodit, Dionisos ve Demeter kulübe-leriyle birlikte kırmızı takımda yer alacak olmasıydı. Bayrakları Athena'nın kulübesindeydi ve arkadaÇım Annabeth de takımın kaptanıydı.

Annabeth kesinlikle düÇman edinmek isteyeceğiniz birisi değildir.

Oyundan hemen önce yanıma geldi ve "Hey, Yosun Kafa," dedi.

"Bana Yosun Kafa demeyi keser misin artık?"

Annabeth bu lakaptan nefret ettiğimi bilir çünkü bana bu Çekilde hitap ettiğinde ona asla iyi bir yanıt vermem. Annabeth, Athena'nın kızı olduğundan ona pek de kötü la-6<

[36]

kaplar takamıyordum doğrusu. Yani, "BaykuÇ Kafa," ve "BilmiÇ Kız," tam olarak birer hakaret sayılmazdı.

"Buna bal gibi de bayılıyorsun, kabul et," dedi ve om-zuyla beni dürtükledi. Sanırım bunun dostane bir hareket olması gerekiyordu ama tepeden tırnağa Yunan zırhı giymiÇ olduğundan canım acımıÇtı.

Gri gözleri miğferinin ardında parıldıyordu. Sarı atkuyruğunu da tek omzunun üstüne atmıÇtı. SavaÇ

zırhı içinde kimse hoÇ görünmez ama nedense Annabeth bu haliyle de çok tatlıydı.

"Bak sana ne diyeceğim," dedi sesini alçaltıp. "Bu gece sizi mahvedeceğiz ama kendine güvenli bir pozisyon bulursan... Ne bileyim, sağ kanada falan geçersen, un ufak olmamana dikkat ederim."

"Sağol be," dedim. "Ben kazanmak için oynayacağım."

Gülümsedi. "SavaÇ alanında görüÇürüz."

Annabeth takım arkadaÇlarının yanına dönünce hepsi gülmeye ve ona beÇ çakmaya baÇladılar. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiÇtim. Adeta oyunda beni yenmesi dünyanın en önemli ÇeyiymiÇ gibi davranıyordu.

Beckendorf miğferini kolunun altına almıÇ, yanıma geliyordu. "Bu kız senden hoÇlanıyor dostum,"

dedi.

"Yaa evet," diye mırıldandım. "Beni atıÇ eğitiminde hedef olarak kullandığı için olmalı."

"Yok canım, kızlar hep böyle yapar. Kızın teki seni öldüreceğini söylediğinde bil ki senden hoÇlanıyordur."

"Çok mantıklı," dedim.

Beckendorf omuzlarını silkti. "Bu iÇlerden biraz anlarım," dedi. "Onu havai fiÇek gösterisine çağırmaksın."

Ciddi olup olmadığını anlayamamıÇtım. Beckendorf, Hephaistos kulübesinin baÇ danıÇmanıydı.

Suratında hep alaycı bir gülümse olan iri yarı gencin tekiydi. Kasları tıpkı bir Amerikan futbolu oyuncusu gibiydi ve elleri demir ocağında çalıÇmaktan nasır bağlamıÇtı. Kısa süre önce on sekiz yaÇına basmıÇtı, sonbaharda New York Universite-si'ne baÇlayacaktı. Bizlerden daha büyük olduğundan genellikle tavsiyelerini dinlerdim. Ama Annabeth'i dört temmuzda düzenlenecek olan havai fiÇek gösterisine, yani yılın en önemli olayına davet etme düÇüncesi mideme

kramp girmesine neden oluyordu.

Derken yanımızdan Afrodit kulübesinin baĢ danıĢmanı Silena Beauregard geçti. Beckendorf un son üç senedir Si-lena'dan hoĢlandığını dünya alem biliyordu. Silena'nın uzun siyan saçları ve kahverengi iri gözleri vardır ve yürüdüğünde oğlanlar gözlerini ondan alamazlar, "iyi Ģanslar Charlie," dedi. (Beckendorf a kimse ilk adıyla hitap etmez.l Beckendorf a harika bir gülücük attıktan sonra kırmızı takıma katılmak üzere Annabeth'in yanına gitti.

Gulp. Beckendorf nefes almayı unutmuĢ gibi yutkundu.

Omzuna hafifçe vurdum. "Tavsiyen için teĢekkürler dostum," dedim. "Kızlar hakkında bir Ģeyler bildiğin iyi

oldu. Haydi gel, ormana gidelim."

Doğal olarak Beckendorf la ben en tehlikeli görevleri üstlenirdik.

Apollon kulübesi oklarıyla savunma görevini alırken Hermes kulübesi de düĢmanın dikkatini dağıtmak için ormanın tam ortasında saldırıya geçecekti. Bu arada Becken-dorf la ben de sol kanada geçecek, düĢman bayrağının yerini tespit edip savunmayı dağıtacak, sonra da bayrağı kendi takımımıza götürecektik. Yani, iĢimiz gayet basitti.

Neden sol kanat mı?

"Annabeth sağ kanada geçmemi istedi de ondan," dedim. "Demek ki aslında sol kanatta durmamızı istiyor."

Beckendorf evet anlamında kafasını salladı. "Haydi, yerimizi alalım."

Beckendorf bir süredir, ikimizin de kullanabileceği gizli bir silah üzerinde çalıĢıyordu. Bu silah, bronz bir bukalemun zırhıydı ve bulunduğumuz yere göre renk değiĢtirecek biçimde tasarlanmıĢtı.

Kayaların önünde durduğumuzda göğüslüklerimiz, miğferlerimiz ve kalkanlarımız gri renge bürünüyordu. Çalılıkların önünde durduğumuzdaysa metalin rengi yaprak yeĢiline dönüĢüyordu.

Gerçi zırh bizi görünmez yapmıyordu ama en azından uzaktan bakıldığında

nerede olduğumuz kolay kolay anlaĢılmıyordu.

"Bunu demir ocağında iĢlemek acayip vaktimi aldı," de-di Beckendorf. "Sakın kırayım deme!" "Tamamdır general."

Beckendorf bir Ģeyler homurdandı. Ona 'general' diye hitap edilmesinden hoĢlanmazdı. Diğer Hephaistos kampçıları bize iyi Ģanslar dilediler ve ikimiz gizlice ormana girdik. Üstümüzdeki zırh anında ağaçların rengini alarak kahverengiye ve yeĢile dönüĢtü.

iki takım arasında sınır oluĢturan dereyi geçtik. Uzaktan savaĢ sesleri geliyordu. Kılıçların zırhlara çarpıp çıkardığı Ģangırtıyı duyabiliyorduk. Büyülü bir silahın parıldadığını gördüm ama etrafta kimse yoktu.

"Sınır muhafızları yok mu?" diye fısıldadı Beckendorf.

"Tuhaf."

"Kendilerine fazla güveniyorlar," diye bir tahmin yürüttüm. Ama huzursuzdum, Annabeth çok iyi bir strateji uzmanıydı. Takımı bizden daha kalabalık olduğu halde savunma konusunu boĢlayacak bir tip değildi.

DüĢman bölgesine girdik. Elimizi çabuk tutmamız gerektiğini biliyordum çünkü takımımız savunma ağırlıklı bir strateji izleyecekti ve Apollon kulübesindekilerin gücü er ya da geç tükenecekti. Ares kulübesiniyse ok gibi minik Ģeylerle durdurmak imkansızdı.

Bir meĢe ağacının dibine doğru süründük. Ağacın gövdesinde bir kız suratı belirince ödüm koptu.

Kız "KıĢ kıĢ!"

[40]

deyip tekrar ağacın gövdesinde kayboldu.

"Orman perileri," diye homurdandı Beckendorf. "Amma da alınganlar yahu."

Ağaçtan gelen bir ses, "Alıngan falan değilim!" dedi.

ilerlemeye devam ettik. Nerede olduğumuzu kestirmek zordu. Etrafta dere, birkaç sarp kayalık ve çok yaĢlı birkaç ağaç gibi nerede olduğumuzu anlamamıza yardımcı olacak Ģeyler vardı ama ağaçlar yer değiĢtiriyormuĢ gibiydi. Sanırım doğa perileri huzursuz olmuĢlardı. Ne yöne baksak ağaçların ve patikaların yer değiĢtirdiğini görüyorduk.

Derken açıklık bir alana vardık ve kocaman bir dağ görünce baĢımızın dertte olduğunu anladık.

"Hephaistos aĢkına!" dedi Beckendorf. "Karınca Tepesi."

Aklıma gelen ilk Ģey, arkama dahi bakmadan oradan kaçmak oldu. Karınca Tepesi'ni daha önce hiç görmemiĢtim ama eski kampçılardan bununla ilgili çeĢitli öyküler dinlemiĢtim. Tepe neredeyse ağaçların tepesine değin uzanıyordu ve en az dört katlı bir bina yüksekliğindeydi. Etrafında çok sayıda tünel vardı ve tünellerden içeri girip çıkan binlerce...

"Myrmekeler," diye mırıldandım.

Myrmeke sözcüğü Antik Yunanca'da 'karınca' anlam™ na gelir ama bu yaratıklar sıradan karıncalara benzemezler. Bir böcek imha uzmanı bunları görünce kalp krizi falan geçirebilir, o derece yani.

Myrmekeler birer kurt köpeği büyüklüğündeydiler. Zırhlı kabukları kan kırmızısı, gözleri pörtlek ve simsiyahtı. Jilet gibi keskin diĢlerle bezeli ağızlarıysa sürekli açılıp kapanıyordu. Bazıları ağzında ağaç dalları, bazılarıysa neye ait olduğunu bilmek dahi istemediğim et parçaları taĢıyordu.

Birçoğunun ağzında da eski zırh, kılıç ve nasıl olduysa kamptaki yemekhaneden ta buraya kadar gelmiĢ metal tabak çanak parçaları vardı. Karıncalardan teki bir spor arabanın parlak siyah renkli motor kapağını taĢıyordu.

"Parlak metallere bayılırlar," diye fısıldadı Beckendorf. "Özellikle de altına. Duyduğuma göre yuvalarında bir Karun hazinesi varmıĢ." KıskanıyormuĢ gibi bir hali vardı.

"Aman, düĢünme Ģimdi böyle Ģeyler," dedim.

"Merak etme dosum," dedi. "Bir an önce buradan çekip gitsek de... "

Sonra gözleri fal taĢı gibi açıldı.

YaklaĢık on beĢ metre ötede, iki karınca kocaman bir metal parçasını yuvalarına götürmeye çalıĢıyorlardı. Metal nesne bir buzdolabı büyüklüğündeydi. Altından ve bronzdan yapılmıĢ gibi görünüyordu. Yanlarında tuhaf çıkıntdar ve bombeler vardı. Alt kısmından da bir sürü kablo sarkıyordu. Karıncalar metal kütleyi yana doğru çevirince bir surat gördüm. Olduğum yerde kalakalmıĢtım. "Bu—"

"ġĢt!" Beckendorf beni çalılıkların arasına çekti.

"Ama bu bir—"

[42]

"Ejderha kafası," dedi Beckendorf ŞaĢkınlıkla. "Evet, ben de gördüm."

Ejderhanın sadece burnu benim kadardı. Ağzı açıktı, bir köpekbalığını andıran sipsivri diĢleri vardı.

Derisi altın ve bronz renkli pullarla kaplıydı ve gözleri yumruk büyüklüğünde iki yakuttan oluĢuyordu. Kafası adeta karıncalar tarafından bedeninden ayrılmıĢ gibiydi. Karıncalar güçlü çe-neleriyle bu parçayı ejderhanın geri kalan kısmından ayırmıĢ olmalıydılar. Kafanın altından sarkan kablolar ve teller lime lime olmuĢ, birbirine dolanmıĢtı.

Kafa ağır da olmalıydı çünkü karıncalar güçlükle yürüyor, her adımda ancak birkaç santim ilerleyebiliyorlardı.

"Tepeye varacak olurlarsa diğer karıncalar onlara yardım eder," dedi Beckendorf. "Onları durdurmalıyız."

"Ne? Neden?"

"Bu, Hephaistos'tan bir iĢaret. Haydi gel.'" Beckendorf un neden söz ettiğini bilmiyordum ama hiç kendinden bu kadar emin bir biçimde hareket ettiğine de

Şahit olmamıĢtım. Açık alanın kenarına kadar hızla koĢtu

ve zırhı hemen ağaçların rengini aldı.

Tam peĢinden gidecektim kı boynumda sivri ve soğuk

bir Ģey hissettim.

"Sürpriz!" dedi Annabeth. BaĢına büyülü Yankees Ģapkasını takmıĢ olmalıydı çünkü görünmezdi.

Kımıldamaya çalıĢtım ama hançerini çenemin altına da-

yamıĢtı. Silena da kılıcını çekmiĢ vaziyette ağaçların arasından çıktı. Afrodit zırhı, giysilerine ve makyajına uyacak biçimde kırmızı ve pembe renkliydi. Gerilla savaĢçısı kılığın-daki bir Barbie gibiydi.

"Harikasın," dedi Annabeth'e.

Görünmez bir el kılıcımı elimden kapıverdi. Annabeth Ģapkasını çıkardı ve suratında bilmiĢ bir gülümsemeyle yanımda belirdi. "Oğlanları izlemek çok kolay," dedi. "AĢk acısı çeken bir Minotor'dan bile daha fazla ses çıkarıyorlar."

Yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğini hissettim, içimden, umarım Annabeth yanımda belirmeden önce salak salak konuĢmamıĢımdır, diye geçirdim. Annabeth'le Silena'nm konuĢmalarımızı ne kadardır dinlediklerini bilmiyordum.

"Seni esir alıyoruz," dedi Annabeth. "Beckendorfu da alıp — "

"Beckendorf!" Bir an için onu tamamıyla unutmuĢtum ama o hala ejderha kafasına doğru ilerliyor olmalıydı. On, on iki metre kadar ilerlemiĢti. Ne kızları ne de yalnız baĢına olduğunu fark etmemiĢti.

"Haydi!" dedim Annabeth'e.

Annabeth beni geri çekti. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" "ġuraya bak!"

Annabeth açıklık alana bakınca nerede olduğumuzu fark etti ve "Zeus aĢkına..." dedi.

Beckendorf açıklık alana dalıp kılıcını karıncaların tekine

savurdu. Kılıç karıncanın sert kabuğuna çarpıp sekti ve karınca arkasını dönüp

kıskaçlarını açıp kapadı. Daha ben bir Çey yapamadan, Beckendorf un bacağını ısırıverdi ve Becken-dorf yere yığıldı, ikinci karınca suratına yapıÇkan bir Çey püskürttü ve Beckendorf bir çığlık attı. Kılıcını yere düÇürüp çılgınlar gibi gözlerini ovuÇturmaya baÇladı.

ileri atıldım ama Annabeth beni geri çekti. "Hayır." "Charlie!" diye bağırdı Silena.

Annabeth "Yapmayın!" diye fısıldadı. "Artık çok geç!"

"Sen neden bahsediyorsun? Onu hemen —"

Sonra yaklaÇık yirmi karıncanın Beckendorf a doğru ilerlediğini fark ettim. Onu zırhından yakalayıp göz açıp kapayana dek tepeye çıkardılar ve tünellerden tekinin içinde gözden kayboldular.

Silena, Annebeth'i itip "Hayır!" diye bağırdı. "Char-lie'yi kaçırmalarına neden oldun!"

"TartıÇacak vaktimiz yok," dedi Annabeth. "Haydi!"

Beckendorf u kurtarmak için harekete geçeceğimizi sanıyordum ama Annabeth ejderhanın kafasına doğru koÇmaya baÇladı. Karıncalar Beckendorfu görünce kafayı unutmuÇlardı. Annabeth kafayı sarkan tellerinden tutup ağaçların arasına doğru sürüklemeye baÇladı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Beckendorf—"

"Yardım etsene," dedi Annabeth oflaya puflaya. "Karıncalar geri dönmeden Çunu alalım."

"Aman tanrılarım!" dedi Silena. "Charlie'yi değil de aptal bir metal parçasını düÇünüyorsun!"

Annabeth arkasını dönüp Silena'yı omuzlarından tutup salladı. "Beni dinle Silena! Bunlar myrmeke. AteÇ karıncalarına benzerler ama çok daha kötüdürler. DiÇleri zehirlidir, ağızlarından asit püskürtürler. Diğer karıncalarla iletiÇim kurabilir, kendilerini tehdit eden her Çeyi ele geçirebilirler.

Beckendorf a yardım etmek için aralarına atılsaydık bizi de onun gibi höyüğün

içine götüreceklerdi.

Yardıma ihtiyacımız var. Onu geri alabilmek için çok ama çok yardıma ihtiyacımız var. ġimdi, Ģu tellerden birkaçını tut ve çek!"

Annabeth'in ne yapmak istediğini tam olarak bilemiyordum ama onu tanıdığım kadarıyla, mutlaka iyi bir planı olduğunu tahmin ediyordum. Üçümüz birlikte ejderhanın kafasını ağaçların arasına sürükledik. Annabeth açıklık alandan on beĢ metre uzaklaĢana dek durmamıza izin vermedi. Sonra nefes nefese ve kan ter içinde yere yığıldık.

Silena ağlamaya baĢladı. "Artık ölmüĢ olmalı," dedi.

"Hayır," dedi Annabeth. "Onu hemen öldürmezler. Yarım saatimiz daha var."

"Nereden biliyorsun?" dedim.

"Myrmekelerle ilgili birkaç Ģey okumuĢtum. Avlarını önce felç ederler, bedeni yumuĢasm diye, Ģeyden önce—"

Silena hıçkırıklar içinde "Onu hemen kurtarmamız gerek!" dedi.

C jw \^

"Silena, onu kurtaracağız, ama toparlanman gerek," dedi Annabeth. "Onu kurtarmanın yolunu biliyorum."

"Diğer kampçıları da buraya çağıralım," dedim. "Ya da Kheiron'u çağıralım. O ne yapılması gerektiğini bilir."

Annabeth baĢını iki yana salladı. "Kampçılar ormanın dört bir yanına dağıldılar. Herkesi bir araya toplayana dek iĢ iĢten geçmiĢ olur. Kaldı ki tüm kampçılar gelse bile Karınca Tepesi'ni ele geçiremeyiz."

"Ne yapacağız peki?"

Annabeth ejderha kafasını iĢaret etti.

"Ne yani," dedim. "Karıncaları kocaman, metal bir kafayla mı korkutacağız?"

"Bu bir otomaton," dedi Annabeth.

Hala içim rahatlamamıÇtı. Otomatonlar, Hephaistos tarafından yapılmıÇ büyülü bronz robotlardı.

Birçoğu çılgın birer ölüm makinesiydi ve bu bahsettiklerim iyi olanlardı.

"Eee?" dedim. "Elimizdeki sadece bir kafa. Üstelik belli ki kırılmıÇ."

"Percy, bu sıradan bir otomaton değil," dedi Annabeth. "Bu, bronz ejderha. Onunla ilgili öyküleri duymadın mı

hiç?"

BoÇ boÇ Annabeth'in suratına baktım. Annabeth benden çok daha uzun süredir kamptaydı. Büyük bir ihtimalle benden çok daha fazla öykü dinlemiÇti.

Silena'nın gözleri fal taÇı gibi açıldı. "Eski muhafızdan mı bahsediyorsun? Ama bu sadece bir efsane!"

"Hop," dedim. "Eski muhafız da neyin nesi?"

Annabeth derin bir nefes aldı. "Percy, Thalia'nın ağacından önceki günlerde, yani canavarları uzak tutmak için kampın büyülü sınırlarının olmasından önce, danıÇmanlar kendilerini korumak için çeÇitli yollar denemiÇler. Bunlardan en bilineni bronz ejderha. Hephaistos bunu kutsamıÇ. Bronz ejderha o kadar vahÇi ve güçlüymüÇ ki kampı on sene boyunca korumuÇ. Sonra... On beÇ sene önce ormanda kaybolmuÇ."

"Sence bu onun kafası mı?"

"Öyle olmalı! Myrmekeler değerli metaller ararken bunu bulmuÇ olmalılar. Ejderhayı bütünüyle alamayacakları için de kafasını koparmıÇlar. Gövdesi buradan fazla uzakta olamaz."

"Ama kafası kopuk," dedim. "BeÇ para etmez."

"Belli olmaz," dedi Annabeth. Gözlerini kısıp düÇünmeye baÇladı. O anda bir Çey planladığından emindim. "Parçaları birleÇtirebiliriz," dedi. "Onu çalıÇır hale getirebilirsek—"

"Charlie'yi kurtarabiliriz!" diye atıldı Silena.

"Bir dakika," dedim. "Bunun kesin iÇe yaracağından emin değiliz. Gövdeyi bulabilirsek, zamanında çalıÇır hale getirirsek, bize yardım edebilir, diye düÇünüyoruz. Bu Çeyin on beÇ sene önce mi ortadan kaybolduğunu söylemiÇtin?"

Annabeth evet manasında baÇını salladı. "Bazıları oto-matonun motorunun yıprandığını, bu yüzden de kendisini devre dıÇı bırakmak için ormana gittiğini söylerler. Ya da programı sapıtmıÇ olabilir.

Kimse ne olduğunu tam olarak bilmiyor."

"Yani sapıtmıÇ metal bir ejderhayı yeniden birleÇtirmek mi istiyorsun?" dedim.

"Denemekte fayda var!" dedi Annabeth. "Bu, Becken-dorfun tek Çansı! Ayrıca bu, Hephaistos'tan gelen bir iÇaret olabilir. Ejderha, Hephaistos'un çocuklarından birine yardım etmek isteyecektir.

Beckendorf bunu denememizi isterdi."

Bu fikir hiç hoÇuma gitmemiÇti. Öte yandan aklıma baÇka bir fikir de gelmiyordu. Vaktimiz gittikçe daralıyor-du ve hemen bir Çey yapmadığımız takdirde Silena aklını yitirecekmiÇ gibiydi.

Beckendorf da zaten ejderhanın Hep-haistos'tan gelen bir iÇaret olabileceğini söylemiÇti. Belki de bunun doğru olup olmadığını anlama vakti gelmiÇti.

"Tamam," dedim. "Gidip kafasız bir ejderha bulalım."

Yeri göğü aradık diyebilirim. Ejderhayı aramak sonsuza dek sürecek gibiydi. Belki de bunun nedeni Beckendorf u Karınca Tepesi'nin içinde felç olmuÇ vaziyette hayal et-memdi. Karıncaların onun bedeninin yumuÇamasını beklerken etrafında dört döndüklerini görebiliyordum.

Myrmekelerin izini bulmak zor olmadı. Ejderha kafasını ormanda sürüklemiÇler, çamurlu zeminde derin bir oluk oluÇturmuÇlardı. Kafayı dosdoğru geldiği yöne doğru sürükledik.

Zaman konusunda iyice endiÇelenmeye baÇlamıÇtım. Daha yarım kilometre anca ilerlemiÇ

olmalıydık ki Anna-beth ""Di immortales," dedi.

Bir kraterin kenarına varmıĢtık. Ormanın zemininde sanki bir Ģey patlamıĢtı da bir ev büyüklüğünde devasa bir çukur açılmıĢtı. Kraterin kenarları ağaç kökleriyle kaplıydı ve epey kaygandı. Karınca izleri çukurun dibine iĢaret ediyordu. AĢağı bakınca dipte büyük bir metal yığınının parıldadığını gördük. Bronz metalin bir ucundan bir sürü tel fırlamıĢtı.

"Ejderhanın boynu," dedim. "Sence bu çukuru karıncalar mı açmıĢ?"

Annabeth baĢını iki yana salladı. "Bu daha çok bir meteor çukuruna benziyor."

"Hephaistos," dedi Silena. "Ejderhayı toprağın altından o çıkarmıĢ olmalı. Hephaistos ejderhayı bulmamızı istedi. Charlie'nin..." Ve tekrar hıçkırıklara boğuldu.

"Haydi," dedim. "ġunu birleĢtirelim."

Ejderha kafasını kraterin dibine götürmek kolaydı. Kafa aĢağı yuvarlandı ve gövdesinin boyun kısmına metalik bir

CÜMM! sesi çıkararak çarpıp durdu. Parçaları birleĢtirmek-se çok daha güçtü.

Elimizde ne alet edevat vardı ne de montaj talimatı.

Annabeth bir süre teller ve kablolarla boğuĢtuktan sonra Antik Yunanca bir küfür savurdu.

"Beckendorf a ihtiyacımız var. O olsaydı bunu birkaç saniye içinde hallederdi," dedi.

"Annen mucitlerin tanrıçası değil miydi?" diye sordum.

Annabeth bana ters ters baktı. "Evet, ama bu farklı bir Ģey," dedi. "Ben fikir üretmekte iyiyim, mekanik montajında değil."

"Kafamı gövdeme oturtacak birisine ihtiyaç duysaydım sana gelirdim," dedim.

Bu laflar ağzımdan bir anda çıkıvermiĢti. Sanırım ona cesaret vermeye çalıĢıyordum ama salakça bir Ģey söylediğimi sonradan fark ettim.

Silena burnunu çekip gözlerini sildi. "Ayyy, Percy, çok tatlısın!" dedi.

Annabeth kıpkırmızı kesilmiÇti. "Kes sesini Silena. Bana hançerini ver."

Bir an için Annabeth'in beni öldüreceğini sandım. Ama Annabeth hançeri bir tornavida gibi kullanıp ejderhanın boynundaki panellerden tekini açtı. "Deneyelim bakalım," dedi.

Sonra büyülü bronz telleri birbirine tutturmaya koyuldu.

Annabeth'in kafayla gövdeyi birleÇtirmesi uzun sürdü. Hem de fazlasıyla uzun.

Bayrak Kapma oyunu da çoktan sona ermiÇ olmalıydı. Diğer kampçıların yokluğumuzu fark etmesi ve bizi aramaya çıkmaları ne kadar sürer acaba diye merak etmeye baÇladım. Annabeth'in hesaplamaları doğru çıkarsa, ki o asla yanılmazdı, karıncaların Beckendorfu öldürmesine beÇ, on dakika kalmıÇ olmalıydı.

Annabeth nihayet ayağa kalkıp derin bir oh çekti. Elleri sıyrık ve çamur içinde kalmıÇtı. Tırnakları berbat durumdaydı, alnında da kahverengi bir leke vardı. Bronz ejderhadan üstüne baÇına yağ

sıçramıÇtı.

"Tamam," dedi. "Bitti. Sanırım..."

"Sanırım mı?" dedi Silena.

"BitmiÇ olsa iyi olur. Vaktimiz kalmadı. Bunu nasıl çalıÇtıracağız? Kontağı falan var mı?"

Annabeth ejderhanın yakut gözlerini iÇaret etti. "Gözleri saat yönünde dönüyor. Sanırım bunları çevirmek gerek."

"Tabii," dedim. "Birisi gelip gözlerimi çevirmeye çalıÇsaydı ben de uyanırdım. Ya ejderha bize saldırırsa?"

"O zaman... Hapı yutarız," dedi Annabeth.

"Harika," dedim, "içim rahatladı."

Birlikte ejderhanın yakut gözlerini çevirdik. Gözleri anında parlamaya baĢladı. Annabeth'le birlikte hızla geri çekilip birbirimize tosladık. Ejderhanın ağzı açıldı. Sanki

[52]

çenesinin hareket edip etmediğini kontrol ediyordu. Sonra kafasını çevirip bize baktı. Boynu gıcırtıyla bir, iki kez döndü. Derken kraterin ortası yarıldı.

Ejderha hantal hantal topraktan dıĢarı fırladı. Tıpkı bir köpek gibi silkelenerek üstündeki tozu, çamuru üstümüze baĢımıza saçtı. Otomaton öyle muazzamdı ki dilimizi yutmuĢ gibi ona bakıyorduk. Yani tamam, iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı ve orasından burasından da birkaç tel sarkıyordu ama gövdesi inanılmazdı. Tıpkı yüksek teknolojiyle tasarlanmıĢ bir tank gibiydi.

Gövdesinin yan tarafında bronz ve altın pullar vardı, pulların üstünde de değerli taĢlar. Bacakları bir ağaç gövdesi kadar kalındı, ayaklarında da sipsivri tırnaklar vardı. Çoğu Yunan ejderhası gibi bunun da kanatları yoktu ama kuyruğu en az gövdesinin uzunluğun-daydı ki sadece kuyruğu bir okul otobüsü kadardı. Ejderha baĢını gökyüzüne çevirince boynu gıcırtıyla döndü ve ileri uzandı.

Sonra da zafer edasıyla ateĢ püskürdü.

"ġey..." dedim cılız bir ses tonuyla. "Hala çalıĢıyormuĢ."

Ne yazık ki ejderha sesimi duydu. Yakut gözlerini bana dikti ve baĢını burnumun dibine uzattı, içgüdüsel bir hareketle kılıcımı kaptım.

"Ejderha, dur!" diye bağırdı Silena. Silena'nın sesinin çıktığına ĢaĢırmıĢtım. Bunu öyle otoriter bir ses tonuyla söylemiĢti ki ejderha ona döndü.

Silena korkuyla yutkundu. "Seni kampı koruman için

uyandırdık," dedi. "Hatırladın mı? Görevin, kampı korumak!"

Ejderha düĢünüyormuĢ gibi kafasını yana eğdi. Silena'ya ateĢ püskürtme olasılığı yüzde elli, diye geçirdim içimden. Tam ejderhanın dikkatini dağıtmak için boynuna atlamayı deneyecektim ki Silena "Hephaistos'un çocuklarından Charles Beckendorfun baĢı dertte," dedi. "Myrmekeler onu kaçırdı. Yardımına ihtiyacı var."

Ejderha Hephaistos'un ismini duyar duymaz boynunu dikleĢtirdi. Metal gövdesi Ģöyle bir titredi ve bizi bir kez daha tepeden tırnağa çamurla kapladı.

Sonra düĢmanı arar gibi etrafına bakındı.

"Ona yolu göstermemiz gerek," dedi Annabeth. "Gel! Hephaistos'un oğlu bu tarafta! Bizi takip et!"

Kılıcını çekti ve üçümüz kraterden dıĢarı çıktık.

"Hephaistos aĢkına!" diye bağırdı Annabeth. Doğrusu bunu iyi akıl etmiĢti. Hızla ormana daldık.

Arkama baktığımda kırmızı gözleri parlayan bronz ejderhanın burnundan dumanlar saçarak peĢimizden geldiğini gördüm.

Arkanızda bir ejderha varken bir yere daha çabuk gidiyorsunuz, o gün bunu öğrendik.

Açıklık alana varınca ejderha Beckendorfun kokusunu almıĢ gibiydi. Önümüze geçmeye yeltenince ayaklarının altında ezilmemek için kenara çekildik. Ejderha gıcır gıcır sesler çıkaran eklemleriyle ağaçları ezip yerde kocaman çukurlar açarak ilerledi.

Sonra dosdoğru Karınca Tepesi'ne saldırdı. Myrmeke-ler neye uğradıklarını ĢaĢırmıĢlardı. Ejderha birkaçını ezdi ve yerde iğrenç bir böcek yığını bıraktı. Derken karıncalar aralarında telepatik iletiĢim kurdular. Koca ejderha. Kötü! der gibi bir halleri vardı.

Çevredeki tüm karıncalar aynı anda ejderhanın üstüne hücum ettiler. Höyüğün içinden sürekli karınca çıkıyordu. Birden yüzlerce oldular. Ejderha ateĢ püskürünce bir sıra karınca panikle geri kaçtı. Karıncaların alev aldığını biliyor muydunuz? Yine de karıncaların ardı arkası kesilmiyordu.

"Hemen içeri girelim!" diye bağırdı Annabeth. "Onlar ejderhayla uğraĢırken içeri girelim!"

Silena öne geçti. Hayatımda ilk kez Afrodit'in çocuklarından birinin önderliğinde savaĢacaktım.

Karıncaların yanından geçtik ama bize aldırıÇ etmediler. Sanırım ejderhanın daha büyük bir tehdit olduğunu düÇünmüÇlerdi. Nedense?!

En yakındaki tünele dalmamızla birlikte midem ağzıma geldi. Hiçbir Çey ama hiçbir Çey kocaman bir karınca yuvasından daha berbat kokamaz. Karıncalar yiyeceklerini yemeden önce çürümesini bekliyor olmalıydılar. Birilerinin onlara bu dünyada buzdolabı diye bir Çey olduğunu acilen söylemesi gerekiyordu.

içeri girince karÇımıza bir sürü karanlık tünel, karınca

kabuklarıyla kaplı küflü odalar ve öbek öbek yapıÇkan karınca kusmuğu çıktı. Yanımızdan savaÇa katılmak üzere telaÇla geçen karıncalara kenara çekilip yer veriyorduk. Kılıcımın cılız bronz ıÇıltısı bize yol gösteriyor, dehlizin derinliklerine doğru ilerlememizi biraz olsun kolaylaÇtırıyordu.

"Bakın!" dedi Annabeth.

Yan taraftaki odalardan birine bakınca kalbim neredeyse duracak gibi oldu. Tavandan kocaman, yapıÇ yapıÇ keseler sarkıyordu. Bunlar karınca larvası olmalıydı ama asıl dikkatimi çeken bunlar değildi. Mağaranın zemini altın paralar, değerli taÇlar ve çeÇit çeÇit hazineyle kaplıydı. Yerde bir sürü miğfer, kılıç, müzik enstrümanı ve mücevher duruyordu. Hepsi de büyülüymüÇ gibi parıldıyordu.

"Bu daha bir oda," dedi Annabeth. "Burada bunun gibi hazineyle dolu yüzlerce oda olmalı."

"Önemli değil," dedi Silena. "Charlie'yi bulmamız gerek."

iÇte, bu da bir ilkti: Afrodit'in çocuklarından biri mü^ cevherle falan ilgilenmiyordu.

Yolumuza devam ettik. YaklaÇık altı metre sonra öyle berbat kokulu bir mağaraya girdik ki burnumu sıkıca tıkamam gerekti. Karıncaların yiyeceklerinden arta kalanlar bir kum tepeciği gibi yığılmıÇtı, içeride kemikler, çürümüÇ koca koca çürümüÇ et parçaları, hatta kampımızdan getirdikleri bayat yiyecekler bile vardı. Sanırım karıncalar kampın 6<

çöplerini karıÇtırıp artık yiyecekleri çalmıÇlardı, iÇte bu leÇ kokulu öbeklerden birinin dibinde ayağa kalkabilmek için debelenen Beckendorf duruyordu. Berbat görünüyordu ve bunun bir nedeni de çöp rengini almıÇ olan zırhıydı.

Silena "Charlie!" diye bağırıp hemen yanma koÇtu ve ayağa kalkmasına yardım etmeye koyuldu.

"Tanrılara Çükürler olsun" dedi Beckendorf. "Bacaklarım... Bacaklarımı oynatamıyorum!"

"Geçecek," dedi Annabeth. "Önce seni buradan çıkarmalıyız. Percy, sen diğer koluna gir."

Silena'yla birlikte Beckendorf u ayağa kaldırdık. Sonra dördümüz tünelden çıkıÇa doğru ilerlemeye baÇladık. Uzaktan savaÇ sesleri geliyordu. Metal zırhların çarpıÇma sesleri, ejderhanın ateÇ

püskürtüÇünü ve yüzlerce karıncanın ağzının kapanıp açılma sesini duyabiliyorduk.

"Neler oluyor burada?" dedi Beckendorf. Bedeni gerildi. "Ejderha! Sakın bana onu çalıÇtırdığınızı söylemeyin!"

"Ne yazık ki öyle yapmak zorunda kaldık," dedim. "Seni kurtarmanın tek yolu buydu."

"Ama bir otomatonu ha deyince çalıÇtıramazsınız ki! Motor ayarı ve hata kontrolü yapmak gerekir... Ne yapacağını asla bilemezsiniz! Hemen buradan toz olmalıyız."

Ancak hiçbir yere gitmemize gerek kalmadı. Çünkü ejderha bize doğru geliyordu. Tepe havaya uçup her yanımız toz toprak içinde kaldığında hangi tünelin çıkıÇ olduğunu hatırlamaya çalıÇıyorduk. Bir anda kendimizi yukarı bakarken bulduk. Ejderha tepemize dikilmiÇti.

Karınca Tepesi'ni yerle bir ederken bir yandan da gövdesine tırmanan myrmekeleri üstünden atmaya çalıÇıyordu.

"Çabuk olun!" diye bağırdım. Üstümüzü baÇımızı silkeleyip Beckendorf u sürükleye sürükleye tepenin yan tarafından aÇağı inmeye çalıÇtık.

Dostumuz ejderhanın baĢı dertteydi. Myrmekeler ejderhanın zırhının eklem yerlerini ısırıyor, her tarafına asit püskürtüyorlardı. Ejderha ayaklarını öfkeyle yere vurdu, ağzını açıp kapadı ve burnundan alevler püskürttü ama dayanacak hali kalmamıĢtı. Bronz gövdesinden dumanlar yükseliyordu.

iĢin kötüsü, karıncalardan birkaçı bize yönelmiĢti. Galiba akĢam yemeklerini çalmamız pek hoĢlarına gitmemiĢti. Kılıcımı karıncalardan birine doğru savurup kafasını uçur-dum. Annabeth hançerini bir diğer karıncanın antenlerinin ortasına indiriverdi, ilahi bronz, karıncanın kabuğunu parçalarken yaratık baĢtan aĢağı eridi.

"Sa-sanırım yürüyebilirim," dedi Beckendorf. Ama onu bırakır bırakmaz yüz üstü yere düĢtü.

"Charlie!" Silena yanına koĢup onu ayağa kaldırırken Annabeth'le ben de karıncaları temizleyip kendimize yol açmaya giriĢtik. Nasıl olduysa karıncalar bizi ısırmadan ya da asite boğmadan açıklık alanın kenarında kadar varmayı

baĢarmıĢtık. Ancak spor ayakkabılarımdan birine asit sıçramıĢtı ve üstünden dumanlar çıkıyordu.

Bu arada ejderha açıklık alanda sendelemeye baĢlamıĢtı. Gövdesinden koca bir asit bulutu yükseliyordu.

Silena "Onu ölüme terk edemeyiz!" dedi.

Beckendorf hüzünlü bir ses tonuyla "Çok tehlikeli," dedi. "içindeki donanım —"

"Charlie, ejderha hayatını kurtardı!" diye yalvardı Silena. "Lütfen, hatırım için onu kurtar."

Beckendorf tereddütlüydü. Yüzü hala karıncaların püskürttüğü asitten dolayı kıpkırmızıydı. Her an bayılacakmıĢ gibi bir hali vardı. "Kaçmaya hazır olun," dedi. Sonra açıklık alana dönüp

"EJDERHA! Acil durum savunması, beta-ETKĠNLEĝTĠRME!" diye seslendi.

Ejderha sesin geldiği yöne döndü. Karıncalarla savaĢmaktan vazgeçti, gözleri

parıldamaya baĢladı.

Havada sanki her an bir fırtına patlayacakmıĢ gibi ozon kokusu vardı.

ZZZZZAAAAAPPP!

Ejderhanın gövdesini yay biçiminde mavi elektrik kıvılcımları kapladı ve karıncalara sıçradı.

Karıncalardan bazıları patladı. Diğerleriyse bacaklarını sallaya sallaya yanıp kömürleĢtiler. Birkaç saniye sonra ejderhanın üstünde hiç karınca kalmamıĢtı. Hala sağ olan karıncalarsa onları oradan uzaklaĢtırmak için popolarına değen mavi kıvılcımlarla birlikte harabe haline gelmiĢ yuvalarına doğru kaçıĢtılar.

Ejderha zafer kazanmıĢ gibi kükredi. Sonra da parıldayan gözlerini bize çevirdi.

Bu sefer "Hephaistos aĢkına!" diye değil, "Imdaaaat!" diye bağırdık.

Ejderha sanki çok eğleniyormuĢ gibi ateĢ püskürte püs-kürte, üstümüze mavi elektrik kıvılcımları yollaya yollaya bize doğru geliyordu.

"Nasıl durduracağız bunu?" diye bağırdı Annabeth.

Bacaklarını hissetmeye baĢlayan Beckendorf baĢını sallayıp soluklanmaya çalıĢtı. Tabii, sizi bir kömür parçasına dönüĢtürmek için arkanızdan koĢturan kocaman bir canavar olduğunda bir anda iyileĢebiliyorsunuz. "Onu hiç çalıĢtırmamanız gerekiyordu! Güvenilir değil! Otomatonlar birkaç sene sonra kafayı yiyorlar!"

"Bunu söylediğin çok iyi oldu!" diye bağırdım. "Onu nasıl kapatacağız peki?"

Beckendorf deli gibi etrafına bakınıp "iĢte!" dedi.

ileride neredeyse ağaçlar kadar yüksek bir kayalık görünüyordu. Ormanda tuhaf biçimli kayalıklar çoktu ama bunun gibisini daha önce hiç görmemiĢtim. Kayalık dev bir kaykay rampasını andırıyordu; bir kenara doğru eğim kazanırken diğer tarafı göçmüĢ gibiydi.

"Siz kayalığın dibine koĢun," dedi Beckendorf. "Ejderhanın dikkatini dağıtın. Onu biraz meĢgul edin!"

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Silena. "Görürsünüz. Haydi!"

Beckendorf bir ağacın arkasına saklanınca "Hey, kertenkele!" diye ejderhaya seslendim. "Ağzın kokuyor!"

Burun deliklerinden kapkara bir duman püskürttü. Sonra da yeri göğü zangırdata zangırdata bana doğru koĢmaya baĢladı.

Annabeth elimden tutup "Haydi!" diye bağırdı. Kayalığın dibine doğru koĢmaya baĢladık. Ejderha peĢimizdeydi.

"Burada durmasını sağlamalıyız," dedi Annabeth. Uçü-müz birden kılıçlarımızı çektik.

Ejderha bize ulaĢtı ama sonra durdu. Sanki onunla savaĢacak kadar ĢapĢal olduğumuza inanamıyormuĢ gibi baĢını bir yana eğip bizi süzdü. Artık yakaladığına göre bizi nasıl öldüreceğine karar vermeliydi. O anda bizi nasıl öldüreceğini düĢündüğünden, ama hangi yolu izleyeceğine karar veremediğinden emindim.

Ejderha ilk ateĢi durduğumuz yere püskürtüp zemini, üstünde dumanlar tüten bir kül çukuru haline getirdi.

Derken, Beckendorfu yukarıda, kayalığın tepesinde gördüm ve yapmak istediği Ģeyi anladım, iyi niĢan alması gerekiyordu. O yüzden de ejderhayı mümkün mertebe oyalayacak, Beckendorf u görmemesini sağlayacaktım.

"Heyttttt!" diye bağırıp saldırıya geçtim. Dalgakıran'ı ejderhanın ayağının üstüne indirdim ve sivri tırnaklı par-inaklarından birini kestim.

Ejderha bana bakınca kafası gıcırdadı. KızmıĢ gibi değil de aklı karıĢmıĢ gibiydi. Neden parmağımı kestin ahi? der gibi bir hali vardı.

"Percy!" diye bağırdı Annabeth.

Yerimden kımıldamadım. "Bir saniye daha..."

"Percy!"

Ejderha bana saldırmadan hemen önce Beckendorf kayalıktan ejderhanın

boynuna atladı.

Ejderha alevler saçarak geriledi ve Beckendorf u üstünden atmaya çalıĢtı ama Beckendorf debelenip duran canavara bir kovboy gibi yapıĢmıĢtı. Ejderhanın baĢındaki panellerden tekini açıp tellerden birini koparıĢını hayretle izledim.

Ejderha aniden dondu. Gözleri karardı. Bir anda sipsivri diĢlerini gökyüzüne çevirmiĢ bir ejderha heykeli haline gelmiĢti.

Beckendorf ejderhanın boynundan aĢağı kaydı. Yorgun- J^. luktan tükenmiĢ ve nefes nefese bir halde kuyruğun üstüne yığıldı.

"Charlie!" Silena yanına koĢup yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "BaĢardın!"

Annabeth yanıma gelip omzumu sıktı. "Hey, Yosun Kafa, sen iyi misin?"

"Sanırım... iyiyim," dedim. Ejderhaya melez yemi olmama ramak kalmıĢken nasıl kurtulduğumu düĢünüyordum.

"Aferin sana." Annabeth'in gülümsemesi o salak ejder-hanmkinden çok çok daha güzledi.

Titrek bir ses tonuyla "Sana da aferin," dedim. "Ece? Otomatonu ne yapacağız?"

Beckendorf alnını sildi. Silena onun yara bereleriyle ilgileniyordu. Onun bu ilgisi yüzünden Beckendorf un dikkati dağılmıĢtı.

"Biz, Ģey, bilmiyorum," dedi. "Belki onu tamir edip kampı koruması için geri götürebiliriz ama bu aylar sürer."

"Denemeye değer," dedim. Bronz ejderhanın Titan Tanrısı Kronos'a karĢı bizi koruyabileceğini düĢünüyordum. Kronos'un canavarları kampa saldırmadan önce, bu Ģeyle karĢılaĢmayı göze almak zorunda kalacaklardı. Ote yandan ejderha tekrar kafayı yer, kampçılara saldırırsa onu geri götürdüğümüze bin piĢman olurduk.

"Karınca Tepesi'ndeki hazineleri gördünüz mü?" diye sordu Beckendorf. "Ya büyülü silahları?

Hele o zırhlar! Oradaki Ģeyleri yanımıza alabilseydik bize çok faydası dokunurdu."

"Ah, o bileziklerle kolyeler," dedi Silena.

Tepenin içindeki tünellerin leĢ gibi kokusu aklıma gelince tüylerim ürperdi. "Bence bu maceraya baĢka bir gün atılabiliriz," dedim. "Zaten o koca hazineyi taĢımak için oraya bir melez ordusuyla gitmek gerek."

"Olabilir," dedi Beckendorf. "Ne hazineydi ama..."

Silena heykele dönmüĢ olan ejderhaya baktı. "Charlie, Ģu ejderhanın boynuna atlayıĢın hayatımda gördüğüm en cesur Ģeydi," dedi.

Beckendorf yutkundu. "Ģey... evet," dedi. "Benimle havai fiĢek gösterisine gelir misin?"

Silena'nın yüzü aydınlandı. "Tabii ki gelirim seni koca ĢapĢal! Hiç sormayacaksın sanmıĢtım!"

Beckendorf adeta bir anda iyileĢmiĢti. "O halde kampa geri dönelim! Eminim Bayrak Kapma bitmiĢtir."

Kampa yalınayak dönmek zorunda kaldım çünkü asit ayakkabılarımın tekini eritmiĢti. Onu çıkarınca asitin çorabıma da bulaĢtığını ve ayağımın kıpkırmızı olup yandığını fark ettim.

Annabeth'e yaslandım ve topallaya topallaya kampa doğru yola koyulduk.

Beckendorf ve Silena el ele tutuĢmuĢ, önden gidiyorlardı. Onları rahatsız etmemek için yanlarına gitmedik.

Destek almak için Annabeth'e tutunmuĢ, Silena'yla Bec-kendorf un arkasında yürürken kendimi çok rahatsız hissetmeye baĢlamıĢtım, içimden Beckendorf un bu kadar cesur oluĢuna lanetler okuyordum ama ejderhaya karĢı gösterdiği cesaret değildi beni sinir eden. Uç sene sonra, nihayet Silena Beauregard'a çıkma teklif edecek cesareti toplamıĢtı. Bu haksızlıktı.

DüĢe kalka yürürken Annabeth "Biliyor musun," dedi.

"Bence o çok da büyük bir cesaret örneği değildi."

Gözlerimi kırpıĢtırdım. Annabeth zihnimi falan mı okumuĢtu?

"ġey... ne demek istiyorsun?"

Annabeth sığ bir dereden geçerken bileğimi tuttu. "Bec-kendorf ejderhanın boynuna atlayabilsin diye ejderhayı oyaladın," dedi. "Ben asıl bunun cesaret örneği olduğunu düĢünüyorum."

"Ya da aptallık," dedim.

"Percy, sen cesur bir çocuksun," dedi. "iltifatımı kabul et, olsun bitsin. Yani, bunu yapmak bu kadar zor mu?"

Göz göze geldik. Yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıktaydı. Ġçimi tuhaf bir his kapladı. Sanki kalbim oradan oraya sıçrıyordu.

"Eee... " dedim. "Sanırım Silena'yla Charlie havai fiĢek gösterisine birlikte gidecekler."

"Evet, öyle sanırım."

"Evet," dedim. "Bu arada, Ģu havai fiĢek gösterisi... "

Fırsatım olsaydı lafa nasıl devam edeceğimi biliyordum ama tam o sırada Annabeth'in Athena kulübesinden üç kardeĢi kılıçlarını çekmiĢ vaziyette çalılıkların arasından fırladılar. Beni görünce hepsi sırıtmaya baĢladı.

Ġçlerinden biri "Annabeth!" diye seslendi. "Aferin! Haydi, Ģu ikisini hapse atalım."

Ona bakakaldım. "Nasıl yani, oyun daha bitmedi mi?"

diye sordum.

Athena kampçıları gülmeye baĢladılar. "Henüz bitmedi... Ama yakında bitecek. Nasıl olsa seni yakaladık."

"Yapmayın be çocuklar," dedi Beckendorf. "Önümüze birkaç engel çıktı. Hem koca bir ejderhayla hem de Karınca Tepesi'ndeki myrmekelerle uğraĢmak

zorunda kaldık."

Athena kulübesinden bir diğer çocuk duyduklarından pek etkilenmemiĢ gibiydi. "Annabeth, aferin sana, onları iyi meĢgul etmiĢsin," dedi. "Planımız iĢe yaradı. Ġstersen bundan sonrasını biz hallederiz."

Annabeth yanımdan uzaklaĢtı. Tam bizi kardeĢlerinin elinden kurtarıp kazasız belasız kampa geri götüreceğini düĢünürken hançerini çekip bana doğrulttu ve pis pis sırıttı.

"Yok canım," dedi. "Bundan sonrasını Silena'yla ben hallederiz. MarĢ marĢ, esirler. DüĢün önüme bakalım."

şok içinde ona baktım. "Bunu planlamıĢ miydin?" dedim. "Bizi oyundan uzak tutmak için mi yaptın her Ģeyi?"

"Saçmalama, Percy. Tüm bunları nasıl planlamıĢ olabilirim ki? Ejderha, karıncalar... Bunları önceden ayarlamıĢ olabilir miyim sence?"

Haklıydı ama karĢımdaki Annabeth'ti. Onun sağıfsmu belli olmazdı. Annabeth Silena'ya bakınca ikisinin gülmemek için kendilerini zor tuttuklarını fark ettim.

"Sen... Seni kurnaz... " diye lafa baĢladım ama aklıma yeterince kötü bir Ģey gelmedi.

Hapse giderken yol boyunca ben de Beckendorf da sızlanıp durduk. BaĢımızdan geçen onca Ģeyden sonra bize esir muamelesi yapılması büyük haksızlıktı.

Ama Annabeth gülümseyerek bizi hapse tıktı. Tam cepheye giderken bana bakıp göz kırptı. "Havai fiĢek gösterisinde görüĢeceğiz, değil mi?" dedi.

Sonra cevap vermemi bile beklemeden ormana daldı.

Beckendorf a baktım. "Nasıl yani? Annabeth az önce bana çıkma mı teklif etti?" diye sordum.

Beckendorf tiksintiyle omuzlarını silkti. "Kızların ne yapacağı belli mi olur," dedi. "Onlarla uğraĢmaktansa kafayı yemiĢ ejderhalarla uğraĢmayı tercih ederim."

Böylece oturup kızların oyunu kazanmasını bekledik.

[STOLLKARDESLERĠ

Hermes oğulları CONNOR ve TRAVIS STOLL ile bir söyleĢi

Diğer kampçılara yaptığınız en güzel eĢek Ģakası neydi?

Connor: Altın mango!

Travis: Abi, o gerçekten muhteĢemdi ya.

Connor: Bir gün elimize bir mango alıp etrafını olduğu gibi altın renkli sprey boyayla boyadık, tamam mı? Üstüne de "En güzele aittir" yazdık ve herkes okçuluk dersindeyken Afrodit kulübesine bıraktık. Afrodit kampçıları geri geldiklerinde mango için kavga etmeye baĢladılar. Ġçlerinden hangisinin "en güzel" olduğuna bir türlü karar veremediler. Çok komikti.

Travis: Pencerelerden dıĢarı Gucci ayakkabılar falan fırlıyordu. Birbirlerinin giysilerini yırtmaya, rujlarını, mücevherlerini oraya buraya fırlatmaya baĢladılar. KudurmuĢ gibiydiler.

Connor: Sonra yaptığımız Ģeyi fark edip peĢimize düĢtüler.

Travis: Ondan sonra iĢler hepten karıĢtı zaten. Kalıcı makyaj diye bir Ģey olduğunu bilmiyordum.

Tam bir ay boyunca ortalıkta palyaço gibi dolaĢtım.

Connor: Evet. Bana öyle bir büyü yaptılar ki ne giysem üstüme iki beden küçük geliyordu.

Kendimi ezik gibi hissettim.

Travis: Sen zaten eziksin oğlum.

Bayrak Kapma oyununda takımınızda en çok kimin olmasını isterdiniz?

Travis: KardeĢimin olmasını isterdim çünkü onun sağı solu belli olmaz.

Connor: Ben de kardeĢimin olmasını isterdim çünkü ben de ona güvenmem.

Onun dıĢında kim olabilir? Büyük bir ihtimalle Ares kulübesinden birilerinin olmasını isterdim.

Travis: Evet. Onlar hem güçlü hem de idare etmesi kolay. Mükemmel bileĢim bu zaten.

Hermes kulübesinde olmanın en iyi tarafı nedir?

Connor: Asla yalnız kalmazsınız. Cidden! Aramıza sürekli yeni çocuklar katılır. O yüzden her zaman konuĢacak birisini bulabilirsiniz.

Travis: Ya da Ģaka yapacak birilerini.

Connor: Ya da cebinden bir Ģeyler aĢırabileceğinizi birilerini. Biz kocaman, mutlu bir aileyiz.

Ares kızı

CLARISSE LA RUE

ile bir söyleĢi

Melez Kampı'nda en çok kime sataĢmak hoĢuna gider?

Clarisse: Önüme kim çıkarsa, ezik. Ha, pardon, isim mi vereyim? O kadar çok seçenek var ki!

Apollon kulübesinde Michael Yew diye bir çocuk var. Yayını alıp kafasında kırmayı çok isterim doğrusu. Apollon kulübesinin Ares kulübesinden çok daha iyi olduğunu sanıyor. NeymiĢ, onlar menzilli silahlar kullanıyorlarmıĢ. Salaklar, ödlek gibi savaĢ alanından uzak duruyorlar. Bana bir mızrakla kalkan verin, her zaman seve seve kullanacak bir yer bulurum. ġunu sakın unutmayın: Bir gün Michael Yevv'u ve o ödlek kulübesini un ufak edeceğim.

Baban hariç, sence Olimpos Konseyi'ndeki en güçlü tanrı ya da tanrıça kim?

Clarisse: Eh, bence kimse Ares'le boy ölçüĢemez ama Tanrı

Zeus çok cesur. Yani sonuçta Zeus, Tayfunla ve Kronos'la savaĢtı. Saygısızlık etmek istemem ama süper güçlü ŞimŞeklerinizi olunca cesur olmak da kolay.

Percy'nin seni tuvalet tesisatıyla yıkamasının intikamını aldın mı?

Clarisse: Hah, belli ki o küçük serseri yine böbürlenmeye baĢlamıĢ! Ona sakın inanmayın. Olanları abartıyor. Ama intikamımı mutlaka alacağım. Percy bugünlerde yaptıklarına çok piĢman olacak.

Neden mi bekliyorum? Strateji. Sabırla saldırıya geçeceğim anı bekliyorum. Ondan korkmuyorum, tamam mı? Bunu diyen olursa ağzını yüzünü dağıtırım.

Athena kızı

ANNABETH CHASE

ile bir söyleĢi

Melez Kampı için yeni bir bina inĢa edecek olsaydın, bu ne olurdu?

Annabeth: Bu soruyu sormanıza çok sevindim. Ciddi bir biçimde bir tapınağa ihtiyaç var. Bizler Yunan tanrılarının çocuklarıyız ama ebeveynlerimize adanmıĢ bir anıtımız bile yok. Tapınağı, Melez Kampı'nın güneyindeki tepeye inĢa ederdim ki her sabah güneĢ tapınağın pencerelerinden içeri girip zeminde farklı bir tanrının iĢaretini oluĢtursun. Örneğin zeminde bir gün bir kartal, bir baĢka gün bir baykuĢ belirebilir. Tabii tapınakta tüm tanrıların heykelleri ve adak adayabileceğimiz altın mangallar da olmalı. Tapınağı, Carnegie Hail gibi mükemmel bir akustiğe sahip olacak biçimde tasarlardım. Böylece orada lir ve kaval konserleri verebiliriz. Daha anlatmaya devam edebilirim ama sanırım ne demek istediğimi anlamıĢsınızdır. Kheiron bu tür bir projeyi gerçekleĢtirebilmek için dört milyon kamyonet çilek satmamız gerektiğini söylüyor ama bence buna değer.

Annen hariç, sence Olimpos Konseyi'ndeki en bilge tanrı ya da tanrıça kim?

Annabeth: Hmm. Bir saniye, düĢüneyim... ġey. Yani, atlarına sığınarak söylüyorum, Olimposlular çok da zeki değiller bence. Zeus'un bilge bir tanrı olduğunu söyleyebilirim. Ne de olsa dört bin yıldır tüm aileyi bir arada tutmayı baĢardı. Bu hiç de kolay bir iĢ değil. Hermes de akıllıdır. Hatta bir keresinde Apollon'un sığırlarını çalıp ona feci bir oyun oynamıĢtı, ki Apollon bayağı bir zekidir.

Artemis'i de her zaman beğenmiĢimdir. inançlarından asla ödün vermez. Hep

kendi baĢının dikine gider ve sürekli diğer tanrılarla takıĢır. Ayrıca birçok tanrıya kıyasla ölümlülerin dünyasında daha fazla zaman geçirir. O yüzden neler olup bittiğinden daima haberdardır. Ama erkeklerden anladığını pek söyleyemem. N'apalım, kimse mükemmel değildir, öyle değil mi?

Melez Kampı'ndaki tüm arkadaĢların arasında, savaĢta en çok kimin yanında olmasını isterdin?

Annabeth: Ha, tabii ki Percy. Buna hiç Ģüphe yok. Yani Percy bazen gıcığın teki olabilir ama güvenilir birisidir. Hem cesurdur hem de iyi bir savaĢçıdır. Normal Ģartlar altında ona ne yapacağını söylediğim sürece her savaĢı kazanır.

[74]

Zaman zaman Percy'ye 'Yosun Kafa' diye hitap ettiğini biliyoruz. Sence Percy'nin en sinir bozucu özelliği nedir?

Annabeth: Eh, ona çok zeki olduğu için Yosun Kafa demiyorum tabii! Yani, tamam, Percy aptal falan değildir. Hatta çok akıllıdır. Ama bazen ĢapĢalca davranır. Bunu beni sinir etmek için yapıp yapmadığını bilmiyorum. O çok yönlü biri. Bir kere çok cesur. Espri yeteneğine sahip. YakıĢıklı da, ama sakın ona bunu dediğimi söylemeyin.

Ne diyordum? Hah, Percy çok yönlüdür, ama o kadar... kalın kafalıdır ki. Tamam, aradığım sözcük buydu iĢte. Yani, bazen gözünün önündekini bile görmekten acizmiĢ gibi davranır. Ne bileyim, ona ipucu verseniz, her Ģeyi gözlerinin önüne serseniz dahi insanların ne hissettiğini anlayamaz. Ne?

Hayır, özellikle birisinden, ya da belirli bir olaydan falan bahsetmiyorum! Genel olarak söylüyorum. Neden herkes... öfff! Aman, neyse.

Satir

KIVIRCIK ÇALIDĠBĠ ile bir söyleĢi

Kavalla en çok hangi Ģarkıyı çalmayı seversin?

Kıvırcık: Ha, Ģey, biraz tuhaf olacak ama... Bir keresinde bir misk faresi benden 'Misk Faresi'nin AĢkı' isimli Ģarkıyı çalmamı istemiĢti. Ģey... Ben de Ģarkıyı öğrendim, itiraf edeyim ki o Ģarkıyı çalmayı çok severim. Aslında Ģarkı sadece

misk fareleri için yazılmamıÇ! Çok tatlı bir aÇk öyküsünü konu alıyor. O Çarkıyı ne zaman çalsam gözlerim dolar. Percy'nin de gözleri dolar ama sanırım gülmekten.

Karanlık bir ara sokakta kiminle karÇılaÇmak istemezdin? Bir kiklopla mı, yoksa öfkeden kudurmuÇ

bir Bay

D. ile mi?

Kıvırcık: Meee! Ne biçim bir soru bu? ġey... Açıkçası Bay D. ile karÇılaÇmak isterdim, çünkü o kadar... iyidir ki! Evet, satirlere karÇı hep iyi yürekli ve cömert davranır. Hepimiz onu çok seve-

riz. Bunu da konuÇmalarımızı dinlediği için söylemiyorum. Zaten baÇka bir Çey söylersem beni parçalara ayırır.

Sence Amerika'daki en güzel yer neresi?

Kıvırcık: Doğa anlamında geriye çok az güzel yerin kalmıÇ olması hayret verici ama New York'un kuzeyindeki Placid Gölü'nü çok severim. Özellikle kıÇları çok güzel olur! Oradaki su perilerini görmelisiniz! Üf! Ay, bir dakika, bu kısmı söyleÇiden çıkarabilir miyiz? Ardıç duyarsa beni öldürür.

Teneke kutular gerçekten de lezzetli mi?

Kıvırcık: YaÇlı büyükannem hep Çöyle derdi: "Günde iki teneke ye, canavarları düÇünme." Hem içinde bir sürü mineral var hem de doyurucu. Dahası, dokusu da harikadır. Cidden, neden lezzetli olmasın ki? insanların diÇleri ağır iÇçiliği kaldıramıyorsa benim günahım ne?

Poseidon oğlu PERCY JACKSON ile bir söyleÇi

Melez Kampı'nda yazları en çok hoÇuna giden Çey nedir?

Percy: Kesinlikle arkadaÇlarımı görmek. Bütün sene okula gittikten sonra kampa geri dönmek harika bir Çey. insan evine dönmüÇ gibi oluyor. Yazın ilk

günü kulübeleri ziyaret ederim. Connor'la Travis kamp dükkanından bir Ģeyler aĢırırlar; Silena, Annabeth'e makyaj yapmak için dil döker; Clarisse de kampa yeni gelen çocukların kafalarını tuvalete sokmakla uğraĢır. Bazı Ģeylerin asla değiĢmemesi çok güzel bir Ģey. a

Bugüne dek birçok farklı okula gittin. Okuldaki yeni öğrenci olmanın en zor tarafı nedir?

Percy: Ġsim yapmak sanırım. Yani herkes seni bir kılıfa sokmak ister, öyle değil mi? Ya eziksindir ya popüler bir sporcusundur ya da baĢka bir Ģey. Daha ilk günden sana sataĢamayacaklarını

[78]

açıkça ortaya koyman gerekir ama salak salak davranmamaya da özen göstermelisin. Aslında bu konuda tavsiye verecek en son kiĢi sayılabilirim. Bir okuldan atılmadan ya da iĢleri berbat etmeden duramıyorum.

Dalgakıran'ı bir baĢka büyülü nesneyle değiĢtirecek olsan neyi seçerdin?

Percy: Bu zor bir soru çünkü Dalgakıran'a çok alıĢtım. Onsuz bir hayat düĢünemiyorum. Ama günlük giysilerim gibi görünen bir zırhım olsun isterdim doğrusu. Zırh giymek çok bunaltıcı bir Ģey. Bir kere çok ağır. Ġnsan kan ter içinde kalıyor. Dahası, modaya da çok uygun değil, öyle değil mi? Bu yüzden günlük giysilerinizin bir zırha dönüĢtürülmesi güzel olurdu. Yine de kılıcımı bir zırhla değiĢ tokuĢ edeceğimi sanmam.

ğu ana dek birçok tehlikeden kıl payı kurtuldun. En korktuğun an hangisiydi?

Percy: Kesinlikle Melez Tepesi'nde Minotor'la savaĢtığımda çok korkmuĢtum. Çünkü neler olup bittiğini bilmiyordum. Hatta o sırada bir melez olduğumu bile bilmiyordum. Annemi sonsuza dek kaybettiğimi sanıyordum. Bir tepede ĢimĢeklerin altında manyağın tekiyle savaĢıyordum ve bu arada Kıvırcık "Yemek!" diye melerken bayılıp kalmıĢtı. Gerçekten de çok korkmuĢtum.

Melez olduğundan Ģüphelenen çocuklara ne tavsiye edersin?

Percy: Yanılıyor olmaları için dua etmelerini. Cidden. Bunları okumak zevkli olabilir ama melez olduğunuzu öğrenmek pek de iyiye iĢaret değildir. Bir melez olduğunuzu düĢünüyorsanız hemen kendinize bir satir bulun. Satirleri okullarda

hemen fark edersiniz. GülüĢleri bir tuhaftır ve önlerine gelen her Ģeyi yerler. YürüyüĢleri de tuhaf olabilir çünkü takma ayaklarla toynaklarını saklıyor olabilirler. Okuldaki satiri bulup ondan yardım isteyin derim çünkü derhal Melez Kampı'na gitmeniz gerekir. Ama bir melez olmayı kim ister ki? Sakın bunu evde denemeyin.

Melez Kampi

HarĢtasi

Annabeth ChaseIn Kamp ValĢzî

Oyuncak ayi (sakin kimseye söylemeyin)

medea'nın 5000 koruma faktörlü güneĢ kremi

yankee Şapkası

11

)aedalus'un bilgisayar]

Parmak \ arası terlik

Turuncu melez kampı tiĢörtü

Ġ

böcek spreyi (örümcekler için)

Cep Telefonu (daima kapalı olmali)

Uyku Tulumu

21. yüzyıl klasik mimarisi kitabı

Nektar Dolu

matara

PERCY JACKSON

ve Hadesin Kilici

Noel' i yeraltında geçirmek benim fikrim DEĞĠLDĠ.

BaĢıma neler geleceğini bilseydim, hastayım der, gitmezdim. Böylece bir iblis ordusuyla karĢılaĢmaktan, bir Titanla savaĢmaktan ve beni ve arkadaĢlarımı neredeyse sonsuz karanlığa esir edecek tuzağa düĢmekten kurtulmuĢ olurdum.

Ama olaylar bu Ģekilde geliĢmedi. O aptal Edebiyat sınavına girmek zorunda kaldım. Goode Lisesi'nin kıĢ döne-minin son günü, diğer birinci sınıf öğrencileriyle birlikte konferans salonunda oturdum ve iki Ģehrin Öyküsünü aslında okumadığım halde, okumuĢum gibi yaparak bir kompozisyon yazmaya çalıĢtım. Derken Bayan O'Leary çılgınlar gibi havlayarak içeri giriverdi.

Bayan O'Leary benim evcil cehennem tazım. Kendisi bir tır kadar kocaman, kapkara bir köpek.

Sipsivri diĢleri ve pençeleriyle parlayan kırmızı gözleri var. Aslında çok tatlı-

dır ama genellikle Melez Kampı'nda kalır. Onun içeri girip Noel ağaçlarını, Noel Baba'nın elflerini ve KıĢ Diyarı setini devirmesine biraz ĢaĢırmıĢtım doğrusu.

Herkes kafasını kaldırıp kürsüye baktı. Diğer çocukların panik içinde çığlıklar atıp kaçmaya çalıĢacaklarından emindim. Ama herkes kıs kıs gülmeye baĢladı. Kızlardan birkaçı "Ayyy, çok tatlı!" falan dediler.

ingilizce öğretmenimiz Dr. Sıkıcı (ismi gerçekten de bu!) gözlüklerini burnunun üstüne iyice yerleĢtirip yüzünü ekĢitti.

"Pekala," dedi. "Fino köpeği nerede?"

Derin bir oh çektim. Tanrılara Ģükürler olsun ki Sis devreye girmiĢti. Sis insanların bazı Ģeyleri gerçek haliyle görmesini engelleyen büyülü bir perdedir. Sis'in daha önce birçok kez gerçeği çarpıttığını görmüĢtüm ama Bayan O'Leary'yi bir fino köpeği olarak göstermesine ancak pes diyebilirdim.

"Ģey, o benim köpeğim hocam," dedim. "Özür dilerim! PeĢimden gelmiĢ olmalı."

Arkamda oturan öğrencilerden biri "Ali Baba'nın Bir Çiftliği Var" isimli Ģarkıyı ıslıkla çalmaya baĢladı. Bu sefer herkes gülmeye baĢladı.

Dr. Sıkıcı "Yeter!" dedi. "Percy Jackson, bunun final sınavı olduğunu size hatırlatırım," dedi.

"Buraya fino köpekleri gire — "

"HAVI' Bayan O'Leary'nin havlaması tüm salonu inlet-miĢti. Kuyruğunu sallarken birkaç sandalyeyi daha devirdi. Sonra ön patilerinin üstüne eğilip peĢinden gelmemi istiyormuĢ gibi bana baktı.

"Onu hemen salondan çıkarıyorum hocam," dedim. "Zaten kompozisyonumu bitirmiĢtim."

Sınav kitapçığını kapatıp kürsüye koĢtum. Bayan O'Le-ary hemen kapıdan dıĢarı fırladı. Köpeğimin peĢinden giderken çocuklardan bazıları "GörüĢürüz, Finolu Çocuk!" diye arkamdan seslenip gülüĢtüler.

Bayan O'Leary, 85. Sokak'tan nehre doğru koĢmaya baĢladı.

"YavaĢ!" diye bağırdım. "Nereye gidiyorsun?"

Sokaktaki yayalar bana tuhaf tuhaf baktılar ama burası New York'tu. Yani, her Ģeye rağmen bir fino köpeğinin arkasından koĢturan bir çocuk hayatlarında gördükleri en tuhaf Ģey olamazdı.

Bayan O'Leary benden epey ilerideydi. Arada bir durup Hadisene hımbıl! der gibi bana havlıyordu.

Kuzey yönünde üç sokak boyunca koĢtuktan sonra dosdoğru Cari Schurz Par-kı'na daldı. Tam ona yetiĢmiĢtim ki demir parmaklıkların üstünden atladı ve karla kaplı çalılıkların arasında gözden kayboldu.

"Öf, gel buraya," diye sızlandım. TelaĢla okuldan çıkarken yanıma ceketimi almayı unutmuĢtum.

Hava buz gibiy-

di. Parmaklıkların üstünden atlayıp buz tutmuĢ çalılıkların arasına girdim.

Parmaklıkların öte yanında açıklık bir alan vardı. DonmuĢ çimlerle kaplı yarım dönümlük alanın etrafı çıplak ağaçlarla çevriliydi. Bayan O'Leary yeri kokluyor, kuyruğunu çılgınlar gibi sallıyordu.

Ama etrafta sıra dıĢı hiçbir Şey göremiyordum. Tam önümde çelik renkli Doğu Nehri aheste aheste akıyordu. Queens'deki evlerin çatılarından beyaz dumanlar yükseliyordu. Tam arkamdaysa Yukarı Doğu Yakası soğuğa ve sessizliğe bürünmüĢ, belli belirsiz seçiliyordu.

Nedenini bilmiyorum ama boynumun arkası aniden karıncalandı. Hemen kalemimi çıkarıp kapağını açtım. Kalem bir anda bronz kılıcım Dalgakıran'a dönüĢtü. Kılıcımın keskin kısmı puslu göğün altında hafifçe ıĢıldıyordu.

Bayan O'Leary kafasını kaldırdı. Burun delikleri titremeye baĢladı.

"Ne oldu kızım?" diye fısıldadım.

Çalılıklar hıÇırdadı ve karÇımıza altın renkli bir geyik çıkıverdi. Altın renkli derken, sarı renkte demek istemiyorum. Bu Çeyin metalik bir postu ve 14 ayar altındanmıÇ gibi görünen boynuzları vardı. Etrafında altın renkli öylesine parlak bir ıÇık oluÇmuÇtu ki ona bakmakta zorlanıyordum.

Herhalde ömrümde gördüğüm en güzel Çeydi.

Bayan O'Leary adeta aklından Geyik burger! gibi bir dü-

Çünce geçmiÇ gibi dudaklarını yalamaya baÇladı. Çalılıklardan tekrar bir hıÇırtı geldi ve karÇımıza bu sefer üstünde baÇlıklı bir parka olan, yayına ok geçirmiÇ birisi çıktı.

Kılıcımı havaya kaldırdım. Kız bana niÇan aldı ve olduğum yerde kalakaldım.

"Percy?" Kız gümüÇ renkli parkasının baÇlığını geriye itti. Siyah saçları anımsadığımdan da uzundu ama o masmavi gözleri ve Artemis'in ordusunun üsteğmeni olduğunu gösteren gümüÇ tacı tanıyordum.

"Thalia!" diye bağırdım. "Burada ne iÇin var?"

Sanki ne yaptığı çok açıkmıÇ gibi "Altın geyiği takip ediyordum iÇte?" dedi. "Artemis'in kutsal hayvanıdır. Onun bir iÇaret olabileceğini düÇündüm. Ve, Çey... " BaÇını tereddütle Bayan O'Leary'ye doğru salladı. "Onun burada ne iÇi olduğunu söyler misin?"

"O benim köpeğim... Bayan O'Leary, hayır!"

Bayan O'Leary geyiği koklamaya baÇlamıÇ, hayvanın özel alanını istila etmiÇti. Geyik cehennem tazısının burnunu yokladı. Çok geçmeden birlikte açıklık alandan uzak durmaca gibi tuhaf bir oyun oynamaya baÇladılar.

"Percy... " Thalia yüzünü ekÇitti. "Bu bir tesadüf olamaz. Nasıl oluyor da ikimiz aynı anda, aynı yerdeyiz?"

Haklıydı. Melezlerin baÇına asla tesadüf mesadüf gelmezdi. Thalia iyi bir arkadaÇtı ama onu bir senedir görmü-yorken aniden burada kaÇıma çıkıvermiÇti.

"Bence tanrılardan biri bizimle oyun oynuyor," dedim.

"Olabilir."

"Ama seni gördüğüme sevindim."

Thalia manalı manalı gülümsedi. "Aynen. Buradan tek parça halinde kurtulursak sana bir çizburger ısmarlayacağım," dedi. "Annabeth nasıl?"

Ben daha cevap veremeden bulutlar güneĢi örttü. Altın geyik titreyip gözden kayboldu. Bayan O'Leary tek baĢına kalmıĢ, bir yaprak öbeğine havlayıp duruyordu.

Kılıcıma sarıldım. Thalia da yayını gerdi, içgüdüsel bir hareketle birbirimize sırtımızı verdik.

Açıklık alanın üstünden bir karaltı geçti ve ayaklarımızın dibine sanki bu karaltının içinden fırlatılmıĢ gibi bir çocuk düĢtü.

"Ah," dedi çocuk. Havacı ceketini silkeledi. YaklaĢık on iki yaĢında, koyu renkli saçlı bir çocuktu.

Üstünde kot pantolonla siyah bir tiĢört, sağ elinde de kafatası biçiminde gümüĢ bir yüzük vardı.

Belinden bir kılıç sarkıyordu.

"Nico?" dedim ĢaĢkınlıkla.

Thalia'nın gözleri fal taĢı gibi açıldı. "Bianca'nın küçük kardeĢi mi?" dedi.

Nico kaĢlarını çattı. Bianca'nın küçük kardeĢi olarak tanınmak pek hoĢuna gitmiyordu anlaĢılan.

Ablası bir Arte-mis Avcısı'ydı ve birkaç sene önce ölmüĢtü, Nico da hala bu konuda hassastı.

"Neden beni buraya getirdin?" diye homurdandı. "Da-

ha Çimdi New Orleans'ta bir mezarlıktayım, birden kendimi... Bir dakika, burası New York mu?

Hades aÇkına, New York'ta ne iÇim var be?"

"Seni buraya biz getirmedik," dedim. "Biz... " Tüylerim ürperdi. "Üçümüz bir araya geliverdik,"

dedim.

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Nico.

"Uç Büyükler'in çocukları," dedim. "Zeus, Poseidon ve Hades."

Thalia derin bir nefes aldı. "Kehanet," dedi. "Sence Kronos... "

Ancak lafını bitiremedi. Büyük kehaneti hepimiz biliyorduk: Önce Titanlarla tanrılar arasında bir savaÇ kopacaktı. Sonra üç büyük tanrının on altı yaÇına basan çocuğu dünyayı ya yok edecek ya da kurtaracak bir karar verecekti. ĠÇte o çocuk üçümüzden biriydi. Son birkaç senedir Titan tanrısı üçümüzü de ayrı ayrı etkisi altına almaya çalıÇmıÇtı. Acaba üçümüzü bir araya getirerek bir Çeyler mi yapmayı planlıyordu?

Yer sallanmaya baÇladı. Nico kılıcımı çekti. Kara kılıcı Styks Nehri çeliğinden yapılmıÇtı. Bayan O'Leary geriye sıçrayıp telaÇla havlamaya baÇladı.

Beni uyarmaya çalıÇıyordu ama artık çok geçti.

Yer yarıldı ve Thalia, Nico ve ben zifiri karanlığa düÇtük.

Sonsuza dek düÇeceğimi ya da dibe vardığımızda dağılmıÇ bir melez pastası olacağımı düÇünüyordum. Ancak Thalia, Nico ve ben dehÇet içinde çığlıklar atarken kendimizi bir bahçede bulduk. Çığlık attığım için kendimi salak gibi hissettim.

"Ne oluyor? Neredeyiz?" diye sordu Thalia.

Bahçe karanlıktı. GümüÇ renkli, sıra sıra dizilmiÇ çiçeklerden hafif bir ıÇıltı yayılıyor, ekili tarlaların etrafında bulunan kocaman değerli taÇları aydınlatıyordu. Değerli taÇların arasında birer futbol topu büyüklüğünde

elmaslar, safirler ve yakutlar da vardı. Bir kavis oluĢturmuĢ ağaçların dallarında turuncu renkli tomurcuklar ve tatlı kokulu meyveler asılıydı. Hava serin ve nemliydi ama New York kıĢını hiç andırmıyordu. Sanki New York'ta değil de bir mağaradaydık.

"Buraya daha önce gelmiĢtim," dedim.

Nico ağaçların tekinden bir nar kopardı. "Burası üvey annem Persephone'nin bahçesi," dedi.

Yüzünü ekĢitip narı yere fırlattı. "Sakın bir Ģey yemeyin."

Bunu söylemesine gerek yoktu. Yeraltı Dünyası'nda bulunan yiyeceklerden bir ısırık bile alsanız oradan bir daha asla ayrılamazdınız.

Thalia "Arkanıza bakın," diye bizi uyardı.

Arkamı dönünce Thalia'nın beyaz bir elbise giymiĢ, uzun boylu bir kadına niĢan aldığını fark ettim.

ilk önce kadının bir hayalet olduğunu sandım. Elbisesi boynunu adeta pus gibi örtmüĢtü. Uzun, koyu renkli saçları sanki ağırlıksızmıĢ gibi havada dalgalanıp uçuĢuyordu. Yüzü çok güzeldi ama bir ölününki gibi de solgundu.

Sonra kadının elbisesinin beyaz olmadığını fark ettim. Elbise aslında sürekli değiĢen farklı renklerden oluĢuyordu. KumaĢın üstünde kırmızı, mavi ve sarı çiçekler açıyordu ama nedense bu renkler çok solgundu. Kadının gözleri de bir sürü renkten oluĢuyordu ama sanki burası yaĢam enerjisini tüketmiĢti. Yukarıdaki dünyada onun güzel, hatta muhteĢem bir kadın olabileceğini düĢündüm.

Cılız ve ince bir ses tonuyla "Ben Persephone," dedi. "HoĢ geldiniz melezler."

Nico çizmesiyle bir nar ezdi. "HoĢgeldiniz mi? Geçen sefer olanlardan sonra bir de kalkmıĢ bana hoĢ geldin mi diyorsun?"

içimi bir huzursuzluk kaplamıĢ, durduğum yerde kıpırdanmaya baĢlamıĢtım. Çünkü bir tanrıyla bu Ģekilde konuĢtuğunuzda bir anda bir toz bulutuna dönüĢebilirdiniz. "Ģey, Nico..."

Persephone buz gibi bir ses tonuyla "Sorun değil," dedi. "Önemsiz bir aile meselesi sadece."

Nico "Aile meselesi mi?" diye bağırdı. "Beni bir lahan^a dönüĢtürdün!"

Persephone üvey oğlunu duymazdan geldi. "Dediğim gibi melezler, bahçeme hoĢ geldiniz."

Thalia yayını aĢağı indirdi. "Altın geyiği siz mi yolladı-nız?" diye sordu.

"Cehennem tazısını da ben yolladım," dedi Persephone. "Nico'yu yanınıza getiren karaltıyı da.

Üçünüzü bir araya getirmem gerekiyordu."

"Neden?" diye sordum.

Persephone bana bakınca midemde minik, buz gibi çiçeklerin açtığını hissettim.

"Tanrı Hades'in bir sorunu var," dedi. "BaĢınıza bir Ģey gelmesini istemiyorsanız ona yardım edersiniz."

Bahçeye bakan karanlık verandada oturduk. Persepho-ne'nin nedimeleri bize yiyecekle içecek getirdiler ama hiçbir Ģeye elimizi bile sürmedik. Nedimeler ölü olmaları dıĢında çok güzellerdi.

Üstlerinde sarı renkli elbiseler, saçla-rmdaysa papatyalardan ve baldıran otlarından yapılmıĢ taçlar vardı. Gözleri oyuktu, sesleriyse gölgelerin yarasamsı sesini andırıyordu.

Persephone gümüĢ renkli tahta oturup bize baktı. "Mevsim ilkbahar olsaydı sizi yukarı dünyada daha iyi ağırlardım," dedi. "Ancak kıĢın elimden bu kadarı geliyor."

Öfkeli gibiydi. Binlerce seneden sonra senenin yarısını Hades'le geçirmeye hala alıĢamamıĢ gibi bir hali vardı. Öylesine solgun ve oraya ait değil gibi görünüyordu ki ilkba-

harda çekilmiG eski bir fotoğrafı andırıyordu.

Persephone aklımı okumuG gibi bana baktı. "Genç melez, Hades kocam ve efendimdir," dedi.

"Onun için her Geyi yaparım. Ama Gu anda derhal yardımınıza ihtiyacım var. Mesele Tanrı Hades'in kılıcıyla ilgili."

Nico yüzünü buruGturdu. "Babamın kılıcı mılıcı yok," dedi. "SavaGta sadece bir asayla dehGet miğferini kullanır."

Persephone "Eskiden bir kılıcı olmadığı doğru," dedi.

Thalia yerinde doğruldu. "Kendisine yeni bir güç sembolü mü iGliyor? Hem de Zeus'un izni olmadan ha?"

ilkbahar tanrıçası parmağını öne uzattı. Masanın üstünde bir görüntü beliriverdi: iskelet silah iGçileri, üstünden kapkara dumanlar tüten bir demir ocağında çalıGıyorlar, metal kafatasları biçimindeki çekiçleri bir demiri kılıç haline getirmek için uğraGıyorlardı.

"Titanlarla aramızda her an bir savaG çıkabilir," dedi Persephone. "Tanrı Hades'in savaGa hazırlıklı olması gerek."

Thalia, "Ama Zeus ve Poseidon asla Hades'in yeni bir silah yapmasına izin vermez!" diye itiraz etti.

"Güç paylaGımı anlaGmalarını bozmuG olurlar."

Persephone baGını iki yana salladı. "Yani Hades onlara eGit hale mi gelir? inan bana Zeus'un kızı, Ölüler Tanrı-sı'nın kardeGlerine karGı gelmek gibi bir niyeti yok. Bu meseleyi onların anlayıGla karGılamayacağını bildiğinden kılıcı

gizli gizli yapıyor."

Masanın üstünde beliren görüntü titredi, iskelet silah iGçilerinden biri kor gibi parıldayan kılıcı havaya kaldırdı. Kılıcın dibinde tuhaf bir Gey vardı ama bu değerli bir taG falan değildi. Daha çok Geyi andırıyordu...

"Anahtar mı bu?" diye sordum.

Nico kusacakmıĢ gibi bir ses çıkardı. "Hades'in anahtarları mı?"

"Bir dakika," dedi Thalia. "Hades'in anahtarları da neyin nesi?"

Nico'nun beti benzi atmıĢtı. Uvey annesinden de solgun görünüyordu. "Hades'in ölümün kapısını açıp kapatan anahtarları vardır," dedi. "En azından, efsane böyle der."

"Doğru," dedi Persephone.

"Ölümün kapısını nasıl açıp kapatabilirsiniz ki?" diye sordum.

"Anahtarların bir ruhu Yeraltı Dünyası'na mahkum etme ya da özgür bırakma gücü vardır," dedi Persephone.

Nico yutkundu. "ġayet bu anahtarlardan teki o kılıca iliĢtirilirse—"

"Kılıcı kullanan kiĢi ölüleri diriltebilir," dedi Persepho-ne. "Ya da herhangi bir canlıyı öldürebilir ve kılıcın en ufak dokunuĢuyla ruhunu Yeraltı Dünyası'na yollayabilir."

Hepimiz sus pus olmuĢtuk. KöĢedeki karanlık çeĢme fo-kurdadı. Nedimeler etrafımızda dört dönüyor, bize tepsi

tepsi meyveyle Şekerleme getiriyorlardı. Ancak bunlardan bir lokma bile alacak olsak sonsuza dek orada esir olacaktık.

"Bu korkunç bir kılıç," dedim.

"Hades'i kimse durduramaz," dedi Thalia.

"ġimdi kılıcı neden geri getirmeniz gerektiğini anladınız mı?" dedi Persephone.

Ona baktım. "Kılıcı geri getirmek mi dediniz?"

Persephone'nin gözleri hem çok güzeldi hem de zehirli tomurcuklar gibi son derece ciddiydi. "Kılıç tamamlanmak üzereyken çalındı," dedi. "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum ama sanırım Kronos'a hizmet eden bir melez yapmıĢ olmalı. ġayet kılıç Titan tanrısının eline düĢecek olursa—"

Thalia ayağa fırladı. "Kılıcı nasıl çaldırırsınız?" diye bağırdı. "Bu düpedüz

aptallık! Kronos kılıcı çoktan ele geçirmiĢtir!"

Thalia'nın okları aniden uzun saplı güllere, yayı da üstünde beyazlı yaldızlı çiçekler bulunan bir hanımeli dalma dönüĢtü.

"Kendine hakim ol, avcı," dedi Persephone. "Baban Ze-us olabilir, sen de Artemis'in üsteğmeni olabilirsin ama kendi sarayımda benimle bu Ģekilde konuĢamazsın."

Thalia diĢlerini sıktı. "Derhal. Yayımı. Geri. Ver."

Persephone elini salladı. Yay ve oklar eski hallerine döndüler. "Ģimdi, otur da beni dinle bakalım.

Kılıç Yeraltı Dünyası'ndan çıkmıĢ olamaz. Tanrı Hades geri kalan anahtarlarını krallığını kapatmak için kullandı. Kılıcını bulana dek buradan hiçbir Ģey çıkamaz.

Hırsızı bulmak için elinden geleni yapıyor."

Thalia tereddütle yerine oturdu. "O halde bizi buraya neden getirdiniz?"

"Kılıcı aradığımızın duyulmaması gerek," dedi Persep-hone. "Krallığı kilit altına aldık ama bunun nedenini açıklamadık. Hades'in hizmetkarlarını da kılıcı aramaları için kullanamıyoruz. Kılıç tamamlanana dek ondan haberlerinin olmaması gerek. Hele kılıcın kaybolduğunu asla öğren-memeliler."

"Hades'in baĢının dertte olduğunu anlarlarsa onu terk edebilirler," dedi Nico. "Onu terk edip Titan'ın tarafına geçebilirler."

Persephone yanıt vermedi ama bir tanrıça ne kadar endiĢeli olabilirse Persephone de o kadar endiĢeliydi. "Hırsız bir melez olmalı," dedi. "Hiçbir ölümsüz bir baĢka ölümsüzün silahını elini kolunu sallaya sallaya çalamaz. Kronos'un bile bu Kadim Kural'a uyması gerekir. Onun burada bir kahramanı olmalı. O melezi yakalamak için de sizi kullanacağız."

"Neden biz?" diye sordum.

"Sizler Uç Büyüklerin çocuklarısınız," dedi Persephone. "Üçünüzün gücüne kim sahip? Ayrıca kılıcı Hades'e geri getirdiğinizde Olimpos'a bir mesaj

götüreceksiniz. Ze-us ve Poseidon kendi çocukları tarafından Hades'e verilecek olan bir silaha karĢı çıkamazlar.

Sizlerin Hades'e güvendiğinizi görecekler."

"Ama ben ona güvenmiyorum," dedi Thalia.

"Ben de," dedim. "Bırakın Hades'e yardım etmeyi, neden ona süper güçlü bir silahı verecekmiĢiz ki? Oyle değil

mi Nıco?"

Nico masaya baktı. Parmaklarını kara kılıcının üstüne vurup duruyordu.

"Oyle değil mi Nico?" dedim tekrar.

Nico'nun dikkatini bana vermesi bir, iki saniye sürdü. "Bunu yapmak zorundayım Percy," dedi. "O

benim babam."

"Kesinlikle olmaz," dedi Thalia. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düĢünüyor olamazsın!"

"Kılıcın Kronos'un eline geçmesini mi tercih ederdin?" Nico haklıydı.

Persephone "Vakit kaybediyoruz," dedi. "Hırsızın Yeraltı Dünyası'nda suç ortakları olabilir. O kiĢi her kimse kaçmaya çalıĢacaktır."

Yüzümü ekĢittim. "Hani krallıktan çıkıĢ yolu kalmamıĢtı?"

"Hiçbir tutsak Yeraltı Dünyası'nda dahi tamamen çaresiz değildir. Ruhlar sürekli Hades'i atlatmaya çalıĢırlar. Kılıcı krallıktan çıkmadan önce bulmanız gerek, yoksa her Ģey mahvolacak."

"Bunu yapmak istesek dahi bu hırsızı nasıl bulacağız?" diye sordu Thalia.

Masanın üstünde bir saksının içinde bir bitki belirdi. Bitki birkaç yeĢil yaprağı olan, tuhaf, sarı renkli bir karanfildi. Çiçek yana doğru eğildi. Sanki güneĢi bulmaya çalıĢıyordu.

"Bu size yol gösterecek," dedi Persephone.

"Büyülü bir karanfil mi?" diye sordum.

"Bu çiçek bir hırsız gördüğünde yüzünü ona döner. Av elimizden kaçmaya kalkıĢırsa yaprakları dökülür."

Tanrıçanın bu sözleri üstüne çiçeğin yapraklarından teki grileĢti ve yere düĢtü.

"Bütün yaprakları düĢerse çiçek ölür. Bu da hırsızın bir çıkıĢ yolu bulduğunu ve baĢarısız olduğunuzu gösterir."

Thalia'ya baktım. Bir çiçeğin rehberliği altında bir hırsızın peĢine düĢme fikri ona pek iç açıcı gelmemiĢ olmalıydı. Sonra Nico'ya döndüm. Ne yazık ki yüzündeki ifade-^ nin ne anlama geldiğini biliyordum. Babasını hoĢ tutmak, gururlandırmak istediğinden emindim. Babanız pek sevimli biri olmasa bile bunu yapmak isterdiniz ki bu durumda karĢımızda sevilmesi gerçekten de zor bir baba vardı.

Persephone'ye "Bunu bir Ģartla yaparım," dedim. "Ha-des, Styks Nehri üstüne kılıcı baĢka tanrılara karĢı kullanmayacağına yemin edecek."

Tanrıça omuzlarını silkti. "Ben Tanrı Hades değilim," dedi. "Ama hizmetinize karĢılık olarak yemin edeceğinden eminim."

Karanfilin bir yaprağı daha düĢtü.

Thalia'ya döndüm. "Sen hırsızı pataklarken ben de çiçeği tutabilirim," dedim.

Thalia iç çekip "Tamam," dedi. "Gidip Ģu manyağı yakalayalım."

Yeraltı Dünyası, Noel havasına hiç giremezdi. Sarayın önündeki yoldan Asphodel Tarlaları'na doğru ilerlerken her Ģeyin buraya son geldiğimdeki gibi olduğunu fark ettim. Etraf son derece kasvetli ve boğucuydu. Her yerde sararmıĢ çimler ve kara kara bodur kavak ağaçları vardı.

Tepelerde amaçsızca dolaĢan, nereden geldiği ya da nereye gittiği belirsiz gölgeler dolanıyor, birbirleriyle konuĢup kim olduklarını anımsamaya çalıĢıyorlardı. Yukarıdaysa mağaranın tavanı etrafa karanlık parıltılar saçıyordu.

Karanfili ben taÇıyordum ve kendimi bu Çekilde salak gibi hissediyordum. Kılıcı ölülerin yolumuzdan çekilmesini sağladığı için Nico önden gidiyordu. Thalia'ysa iki erkekle birlikte bir maceraya atılmanın büyük kerizlik olduğunu söyleyip duruyordu.

"Sizce de Persephone biraz endiÇeli değil miydi?" diye sordum.

Nico ufak bir hayalet grubunun arasına dalıp onları kılıcıyla dağıttı. "Beni karÇısında görünce hep öyle davranır," dedi. "Benden nefret ediyor."

"O halde neden seni bu görev için çağırdı?"

"Bence bu babamın fikriydi." Nico aslında söylediğinin gerçek olmasını istermiÇ gibi konuÇmuÇtu ama sanki bundan pek de emin değildi.

Aslında bize bu görevi Hades'in Çahsen vermemesi garibime gitmiÇti. Kılıç onun için bu kadar önemliyse neden her Çeyi Persephone'nin açıklamasını istemiÇti? Hades genellikle melezleri bizzat tehdit etmekten hoÇlanırdı.

Nico ilerlemeye devam etti. Tarlalar en az yılbaÇı zamanı Times Meydanı gibi kalabalıktı, düÇünün artık! Nico ilerledikçe ruhlar önünden çekiliveriyorlardı.

"Zombilere karÇı bayağı iÇe yarıyormuÇ," dedi Thalia. "Artık alıÇveriÇe giderken yanıma Nico'yu alacağım."

Sonra sanki bir kez daha bir hanımeli dalına dönüÇeceğinden korkuyormuÇ gibi sıkı sıkı yayını tuttu. Geçen seneden beri hiç büyümemiÇ gibiydi. Sonra aklıma onun asla yaÇlanmayacağı geldi.

Çünkü o artık bir Avcı'ydı. Yani, artık ondan yaÇça daha büyüktüm. Ne tuhaf.

"Eee?" dedim. "Ölümsüzlük nasıl bir Çey bakalımr^l Thalia gözlerini devirdi. "Benimkine tam olarak ölümsüzlük denemez Percy," dedi. "Bunu sen de biliyorsun. SavaÇta ölmemiz mümkün. Sadece... Artık yaÇlanmak ya da

hastalanmak gibi bir Çey söz konusu değil. Bu yüzden de canavarlar tarafından paramparça edilmediğimiz sürece hayatımıza devam ediyoruz iÇte."

"Tehlikeden kaçıĢ yok," dedim.

"Asla." Thalia etrafına bakınca ölülerin yüzlerini dikkatle incelediğini fark ettim.

Nico'nun beni duymayacağı bir ses tonuyla "Bianca'yı arıyorsan onun Elysium'da olduğunu sanıyorum," dedim. "O bir kahraman olarak öldü."

"Biliyorum," dedi Thalia ters ters. Sonra tam bir Ģey diyecekken kendisini tuttu. "Mesele o değil, Percy. Ben sadece... Neyse, boĢ ver."

Tüylerimin ürperdiğini hissettim. Thalia'nın annesinin birkaç sene önce bir trafik kazasında öldüğünü hatırladım. Annesiyle asla yakın olmamıĢlardı ama Thalia ona veda edecek fırsatı da bulamamıĢtı. Annesinin ruhu etrafta dolanıp duruyor olabilirdi. Dolayısıyla Thalia'nın bu kadar tedirgin olmasına ĢaĢmamak gerekti.

"Özür dilerim," dedim. "DüĢüncesizlik ettim."

Göz göze geldiğimizde ne demek istediğimi anladığını fark ettim. Yüz ifadesi yumuĢadı. "Sorun değil," dedi. "Haydi, Ģu iĢi bitirelim bir an önce."

Yola devam ederken karanfilin yapraklarından biri daha düĢtü.

«

Çiçek bizi Ceza Tarlaları'na yönlendirdiğinde keyfim kaçtı, içimden belki Elysium'a gideriz diye geçiriyordum. Böylece güzel insanlarla takılıp eğlenebilirdik. Ama yok, Ģansımız yaver gitmemiĢti.

Çiçek nedense Yeraltı Dünyasının en sert, en meĢum bölgesine gitmek istiyordu. Bir lav nehrinin üstünden atlayıp dehĢet verici iĢkencelerin yapıldığı yerlerden geçtik. Orada neler gördüğümü size anlatmayacağım çünkü iĢtahınız kaçar. Ama o anda dehĢet verici çığlıkları ve 1980'lerin müziğini duymamak için yanımda kulaklarımı tıkayacak birkaç parça pamuk olsun isterdim doğrusu.

Karanfil baĢını solumuzdaki tepeye çevirdi.

"Yukarıda," dedim.

Thalia ve Nico durdular. Ceza Tarlaları'ndan geçerken her ikisinin de üstü baĢı isle kaplanmıĢtı.

Ben de onlardan farksız değildim muhtemelen.

Derken tepenin diğer tarafından korkunç bir gıcırtı yükseldi. Sanki birisi bir çamaĢır makinesini sürüklüyordu. Tepe aniden GÜM.' GÜM! GÜM! diye sarsıldı. Bir adamın küfürler savurduğunu duyduk.

Thalia Nico'ya baktı. "Bu düĢündüğüm kiĢi mi?"

"Sanırım öyle," dedi Nico. "Bir numaralı ölüm atlama uzmanı."

Ona ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadan Ni-co tepeye doğru ilerlemeye koyuldu.

[108]

Tepenin diğer tarafındaki herif ne sevimliydi ne de mutlu. ġu turuncu derili, çıkık göbekli, cılız bacakları ve kolları olan trol bebeklerini andırıyordu. Beline de peĢtamal/bebek bezi karĢımı bir Ģey bağlamıĢtı. KarmakarıĢık saçları bir meĢale gibi havaya dikilmiĢti. Kendinin iki misli bir kayaya vuruyor, tekmeler savuruyordu.

"Yapmayacağım!" diye bağırdı. "Hayır, hayır, hayır!" Sonra birkaç farklı dilde küfür etti. Yani, ettiği her küfür için kumbarama bir adet bozuk para atacak olsaydım Ģimdiye zengin olmuĢtum.

Kayadan uzaklaĢtı ama birkaç adım sonra sanki görünmez bir güç onu kayaya doğru itiyormuĢ gibi öne atıldı. Tökezleye tökezleye kayaya doğru ilerledi ve baĢını kayaya vurmaya baĢladı.

"Tamam be!" diye bağırdı. "Lanet olsun, tamam dedim!"

Kafasını ovuĢturup birkaç küfür daha etti. "Ama bu son olacak. Duydun mu beni?"

Nico bize baktı. "Haydi. Bir daha denemeden yanma gidelim," dedi.

Tepeden aĢağı koĢmaya baĢladık.

"Sisifos!" diye seslendi Nico.

Adam ÇaÇkınlıkla bize baktı. Sonra kayanın ardına saklandı. "Hayır, olamaz!" diye bağırdı. "Beni kılık değiÇtirerek kandıramazsınız! Furialar olduğunuzu biliyorum!"

C vV

"Biz Furia falan değiliz," dedim." Sadece seninle konuÇmak istiyorduk."

"Gidin buradan!" diye cıyakladı. "Çiçek getirerek beni kandıramazsınız! Özür dilemek için artık çok geç!"

"Dinle," dedi Thalia, "biz sadece—"

"Sizi dinlemiyoruuum! Sizi dinlemiyoruuum!" dedi kulaklarını tıkayarak.

Kayanın ardında onu kovalamaya baÇladık. Nihayet aramızda en atik kiÇi olan Thalia yaÇlı adamı saçlarından ya-kalayıverdi.

"Yapma, dur!" diye bağırdı. "Kayayı itmem gerek. Kayayı itmem gerek!"

"Kayayı senin yerine ben iterim!" diye önerdi Thalia. "ġimdi kes sesini de arkadaÇlarımla konuÇ."

Sisifos tartıÇmayı kesti. "Kayayı... sen mi iteceksin?" diye sordu.

"Sana bakmaktan iyidir." Thalia bana döndü. "Haydi, çabuk ol," dedi ve Sisifos'u bize doğru itti.

Omzunu kayaya yasladı ve yavaÇ yavaÇ yokuÇ yukarı itmeye koyuldu.

Sisifos Çüpheyle beni süzüyordu. Aniden burnumu çim-dikledi.

"Ah!" diye bağırdım.

"Demek gerçekten de Furia değilsin," dedi hayretle. "Çiçek ne iÇe yarıyor?"

[no]

"Birisini arıyoruz," dedim. "Çiçek de onu bulmamıza yardımcı oluyor."

"Persephone!" diye bağırıp yere tükürdü. "Bu da onun oyunlarından biri, değil

mi?" One doğru eğilince sonsuza dek bir kayayı tepeye doğru iten yaÇlı adamların o kokusu geldi burnuma, anlarsınız ya iÇte. "Bir keresinde onu kandırmıÇtım," dedi. "Hepsini kandırmıÇtım."

Nico'ya baktım. "ġunu tercüme etsene?"

Nico "Sisifos ölümü atlatmıÇtı," dedi. "ilk önce, kimse ölmesin diye ruh biçici Thanatos'u zincire vurdu. Sonra Thanatos kurtuldu ve tam onu öldürmek üzereyken Sisifos karısına cenaze merasimini yanlıÇ yapmasını söyledi, böylece öldükten sonra huzur bulmayacaktı. Sisi... Pardon, sana Sisi diyebilir miyim?"

"Hayır!"

"Sisi ara sıra yukarı dünyaya gidip karısını huzursuz etmek için Persephone'den izin aldı. Ama geri dönmedi."

YaÇlı adam cık cık etti. "Yakalanana dek otuz sene elimi kolumu sallaya sallaya gezdim!" dedi.

Thalia tepeyi yarılamıÇtı. DiÇlerini sıkıyor, kayayı sırtıy-la itiyordu. Ama surat ifadesinden bize Elinizi çabuk tutun! demek istediğini anlamıÇtım.

"Demek sana verilen ceza buydu?" dedim Sisifos'a. "Sonsuza dek bir tepeye kaya çıkarmak! Buna değdi mi bari?"

"Sonsuza dek yapmayacağım!" diye bağırdı Sisifos. "En kısa zamanda buradan kaçacağım. Kaçtığım zaman günlerini görecekler!"

"Buradan nasıl kaçacağını sanıyorsun?" dedi Nico. "Bütün kapılar kapalı, malum."

Sisifos pis pis sırıttı. "Diğeri de bana bunu sormuÇtu."

Mideme kramp girmeye baÇlamıÇtı. "Bunu sana birisi daha mı sordu?" dedim.

"Evet, öfkeli, genç bir adam sordu," dedi Sisifos. "Hiç de nazik biri değildi. Boğazıma bir kılıç dayadı. Kayayı tepeye itmeyi de önermedi."

"Ona ne dedin?" diye sordu Nico. "Kimdi o?"

Sisifos omuzlarını ovuÇturdu. Sonra neredeyse tepeye varmak üzere olan Thalia'ya baktı. Thalia'nm suratı kıpkırmızı kesilmiÇ, ter içinde kalmıÇtı.

"Ne desem?" dedi. "Onu tarif etmek güç. Onu daha önce hiç görmemiÇtim. Yanında kapkara bir örtüye sarılmıÇ uzunca bir Çey vardı. Kayak mıydı, kürek miydi, bilemiyorum. Burada beklerseniz onu arayıp bulabilirim... "

"Ona ne dedin?" dedim sert bir ses tonuyla. Hatırlamıyorum."

Nico kılıcını çekti. Çelik kılıç o kadar soğuktu ki Ceza Tarlaları'nm kuru ve sıcak havasında üstünden buharlar çıkıyordu.

YaÇlı adam irkildi. "Kim böyle bir kılıç taÇır?" dedi. "Hades'in oğlu," dedi Nico. "ġimdi bana derhal yanıt ver!"

Sisifos'un beti benzi attı. "Ona Melinoe'yle konuÇmasını söyledim!" dedi. "O her zaman bir çıkıÇ

yolu bilir!"

Nico kılıcını indirdi. Melinoe ismini duyduğuna pek se-vinmemiÇti.

"Sen kafayı mı yedin?" diye bağırdı. "Bu, intihar demek!"

YaÇlı adam omuzlarını silkti. "Daha önce de ölümü atlatmıÇtım, yine yapabilirim."

"Bu melez neye benziyordu?"

"ġey... Bir burnu vardı," dedi Sisifus. "Ağzı ve tek gö-

"Ne? Tek gözü mü?" dedim. "Göz yaması da var mıydı peki?"

"ġey... Olabilir," dedi Sisifos. "Kafasında saç da vardı. Ve —" Soluklanıp arkama baktı, "iÇte orada!" Sazan gibi atladık.

Arkamızı döner dönmez Sisifos tepeden aÇağı koÇmaya

baÇladı. "Özgür kaldım! Özgür kaldım! Öz— AAAA!" Tepeden inmesine birkaç metre kala, görünmez tasması onu geri çekti ve adamcağız sırt üstü yere düÇtü. Nico'yla birlikte kollarından tutup yukarı çektik.

"Lanet olsun!" Sisifos Antik Yunanca, Latince, Ingiliz-ce, Fransızca ve bilmediğim birkaç dilde daha küfürler etti. "Size asla yardım etmeyeceğim! Cehenneme kadar yolunuz var!"

tt

zu—

"Oradayız zaten," diye mırıldandı Nico. Thalia "Geliyor!" diye bağırdı.

BaÇımı yukarı kaldırınca içimden Sisifos gibi birkaç küfür savurmak geldi. Kaya dosdoğru üstümüze geliyordu. Nico bir yana sıçradı, ben bir yana. Kaya üstüne hızla yuvarlanırken Sisifos

"HAYIRRRRRj" diye bağırdı. Nasıl be-cerdiyse ezilmeden kayayı tuttu. Sanırım bunu daha önce birçok kere yapmıÇtı.

"Kayayı alm!" diye böğürdü. "Lütfen, tutamıyorum."

Thalia nefes nefese "Mümkün değil," dedi. "Artık tek baÇınasın."

Sisifos bunun üstüne bize o harikulade sözcük dağarcığından baÇka örnekler verdi. Bize daha fazla yardım etmeyeceği belliydi. Bu yüzden onu cezasıyla baÇ baÇa bıraktık.

"Melinoe'nin mağarası bu tarafta" dedi Nico.

"Hırsızın tek gözü varsa bu Nemesis'in oğlu Ethan Na-kamura olabilir. Kronos'u serbest bırakan o."

Nico kasvetli bir ses tonuyla "Hatırlıyorum," dedi. "Ama Melinoe'yle karÇı karÇıyaysak baÇımız dertte demektir. Haydi gelin."

Yolumuza devam ederken Sisifos arkamızdan "Tamam ama bunu son kez yapacağım. Duydun mu?

Son kez dedim!" diye bağırıyordu.

Thalia irkildi.

"iyi misin?" diye sordum.

"Sanırım... " dedi ama sesi tereddütlüydü. "Percy, bu iĢin asıl korkunç yanını tepeye çıktığımda gördüm. Kayayı tepeye kadar ittiğimi baĢardığımı sandım. O kadar da zor değilmiĢ, dedim. Kayayı burada tutabilirim. Kaya tekrar aĢağı yuvarlanmaya baĢlayınca neredeyse yeniden denemeye heves ettim. Bu sefer kesin yaparım diye düĢündüm."

Thalia üzgün üzgün tepeye baktı.

"Haydi gel," dedim. "Buradan ne kadar çabuk uzakla-Ģırsak o kadar iyi."

Yürüdük de yürüdük. Bu arada karanfilden üç yaprak daha düĢtü. Yani çiçek artık yarı yarıya ölü demekti; sivri birer diĢi andıran gri renkli tırtıklı taç yaprakları tepeleri gösteriyordu. Böylece volkanik kayalarla kaplı bir ovaya doğru ilerlemeye baĢladık.

"YürüyüĢ yapmak için ne güzel bir gün," dedi Thalia. "Avcılar büyük bir ihtimalle Ģu anda bir ormanda kendilerine ziyafet çekiyorlar dır."

Kendi ailem geldi aklıma. Annemle üvey babam Paul okuldan eve dönmediğimi görünce çok telaĢlanmıĢ olmalıydılar ama bu ilk kez olmuyordu. Bir göreve gitmem gerektiğini tahmin etmeleri uzun sürmezdi. Annem oturma odasında volta atıp Noel hediyelerimi açmak içim vaktinde geri dönüp dönemeyeceğimi düĢünüyor olmalıydı.

Annemle Paul'ü düĢünmemeye çalıĢarak "ġu Melinoe

de kim?" diye sordum.

"Uzun hikaye," dedi Nico. "Uzun ve korkunç bir hikaye."

Tam ona ne demek istediğini soracakken Thalia yere çömelip "Silahlarınızı alın!" dedi.

Hemen Dalgakıran'ı çektim. Diğer elimdeki saksının içinde duran karanfille epey ürkütücü görünüyor olmalıydım! Çiçeği hemen yere koydum, Nico da kılıcını çekti.

Sırt sırta duruyorduk. Thalia yayma bir ok geçirdi.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

Thalia dikkatle etrafı dinliyordu. Derken gözleri fal taĢı gibi açıldı. Etrafımızı bir anda bir düzine kadar daimon sarıverdi.

Bu insanımsı yaratıklar yarı kadın, yarı yarasaydı. Suratları tıpkı yarasalar gibi basık ve tüylüydü.

Sipsivri diĢleri ve pörtlek gözleri vardı. Bedenleri keçeleĢmiĢ gri renkli bir postla kaplıydı; oralarına buralarına zırh takmıĢlardı. Kollarının derileri kırıĢ kırıĢtı ve el yerine pençeleri vardı.

Sırtları deri kanatlarla kaplıydı, bacaklarıysa hem kısa hem de eğriydi. Gözlerinde ölümcül bir ifade olmasaydı komik göründüklerini söyleyebilirdim.

"Kerler," dedi Nico.

"Ne?" dedim.

"Bunlara Ker denir. SavaĢ alanı ruhlarıdırlar. VahĢi biçimde ölenlerle beslenirler."

"Aman ne hoĢ," dedi Thalia.

[116]

Nico "Geri çekilin!" diye bağırdı. "Hades'in oğlu size geri çekilmenizi emrediyor!"

Kerler tıslamaya baĢladılar. Ağızlarında köpükler belirdi. Kaygıyla silahlarımızı süzüyorlardı ama Nico'nun emrini fazla takmadıkları da ortadaydı.

içlerinden biri "Çok yakında Hades yenilecek," diye tısladı. "Yeni efendimiz bizi azat edecek!"

Nico gözlerini kırpıĢtırdı. "Yeni efendiniz mi?"

Liderleri öne atıldı. Nico o kadar gafil avlanmıĢtı ki yaratık onu bir anda paramparça edebilirdi.

Ama Thalia yaratığın çirkin yarasa suratına yakın mesafeden bir ok fırlattı ve yaratık buharlaĢtı.

Diğerleri saldırıya geçtiler. Thalia yayını bırakıp hançerlerini çekti. Nico'nun kılıcı vınlayarak baĢımın üstünden geçti ve bir tanesini ikiye böldü. Ben de kılıcımla üç, dört tanesini parçaladım.

Yaraladıklarım patlarken diğerleri hala saldırıyordu.

Aralarından biri "Iapetus seni mahvedecek!" diye bağırdı.

"Kim?" dedim. Sonra bunu söyleyen yaratığı kılıçtan geçirdim. Hemen aklımın bir köĢesine not ettim: Yaratıkları buharlaĢtırırsan sorularına yanıt veremezler.

Bu arada Nico kılıcıyla aralarına dalmıĢ, harikalar yaratıyordu. Kara kılıcı yaratıkların özünü bir elektrikli süpürge gibi emiyordu. Ne kadar çok yaratığı yok ederse etrafındaki hava da bir o kadar soğuyordu. Thalia bir tanesini sırt

üstü yere mıhladıktan sonra hançerlerdi. Bir diğerini de arkasını dahi dönmeden diğer hançeriyle buharlaĢtırdı.

"Geber, ölümlü!" Ben daha kendimi savunmak için kılıcımı bile kaldırmadan bir baĢkası pençelerini omzuma geçirdi. Zırhlı olsaydım hiç sorun değildi ama üstümde hala okul üniformam vardı. Yaratığın tırnakları gömleğimin ön tarafını parçaladı ve göğsümü sıyırdı. Bedenimin sol tarafında müthiĢ bir acı hissettim.

Nico yaratığı tekmeleyip yanımdan uzaklaĢtırdı. Yere yığılıp keskin acıya direnmeye çalıĢtım.

Derken savaĢ sesleri dindi. Thalia ve Nico yanıma koĢtular.

"Dayan Percy!" dedi Thalia. "iyileĢeceksin." Ama ses tonundan yaramın derin olduğunu anladım.

Nico yarama dokununca acıyla bağırdım.

Nico "Nektar," dedi. "Yaranın üstüne nektar döküyo-tt

Nico ilahi içecekle dolu bir mataranın kapağını açıp sıvıyı omzuma döktü. Aslında bu tehlikeli bir Ģeydi. Yani tanrıların içeceğinden bir yudum bile melezler için tehlikeliydi ama acımın bir anda dindiğini fark ettim. Nico'yla Thalia yaramı sararlarken sadece birkaç kez bayıldım.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama gözlerimi açtığımda bir kayaya yaslanır vaziyette yerde oturduğumu fark ettim. Omzum sarılıydı. Thalia bana ambrosialı rum.

minik çikolatalar yediriyordu.

"Yaratıklar ne oldu?" diye mırıldandım.

"ġimdilik bizi rahat bıraktılar," dedi Thalia. "Bir ara beni çok endiĢelendirdin Percy ama sanırım iyileĢeceksin."

Nico yanımıza çömeldi. Elinde karanfil saksısı duruyordu. Çiçeğin sadece beĢ yaprağı kalmıĢtı.

"Mutlaka geri geleceklerdir," dedi. Sonra endiĢeyle omzuma baktı. "O yara... Kerler Ģiddet dolu ruhlar olmanın yanı sıra etrafa hastalık da saçarlar. Enfeksiyonun yayılmasını yavaĢlatabiliriz ama eninde sonunda sana ciddi bir müdahale yapılması gerekecek. Yani, bir tanrının bu iĢe el atması gerek. Yoksa —"

"iyileĢirim, merak etmeyin," dedim. Doğrulmaya çalıĢtım ama baĢım çok fena dönüyordu.

"YavaĢ ol," dedi Thalia. "Yola devam etmeden önce iyice dinlenmen gerek."

"Vaktimiz yok." Çiçeğe baktım. "Bir tanesi Iapetus diye birinden bahsetti. YanlıĢ mı hatırlıyorum, yoksa o bir Titan mıydı?"

Thalia endiĢeyle baĢını salladı. "Kronos'un erkek kardeĢi, Atlas'ın babası. Aynı zamanda batının Titanı olarak da bilinir, ismi 'Delici' manasına gelir, çünkü düĢmanlarını bu Ģekilde öldürür. Diğer kardeĢleriyle birlikte Tarta-rus'a hapsedilmiĢti. Hala orada olması gerek."

"Ama Hades'in kılıcı ölümün kapısını açabilıyorsa—"

"O halde," dedi Nico, "o lanet Ģeyi Tartarus'tan çıkarmak mümkün. Bunu yapmalarına izin veremeyiz."

"Hala onların kim olduğunu bilmiyoruz," dedi Thalia.

"Kronos'a çalıĢan melez büyük bir ihtimalle Ethan Na-kamura," dedim. "Ethan, Hades'in hizmetkarlarını kendi tarafına çekmiĢ olmalı. Kerler de Ethan'a yardım ediyorlar muhtemelen.

Kronos savaĢı kazandığı takdirde ortalığın karıĢacağını ve bu iĢten faydalanacaklarını düĢünüyorlar."

"Haksız da sayılmazlar," dedi Nico. "Babam her Ģeyi dengede tutmaya gayret eder. En vahĢi ruhları dahi kontrolü altına alabilir. Kronos kardeĢlerinden birini Yeraltı Dünyası'nın tanrısı yaparsa—"

"ġu Iapetus denen herif mesela," dedim.

"—Yeraltı Dünyası daha da kötüye gider," dedi Nico. "Bu durum hem Kerlerin hem de Melinoe'nin hoĢuna gidecektir."

"Bize hala Melinoe'nin kim olduğunu söylemedin."

Nico dudağını ısırdı. "O hayaletlerin tanrıçasıdır. Ayrıca babamın hizmetkarlarından biridir.

Yeryüzünde dolanıp duran huzursuz ruhları yönetir. Her gece yeryüzüne çıkar ve ölümlüleri korkutur."

"Yani yeryüzüne nasıl çıkıldığını biliyor, öyle mi?" diye sordum.

Nico evet manasında baĢını salladı. "O çıkıĢın kapalı olduğunu sanmam. Normal Ģartlar altında kimse onun ma-

ğarasına izinsiz girmek istemez. Ama bu melez hırsız onunla bir anlaĢma yapacak kadar cesursa—"

"Yeryüzüne çıkabilir," dedi Thalia. "Sonra da kılıcı Kronos'a verir."

"Daha sonra da Kronos kardeĢlerini Tartarus'tan kurtarır ve baĢımız büyük bir belaya girer."

Güçlükle ayağa kalktım. BaĢım öyle feci dönüyordu ki tekrar yere yığılacağımı

sandım ama son anda Thalia kolumdan tuttu.

"Percy, bu durumda—"

"Hayır, ayağa kalkmalıyım," dedim. Çiçeğin yapraklarından birinin daha düÇtüğünü gördüm.

Geriye sadece dört yaprak kalmıÇtı. Dünyanın sonuna giden yolda dört küçük taç yaprak. "Çiçeği bana ver," dedim. "Derhal Melinoe'yi bulmamız gerek."

Yürürken olumlu bir Çeyler düÇünmeye gayret ettim. En sevdiğim basketbol oyuncularını, Annabeth'le son konuÇmamızı, annemin Noel ziyafeti için neler piÇireceğini düÇündüm ki acıyı hissetmeyeyim. Ama hala sivri diÇli bir kaplan omzumu çiğniyormuÇ gibi hissediyordum. Bu durumda pek iyi savaÇamazdım. KeÇke kendimi daha iyi kol-lasaydım diye geçirdim içimden. Hiç yaralanmasaydım daha iyi olacaktı. Thalia ve Nico tüm görev boyunca Çimdi bir de benimle uğraÇmak zorunda kalacaklardı.

Kendime acımakla o kadar meÇguldüm ki Nico "Eyvah!" diyene dek gürül gürül akan su sesini fark etmedim.

YaklaÇık on beÇ metre ötemizde, volkanik bir kayanın içine doğru akan kapkara bir nehir vardı.

Daha önce Styks'i görmüÇtüm ama bu ondan farklıydı. Bu nehir hem dardı hem de su hızla akıyordu. Suyun rengiyse mürekkep gibi kapkaraydı. Köpükleri bile simsiyahtı. Nehrin diğer kıyısı yaklaÇık dokuz metre ilerideydi. Bu mesafeyi atlayarak geçemezdik, ortalıkta bir köprü falan da yoktu.

Nico Antik Yunanca bir küfür savurup "Lethe Nehri," dedi. "Asla karÇı tarafa geçemeyeceğiz."

Çiçekse nehrin diğer tarafını iÇaret ediyordu. Gösterdiği yer, karanlık bir dağın üstündeki bir patikaydı. Patika bir mağaraya kadar ilerliyordu. Dağın ardındaysa Yeraltı Dünyası'nın duvarları kapkara, granit bir gökyüzü gibi yükseliyordu. Yeraltı Dünyası'nın bir sınırı olduğu hiç aklıma gelmemiÇti ama burası kesinlikle sınırdı.

"Buradan geçmenin bir yolu olmalı," dedim.

Thalia nehrin kenarına çömeldi.

"Dikkat et!" diye bağırdı Nico. "Lethe, unutkanlık nehridir. Üzerine bir damla bile su sıçrarsa kim olduğunu unutursun."

Thalia hemen geri çekildi. "Burayı biliyorum," dedi. "Luke bir keresinde buradan bahsetmiĢti.

Tekrar doğmak isteyen ruhlar buraya gelirlermiĢ. Böylece eskiden kim ol- Göklerin Efendisi Olimpos Dağı nın Efendisi "Üç Büyükler"den biri YaĢadiği Yer

Olimpos Dağı (Olimpos Dağı Şu anda Empire State Binası'nın 600. karındadır) silahı

Ana ŞimŞek

âigiS15MSlgMgMMB1515M51515151S15151515l5lı1

Percy'nin babası

YaŞadiği Yer

Açık deniz

silahı

Üçlü yaba

Bilgelik ve SavaŞ Tanrıçası Annabethin annesi

YaŞadiği Yer

Olimpos Dağı (Ayrıca Athena tepeden tırnağa zırhlı bir biçimde Zeus'un kafasından çıkarak doğmuŞtur.)

SĠLAHI

Strateji, düzenbazlık ve mevcut ne varsa

SavaŞ Tanrısı Clarisse'nin babası

yaĢadığı yer

Olimpos Dağı Tamponundaki çıkartmada Yolların ustasıyım, savaĢmanın hastasıyım" yazar silahı

Aklınıza ne gelirse...

Poseidonım melez oğlu Yosun Kafa

yaĢadığı yer

New York, New York

silahı

Dalgakıran

YaĢadiği Yer

San Francisco, Kaliforniya

SĠGIAHI

Büyülü Yankees görünmezlik Şapkası ve ilahi bronz hançeri

Keçi Çocuk Percy nin en iyi arkadaĢı

YAġADIĞI Yer

Melez Kampı ormanları

SĠĢLAHI

Kaval

Bay Brunner Kahramanların ölümsüz eğitmeni Melez Kampı'nın Aktiviteler Sorumlusu YaĢadiği Yer

Melez Kampı, Long Island, New York

silahı

Ok ve yay

duklarlnl unuturlarmlÇ."

Nico evet manasında baÇlnl salladı. "Nehre girersen zihnin tertemiz olur. Dünyaya yeni gelmiÇ bir bebek gibi olursun."

Thalia nehrin diğer tarafına baktı. "Diğer tarafa bir ok flrlatabilirim," dedi. "Belki karÇl klyldaki kayallklardan birine bir ip falan atabilirim."

Nico, "Slmslkl bağll olmayan bir ipe tutunarak karÇl tarafa geçmeye cesaret edebilir misin?" diye sordu.

Thalia yüzünü buruÇturdu. "Hakllsln. Bu tür Çeyler filmlerde iÇe yarar ama... Yok, bunu yapamam.

Peki, bize yardlm etmeleri için ölüleri çağlramaz mlsln?"

"Çağlrabilirim ama onlar da ancak bizim bulunduğumuz tarafa gelebilirler. Hlzla akan su ölülerin diğer tarafa geçmesini engeller. Nehri geçemezler."

Gözlerimi klrplÇtlrlp "Ne aptal bir kural bu böyle," dedim.

"Hey, bu kurall ben koymadlm." Nico dikkatle yüzüme baktl. "Percy, iyi görünmüyorsun. Otursan iyi olacak." "Oturamam. Bana ihtiyaclnlz var."

"Neden?" diye sordu Thalia. "Ayakta zor duruyorsun." "Bu su değil mi?" dedim. "Suyu kontrol edebilmem gerek. Belki aklntlyl öyle ayarlarlm ki karÇl tarafa geçeriz."

Nico "Bu halinle mi?" dedi. "Asla. Ok fikri bile çok daha güvenli."

[123]

Sendeleye sendeleye nehrin yanma gittim.

Bunu yaplp yapamayacağlml bilmiyordum. Poseidon'un oğluydum. O yüzden tuzlu suyu kontrol etmek benim içim çocuk oyuncağlydl. Slradan lrmaklarsa... Irmak perileri bana yardlm ettikleri sürece olmayacak Çey değildi. Ama büyülü yeraltı nehirleri? iÇte bundan emin değildim.

"Geri çekilin," dedim.

Aklntlya yoğunlaÇtlm. Azgln kara su hlzla akmaya devam ediyordu. Suyun bedenimin bir parçasl olduğunu hayal ettim. Aklntlyl kontrol edersem emirlerime uymak zorunda kallrdl.

Emin değildim ama sanki su daha da Çiddetle fokurdu-yormuÇ gibi geldi. Sanki varllğlml hissetmiÇti. Nehri tamamen durduramayacağlml biliyordum. Aklntl ters yöne akmaya baÇlayacak ve tüm vadiyi sular altlnda blrakacaktl. Aklntlyl serbest blraktlğlmda hepimiz suyun altlnda kalabilirdik. Ama bunu yapmanln bir baÇka yolu daha vardl.

"Deneyelim bakallm," diye mlrlldandlm.

Sanki baÇlmln üstüne bir Çey kaldlrlyormuÇum gibi ellerimi havaya kaldlrdlm. Yarall omzum kor gibi yanlyordu ama aclya aldlrlÇ etmemeye çallÇtlm.

Nehir kabardl. Su önce taÇtl, sonra havada bir kemer oluÇturarak tekrar aÇağl aktl. YaklaÇlk altl metre yüksekliğinde kapkara bir gökkuÇağl oluÇtu. Önümüzdeki nehir ya-tağl kurumuÇ çamura dönüÇtü ve altlnda iki kiÇinin yan ya-na yürüyebileceği geniÇlikte bir tünel açıldı.

Thalia ve Nico hayretle bana bakıyorlardı.

"Haydi," dedim. "Bunu uzun süre bu Çekilde tutamam."

Gözlerimin önünde sarı sarı yıldızlar uçuÇuyordu. Yaralı omzumda korkunç bir ağrı vardı.

Thalia'yla Nıco hemen nehir yatağına girip çamurlu zeminde ilerlemeye baÇladılar.

Tek bir damla bile akamaz Bir damla suyun bile üstlerine sıçra-Lethe Nehri bana karÇı mücadele ediyordu. Yatağından zorla çıkarılmak hoÇuna gitmemiÇti.

ArkadaÇlarımın üstüne akmak, zihinlerini boÇaltmak ve onları boğmak istiyordu. Ama su kemerini havada tutmayı baÇardım.

Thalia karÇı tarafa geçti ve Nico'ya yardım etmeye koyuldu.

"Haydi, Percy!" diye seslendi. "Sen de gel!"

Dizlerim ve kollarım titremeye baÇlamıÇtı. One doğru bir adım attım ama neredeyse yere yığılacaktım. Su kemeri titremeye baÇladı.

"Yapamayacağım," dedim.

Thalia "Yapabilirsin!" diye bağırdı. "Sana ihtiyacımız Nasıl olduysa nehir yatağına doğru ilerledim. Bir adım attım, sonra bir adım daha. Ustümdeki suyun kabardığını hissettim. Botlarım çamura batıp çıkıyordu.

Yarı yolda tökezleyip düÇtüm. Thalia'nın "Hayır!" diye masına izin veremem.

[125.]

çığlık attığını duydum. Dikkatim dağılmıÇtı.

Lethe Nehri üstüme kapanırken son bir Çey geçirdim içimden: Islanma.

Derken suyun büyük bir gümbürtüyle indiğini hissettim. Nehir yatağı bir kez daha sularla örtülmüÇtü. Ama...

Gözlerimi açtım. Karanlık bir yerdeydim ama üstüm baÇım hiç ıslanmamıÇtı. Hava ikinci bir deri katmanı gibi tüm bedenimi kaplamıÇ, kuru kalmamı sağlamıÇtı. Ayağa kalkmaya çalıÇtım. Dana önce defalarca suyun altında kuru kalmaya çalıÇmıÇtım ama bunu bu nehirde yapmak tüm gücümü tüketmiÇti. Kapkara akıntıya karÇı mücadele ederek önümü dahi göremeden, acıyla iki büklüm olmuÇ vaziyette ilerledim.

Lethe Nehri'nden çıkınca Thalia'nın ve Nico'nun bir, iki metre geri sıçradıklarını fark ettim.

Sendeleyerek kıyıya çıktım ve arkadaÇlarımın önüne yığılarak bayıldım.

Nektar tadı beni kendime getirdi. Omzum daha iyi gibiydi ama kulaklarımda tuhaf bir uğultu vardı.

Gözlerim sanki ateÇim varmıÇ gibi yanıyordu.

"Sana daha fazla nektar yediremeyiz," dedi Thalia. "Yoksa küle dönüÇeceksin."

"Percy, beni duyabiliyor musun?" diye sordu Nico.

"Kül," diye mırıldandım. "Evet, sizi /fcyujkrum." J

YavaĢça doğruldum. Omzumun sarı bezi değiĢtirilmiĢ-

6<

[126]

ti. Hala canım yanıyordu ama en azından ayağa kalkmayı baĢarmıĢtım.

"YaklaĢtık," dedi Nico. "Yürüyebiliyor musun?"

Dağ tüm heybetiyle önümüzde duruyordu. Mağaranın giriĢine giden patika birkaç yüz metre uzunluğundaydı. Muhtemelen sıcak ve samimi bir ortam yaratsın diye patikanın etrafı insan kemikleriyle dekore edilmiĢti.

"Hazırım," dedim.

"Bu hiç hoĢuma gitmedi," dedi Thalia. Mağaranın giriĢini iĢaret eden çiçeğe sarıldı. Çiçeğin üstünde sadece iki yaprak kalmıĢtı. Yapraklar tıpkı üzgün bir tavĢanın kulakları gibi sarkmıĢtı.

ġöyle bir baktım. "Ürkütücü bir mağara, hayaletler tanrıçası. Burası muhteĢem yahu!?"

Sanki bana yanıt verirmiĢ gibi dağdan bir hırıltı yükseldi. Mağaradaki biri bir buz makinesi çalıĢtırmıĢ gibi dıĢarı bir pus yayıldı.

Pusun arasında bir Ģey belirdi. KarĢımızda uzun boylu, sarı saçları darmadağın halde bir kadın duruyordu. Üstünde pembe renkli bir bornoz, elindeyse bir Ģarap kadehi vardı. Suratında sert ve hoĢnutsuz bir ifade vardı. Kadının bedeninin ardındakileri görebildiğimden, onun bir çeĢit hayalet olduğunu anlamıĢtım. Ama sesi sanki kadın gerçekmiĢ gibi, gayet net geliyordu.

"Demek geri geldin," dedi. "Artık çok geç!"

Nico'ya bakıp "Bu Melinoe mi?" diye fısıldadım. Nico yanıt vermedi. Olduğu yerde kalakalmıĢ, kadına bakıyordu.

Thalia yaylnl aÇağı indirdi. "Anne?" dedi. Gözleri dolu doluydu. Aniden yedi yaÇındaki küçücük bir kız çocuğu gibi olmuÇtu.

Hayalet elindeki Çarap kadehini yere fırlattı. Kadeh paramparça oldu ve pusun arasında gözden kayboldu. "Hepsi senin suçun kızım," dedi. "Yeryüzüne korku saçmak zorunda kaldım, hepsi senin suçun! Öldüğümde neredeydin? Neden sana en çok ihtiyaç duyduğumda kaçtın?"

"Ben... Ben... "

"Thalia," dedim. "Bu sadece bir gölge. Sana zarar veremez."

"Ben sadece bir gölge değilim!" diye kükredi hayalet. "Thalia bunu gayet iyi biliyor."

"Ama... beni terk ettin," dedi Thalia.

"Seni sefil kız! Nankör!"

"Yeter!" Nico kılıcını çekip öne fırladı. Hayalet biçim değiÇtirip karÇısına dikildi.

Bu hayaleti görmek daha güçtü. Hayalet bu sefer eski moda siyah renkli kadife bir elbise ve buna uyan bir Çapka giymiÇti. Boynunda bir dizi inci, ellerindeyse beyaz eldivenler vardı. Koyu renk saçlarını ensesinde toplamıÇtı.

Nico olduğu yerde kalakaldı. "Hayır... "

[128]

"Oğlum," dedi hayalet. "Sen küçücükken öldüm. Kederle tüm dünyayı geziyor, seni ve ablanı arıyorum."

MA Vt

"Anne?"

Thalia sanki hala ilk hayaleti görüyormuÇ gibi "Haylr, o benim annem," diye mırıldandı.

ArkadaÇlarım çaresizlik içindeydi. Pus ikisinin ayaklarının etrafında

koyulaĢmaya, bacaklarını bir sarmaĢık gibi sarmaya baĢladı. Adeta giysilerinden ve yüzlerinden renk çekilmiĢti. ikisi de birer gölgeye dönüĢmek üzereydi.

"Yeter," dedim ama sesim cılız çıkmıĢtı. Omzumdaki acıya rağmen kılıcımı kaldırıp hayalete doğru bir adım attım. "Sen kimsenin annesi değilsin!" dedim.

Hayalet bana döndü. Görüntü titredi ve hayaletler tanrıçasının gerçek biçimini gördüm.

Onca Yunan hayaleti gördükten sonra artık hayaletlerden korkmayacağımı düĢünmüĢ olabilirsiniz ama Meli-noe'nin görüntüsüne hazırlıksız yakalanmıĢtım. Tanrıçanın sağ tarafı kireç gibi bembeyazdı. Sanki bedenindeki tüm kan çekilmiĢti. Sol tarafıysa kapkaraydı ve bir mumya derisi gibi kaskatıydı. Üstünde altın renkli bir elbise vardı ve yine altın renkli bir Ģal atmıĢtı omzuna. Göz delikleri bomboĢtu. Gözlerinin içine bakınca kendi ölümümü görür gibi Tanrıça asabi bir ses tonuyla "Hayaletlerin nerede?" diye sordu.

oldum.

[129]

"Ben... Bilmiyorum," dedim. "Hayaletim yok ki."

Kadın bir Ģeyler homurdandı. "Herkesin hayaleti vardır. Herkesin hatırlamak istemediği bir ölüsü vardır. Suçluluk duygusu, korku. Neden senin hayaletlerini göremiyorum?"

Thalia ve Nico hala annelerine bakıyormuĢ gibi tanrıçaya bakıyorlardı. Ölümüne Ģahit olduğum diğer arkadaĢlarımı düĢündüm: Bianca di Angelo, Gecegölgesi Zoe ve Lee Fletcher bunlardan sadece birkaçıydı.

"Onlarla aramda bir sorun yok," dedim. "Beni rahat bı-raktllar. Onlar hayalet değil bu arada. Ģimdi derhal arkadaĢlarımı rahat bırak!"

Klllclml Melinoe'ye savurdum. Tanrıça geri kaçıp öfkeyle kükredi. ArkadaĢlarımın etrafındaki pus gitgide ko-yulaĢıyordu. Tanrıçanın ne kadar dehĢet verici olduğunun farkında değillermiĢ gibi hala boĢ boĢ ona bakıyorlardı.

Thalia "O da ne?" dedi. "Annem nerede?"

"Bu bir tuzak," dedi Nico. "Tanrıça bizi oyuna getirdi."

"Artık çok geç melezler," dedi Melinoe. Karanfilin bir yaprağı daha düÇtü. Geriye tek bir yaprak kalmıÇtı. "Bir anlaÇma yapıldı."

"Ne anlaÇması?" diye sordum.

Melinoe tıslar gibi bir ses çıkardı, galiba gülüÇü böyleydi. "O kadar çok hayalet var ki genç melez,"

dedi. "Hepsi serbest kalmak istiyor. Kronos dünyayı ele geçirdiğinde gece gündüz ölümlülerin arasına karıÇacak, onları dehÇete dü-

[130]

Çüreceğim."

"Hades'in klllcl nerede?" dedim. "Ethan nerede?"

Melinoe "Buralarda," diye yanıt verdi. "Sizi durdurmayacağım. Buna gerek yok. Çok yakında, Percy Jackson, yanında bir sürü hayalet olacak, iÇte o zaman beni hatırlayacaksın."

Thalia yayma bir ok yerleÇtirip tanrıçaya niÇan aldı. "Yeryüzüne bir kapı açtığın takdirde Kronos'un seni ödüllendireceğini mi sanıyorsun?" dedi. "Seni Hades'in diğer hizmetkarlarıyla birlikte Tartarus'a hapsedecek."

Melinoe diÇlerini gösterdi. "Annen haklıymıÇ Thalia," dedi. "Sen gerçekten de öfkeli bir kızmıÇsın.

Tek bildiğin kaçmak. BaÇka hiçbir iÇe yaramazsın."

Thalia oku tanrıçaya fırlattı ama Melinoe pusa dönüÇüp ardında tıslamaya benzer gülüÇünden baÇka bir Çey bırakmadı. Thalia'nın oku kayalıklara çarpıp paramparça oldu.

Thalia "Aptal hayalet," diye mırıldandı.

Onun tanrıçanın sözlerinden çok etkilendiğini görebiliyordum. Gözlerinin

çevresi kıpkırmızı olmuÇtu. Elleri titriyordu. Nico da sanki birisi suratına sert bir yumruk indirmiÇ gibi öylece orada dikiliyordu.

"Hırsız... " dedi. "Hırsız mağarada olmalı. Onu bir an önce —

Tam o sırada karanfilin son yaprağı da düÇtü. Çiçek kararıp soldu.

"Artık çok geç," dedim.

Dağda bir erkek kahkahası yankılandı.

"Çok haklısın," dedi birisi. Mağaranın ağzında iki kiÇi duruyordu. Bunlardan biri tek gözü yamalı bir çocuktu, di-ğeriyse üç metre boyunda, dövmeli, hapishane tulumu giymiÇ bir adamdı. Çocuğu tanıyordum, Nemesis'in oğlu Ethan Nakamura'ydı. Elinde henüz tamamlanmamıÇ kılıcı tutuyordu.

Kılıcın iki keskin kısmı vardı, Styks Nehri'nin çeliğiyle yapılmıÇ, üstüne gümüÇten iskelet desenleri iÇlenmiÇti. Kabzası yoktu ama keskin kısmının dibine altın bir anahtar iliÇtirilmiÇti. Anahtar tıpkı Persephone'nin gösterdiği görüntüdekini andırıyordu.

Ethan'ın yanındaki dev adamın gözleri saf gümüÇtendi. Eğri büğrü bir sakalı vardı; gri renkli saçlarıysa karmakarıÇıktı. Hapishane tulumunun içinde cılız ve periÇan görünüyordu. Sanki son birkaç bin seneyi bir çukurun içinde ge-

çirmiÇ gibi bir hali vardı. Ama bu görüntüsü bile insanı bir hayli ürkütüyordu. Aklıma Thalia'nm Iapetus hakkında söyledikleri geldi: ismi 'delici' manasına gelir, çünkü düÇmanlarını bu Çekilde öldürür.

Titan pis pis sırıttı. "ġimdi sizi yok edeceğim.'"» I Ethan "Efendim!" diye haykırdı. Üstüne bir savaÇ pantolonu giymiÇ, omzuna da bir sırt çantası asmıÇtı. Göz yaması eğ-rilmiÇ, suratı is ve terle kaplanmıÇtı. "Kılıç bizde. Bence—"

"Evet, evet," dedi Titan sabırsızlıkla. "Aferin, Nawaka." "Adım Nakamura, efendim."

"Her neyse. KardeÇim Kronos'un seni ödüllendireceğinden eminim. ġimdi Çu

melezleri öldürmemiz gerek."

Ethan "Ama efendim," dedi, "henüz tam güce ulaĢma-dlnlz. Yukarı çıkmalı ve kardeĢlerinizi yardıma çağlrmall-yız. Bize sadece buradan kaçmamız emredilmiĢti."

Titan, Ethan'ln üstüne çullandı. "KAÇMAK MI? KAÇMAK MI DEDĠN?" diye bağlrdl.

Yer zangırdamaya baĢladı. Ethan yere düĢüp geriye uçtu. Hades'in henüz tamamlanmamıĢ kılıcı da kayalıkların üstüne yuvarlandı. "E-efendim, lü-lütfen __"

"IAPETUS ASLA KAÇMAZ! Binlerce senedir buradan kurtulmayı bekliyorum. Ġntikam almak ve Şu zavallıları öldürmek istiyorum!"

Titan mızrağını bana doğrultup hücuma geçti.

ġayet Titan tüm gücünü kullanmıĢ olsaydı büyük bir ihtimalle mızrağını göğsümün tam ortasına saplayabilirdi. Yine de henüz güçsüz olduğu ve çukurdan yeni çıktığı halde hiç de fena değildi. Bir kasırga gibi hareket ediyor, hızla koĢuyordu. Ġlk hamlesinden ancak sıyrılmıĢtım ki mızrağı az önce üstünde durduğum kayayı delip geçti.

O kadar sersemlemiĢtim ki klllclml bile zar zor tutuyordum. Iapetus mızrağı yerden aldı ama tam bana dönmüĢtü kı Thalia Titan'ın omzundan dizine kadar her yerini ok

[133]

yağmuruna tuttu. Titan kükreyip ona saldırmaya yeltendi. Yaralandığı için canı açıyormuĢ gibi değil de öfkelenmiĢ gibi bir hali vardı. Ethan Nakamura kendi kılıcını çekecekken Nico "Sakın ha!"

diye bağırdı.

Ethan'ln önünde yer yarıldı. Uç silahlı iskelet dlĢarl çıkıp Ethan'l geriye itti. Hades'in klllclysa hala yerde duruyordu. Kılıca bir uzanabilsem...

Iapetus mızrağıyla saldırıya geçti. Thalia hemen kenara sıçradı. Yayını bırakıp

hançerlerini aldı ama Titan'la teke tek savaĢacak olursa uzun süre dayanamazdı.

Nico, Ethan'ı iskeletlerin eline bırakıp Iapetus'a saldırdı. Ben ondan daha öndeydim. Omzum neredeyse patlaya-cakmıĢ gibi ağrıyordu ama Titan'a saldırmayı ve Dalgakı-ran'ı ona savurmayı baĢardım. Kılıcım Titan'ın baldırına isabet etti.

"AAHH!" Titan'ın baldırından altın renkli kan akmaya baĢladı. Iapetus arkasını döndüğü gibi mızrağının sapını bana savurdu. Geriye savruldum.

Kayalıkların yanına, tam Lethe Nehri'nin kenarına düĢtüm.

Iapetus üstüme hücum ederken "ÖNCE SEN ÖLECEKSĠN.'" diye bağırdı. Thalia hançerlerinden fırlattığı elektrik dalgalarıyla Titan'ın dikkatini çekmeye çalıĢtı ama Titan'a zarar veremedi. Sanki Titan'a bir sivrisinek saldırmıĢtı. Ni-co Titan'a kılıcını savurdu ama Iapetus bakıĢlarını ona çe-

virmeden Nico'yu kenara fırlattı. "Hepinizi öldüreceğim! Sonra da ruhlarınızı Tartarus'un ebedi karanlığına hapsedeceğim!" diye bağırdı.

Gözlerimin önünde yıldızlar uçuĢuyordu. Hareket bile edemiyordum. Biraz daha kımıldayacak olursam nehri boylayacaktım.

Yutkunup konuĢmaya çalıĢtım. "Sen... Sen oğlundan da çirkinsin," dedim. Titan'la alay ediyordum.

"Atlas'ın neden o kadar aptal olduğunu Ģimdi daha iyi anlıyorum."

Iapetus homurdandı. Mızrağını kaldırıp topallayarak öne doğru bir adım attı.

Gücümün yetip yetmeyeceğini bilmiyordum ama bir Ģeyler yapmalıydım. Iapetus mızrağını yere savurunca hemen kenara kaydım. Mızrak yeri delip geçmiĢti. Doğrulup Titan'ın gömleğinin yakasına yapıĢtım. Yaralandığı için dengesini bozabileceğimi düĢünüyordum. Titan dengesini korumaya çalıĢırken bedenimin tüm ağırlığını öne vermeye çalıĢtım. Titan tökezledi ve düĢtü.

Ancak bu arada panikle kollarıma tutunmuĢ, beni de Lethe Nehri'ne sürüklemiĢti.

FOġġġġ! Kendimi bir anda kapkara suların içinde buldum.

Poseidon'a beni koruması için dua etmeye baĢladım. Dibe batarken hala ıslanmadığımı fark ettim.

Hala ismimi hatırlayabiliyordum. Dahası, hala Titan'ın yakasını bırak-Nehir.

[135]

mamıĢtım.

Aslında nehrin akıntısı Titan'ı elimden alabilirdi ama nedense nehir etrafımda dönüp duruyor, beni Titan'la baĢ baĢa bırakıyordu.

Var gücümle nehirden çlktlm. Sağlam kolumla Iape-tus'u da dıĢarı çektim. Nehir kıyısına yığılıp kaldık. Ben kupkuruydum ama Titan'ın her yerinden sular damlıyordu. Saf gümüĢten gözleri birer ay gibi parıldıyordu.

Thalia ve Nico ŞaĢkın ŞaĢkın yanımda dikiliyorlardı. Bu arada Ethan Nakamura mağarada son iskeletle savaĢıyordu. Arkasını dönüp Titan'ın sere serpe yerde yattığını görünce Şok geçirdi.

"E-efendim?" diye seslendi.

Iapetus doğrulup ona baktı. Sonra bana bakıp gülümsedi. "Selam," dedi. "Kimim ben?"

"ArkadaĢımsın," deyiverdim, "ismin de... Bob."

Titan halinden memnun gibiydi. "ArkadaĢın Bob!" dedi.

Ethan iĢlerin pek de umduğu gibi gitmediğini fark etmiĢti. Hades'in kılıcının yerde olduğunu gördü ama kılıca uzanamadan ayaklarının dibine gümüĢ bir ok saplandı.

"Kusura bakma evlat," dedi Thalia. "Bir adım daha atarsan ayaklarını kayaya mıhlarım, ona göre."

Ethan dosdoğru Melinoe'nin mağarasına koĢmaya baĢladı. Thalia sırtına niĢan almıĢtı ki "Bırak gitsin," dedim.

Thalia yüzünü ekÇitip yayını indirdi.

[136]

Ethan'l neden kurtarmak istediğimi bilmiyorum. Sanırım o gün yeterince savaÇmıÇtık, iÇin aslı onun için üzülüyordum. Kronos'un yanına gidip de olanları anlattığında baÇı zaten yeterince derde girecekti.

Nico telaÇla Hades'in klllclnl yerden aldı. "BaÇardık," dedi. "Gerçekten de baÇardık."

"Sahi mi?" dedi Iapetus. "Ben de yardım ettim mi size?"

Hafifçe gülümsedim. "Evet Bob," dedim. "Harikaydın."

Hades'in sarayına öyle bir hızla gittik ki anlatamam. Ni-co'nun bir hayaletle haber yollaması üzerine üç Furia birkaç dakika sonra yanımızda belirdi ve bizi saraya kadar taÇıdı. Titan Bob'u da taÇımaktan pek hoÇnut kalmamıÇlardı ama onu geride bırakmaya gönlüm elvermedi. Özellikle de om-zumdaki yarayı görünce "Uf olmuÇ," deyip iyileÇtirmek için dokunduğunda onu geride bırakamayacağımı biliyordum.

Her neyse, Hades'in taht odasına vardığımızda kendimi çok daha iyi hissediyordum. Ölülerin Tanrlsl kemiklerden yapılmıÇ tahtına oturmuÇ, alev alev yanan gözleriyle bizi süzüyor, sanki bize nasıl iÇkence edeceğini düÇünüyormuÇ gibi kara sakalını sıvazlıyordu. Persephone de yanındaki tahtta oturuyordu. Nico maceramızı anlatırken Persepho-ne hiçbir Çey söylemedi.

Kılıcı geri vermeden önce Hades'in kılıcı tanrılara karÇı kullanmayacağına dair Styks Nehri üzerine yemin etmesini

istedim. Hades önce buharlaÇtırmak istiyormuÇ gibi bana baktı ama sonra diÇlerini sıkarak yeminini etti.

Nico kılıcı babasının ayaklarının dibine bırakıp eğildi ve onun bir Çeyler demesini bekledi.

Hades ise karısına dönüp "Emirlerime karÇı geldin," dedi.

Neden bahsettiğini anlayamadım. Persephone kocasının öfkeli bakıÇlarına hiç

aldırıÇ etmiyormuÇ

gibi hareketsiz bir biçimde tahtında oturuyordu.

Hades tekrar Nico'ya döndü. BakıÇları bir an için azıcık yumuÇar gibi oldu ama yine de çok öfkeli görünüyordu. "Bundan kimseye söz etmeyeceksiniz," dedi.

"Peki efendim," dedi Nico.

Tanrı bana baktı. "ArkadaÇların dillerini tutamayacak olurlarsa onları kesip biçerim, haberin olsun."

"Elbette," dedim.

Hades sonra bakıÇlarını kılıca çevirdi. Gözlerinden büyük bir öfke ve bir Çey daha okunuyordu.

Bunu nasıl tarif edebileceğimi bilmiyorum ama bu ifade açlıktı sanırım. Parmaklarını Çaklattı.

Furialar tahtın üstüne tünedikleri yerden aÇağı kondular.

Hades onlara "Kılıcı demirhaneye götürün," dedi. "Kılıç tamamlanana dek orada bekleyin, sonra da kılıcı tekrar bana getirin."

Furialar kılıcı alıp havada süzüldüler. Acaba bugün Ha-des'e yardım etmemin bedelini ne zaman ödeyeceğim diye

düÇünmeye baÇladım. Hades yemin etmiÇ olsa da bunu tutmamanın bir yolunu bulabilirdi.

"Çok akıllısınız efendim," dedi Persephone.

"Akıllı olsaydım seni odana kitlerdim," diye kükredi Hades. "ğayet bir daha emirlerimi çiğnersen—

"

Ancak lafını bitirmedi. Parmaklarını Çaklatıp karanlığa karıÇtı.

Persephone her zamankinden de solgun görünüyordu. Once elbisesini düzeltti, sonra da bize döndü.

"Aferin size melezler," dedi. Elini sallayınca ayaklarımızın dibinde üç tane gül belirdi. "Bunları ezerseniz yeryüzüne geri dönebilirsiniz. Tanrı Hades size teĢekkür eder."

"Ya, ne demezsin," dedi Thalia.

"Klllcl yapmak sizin fikrinizdi," dedim. "Bize bu görevi verdiğinizde Hades o yüzden yanınızda değildi. Hades kılıcın kaybolduğunu bilmiyordu. Hatta kılıcın var olduğunu bile bilmiyordu."

"Saçmalık," dedi Persephone.

Nico yumruklarını slktl. "Percy haklı," dedi. "Hades'in bir klllç yapmasını istedin. O da seni reddetti. Bunun çok tehlikeli olabileceğini biliyordu. Diğer tanrılar kılıçtan haberdar olunca ona asla güvenmeyeceklerdi. Böylelikle güç dengesi bozulacaktı."

"Sonra kılıç çalındı," diye devam etti Thalia. "Hades değil, sen Yeraltı Dünyası'nı kilit altına aldın.

Ona neler ol-

duğunu anlatamazdın. Hades'in haberi olmadan kılıcı geri getirmen gerekiyordu. Bizi kullandın."

Persephone dudaklarını ıslattı. "Onemli olan, Hades'in kılıcı kabul etmiĢ olması," dedi. "Klllcln tamamlanmasını sağlayacak ve kocam Zeus ya da Poseidon kadar güce kavuĢacak. Krallığımızı Kronos'a ya da baĢka tehditlere karĢı koruyabileceğiz."

"Biz de size paĢa paĢa yardım ettik," dedim keyifsizce.

"Bize gerçekten de çok yardım ettiniz," dedi Persepho-ne. "Sessiz kalmanız karĢılığında size—"

"Kes artık," dedim. "Seni Lethe Nehri'ne atmadan önce kes sesini. Bob bana yardım eder nasıl olsa.

Değil mi Bob?"

Iapetus sevinçle "Bob sana yardım eder," dedi.

Persephone'nin gözleri fal taĢı gibi açıldı ve ardında bir papatya yağmuru bırakarak gözden kayboldu.

Nico, Thalia ve ben Asphodel Tarlaları'na bakan bir balkonda vedalaĢtık. Titan Bob içeride kalmıĢ, kemiklerden oyuncak bir ev yapıyor, ev her yıkıldığında kahkahalara boğuluyordu.

"Ona ben göz kulak olurum," dedi Nico. "Artık kimseye zarar veremez. Belki... Bilmiyorum. Belki ona iyi bir Ģeyler yaptırmak bile mümkün olabilir."

"Burada kalmak istediğinden emin misin?" diye sordum. "Persephone hayatını çekilmez kılmasın sonra?"

[140]

"Kalmalıyım," dedi Nico ısrarla. "Babamla yakınlaĢma-lıyım. Onun çok daha iyi bir danıĢmana ihtiyacı var."

Buna itiraz edemezdim. "Tamam, ama bir Ģeye ihtiyacın olursa—"

"Seni ararım," dedi. Sonra ikimizin de elini sıktı. Tam gidecekken bir kez daha bana döndü. "Percy, teklifimi düĢünüyorsun, değil mi?" diye sordu.

Tüylerim diken diken oldu. "Evet, hala düĢünüyorum," dedim.

Nico tamam manasında baĢını salladı. "Tamam, hazır olduğunda konuĢuruz," dedi.

Nico gittikten sonra Thalia "Ne teklifinden bahsediyor?" diye sordu.

"Geçen yaz bana söz ettiği bir Ģey," dedim. "Kronos'la savaĢmanın bir yolundan bahsetmiĢti de.

Çok tehlikeli. Bugünlük yeterince tehlikeye atıldım sanırım."

Thalia baĢını salladı. "O halde akĢam yemeğine hazırlan bakalım!" dedi.

Gülümsemeden edemedim. "Onca Çeyden sonra hala aç mısın?" diye sordum.

"Hey," dedi Thalia, "ölümsüzlerin de yemek yemesi gerek. Gidip bir çizburger yeriz diye düÇünüyordum."

Ve sonra bizi yeryüzüne döndürecek olan gülleri ezdik.

SEVGİLİ GENÇ MELEZ,

Melez Kampı başkatibi Rick Riordan'ın hazırladığı bu kılavuz kitap sana rehberlik etmenin yanı sıra Percy Jackson'ın daha önce yayınlanmamış üç yeni macerası, kamptan en sevdiğin karakterlerle eğlenceli söyleşiler ve daha pek çok şey içeriyor.

Beş kitaplık Percy Jackson ve Olimposlular serisinin dışında yer alan bu kitaptaki öyküler, *Labirent Savaşı* ile *Son Olimposlu* kitapları arasındaki zaman diliminde geçiyor. Genç yarı tanrılar Kronos'la savaşmadan önce neler yaşadılar, birbirleri hakkında neler söylediler, hepsini öğreneceksin.

Percy Jackson'ın dünyasındaki her şeye hakim olmak ve otoriteni konuşturmak istiyorsan bu kitabı kaçırmamalısın. *Melez Dosyaları*, sevilen karakterlerin resimli kimlik bilgileri ve Olimpos tanrılarının güç çizelgesi ile birlikte genç bir yarı tanrı için tehlikelerle dolu bu dünyada hayatta kalmanın ipuçlarını veriyor.

EFSANEVİ MACERA BU KİTAPLARDA

ALAMUT

Doğan Egmont